

JACK LONDON

INSULA CANIBALILOR

Jerry of the Islands Macmillan

CAPITOLUL I.

JERRY.

Jerry își dădu seama că se petrecea un lucru neobișnuit abia când domnul Haggin îl luă sub braț destul de brusc și îl trase către balenieră.

De șase luni de când se născuse Jerry, domnul Haggin îi era stăpân. Totuși, cuvântul „stăpân” lipsea din vocabularul acestui frumos terier cu păr roșcat și lins. În schimb, expresia „domnul Haggin” cuprindea întreaga semnificație pe care o are cuvântul „stăpân” pentru oameni, cel puțin în felul de a înțelege al câinilor. „Domnul Haggin” îi spuneau stăpânului său atât Bob, contabilul, cât și Derby, cel care supraveghea plantația. Jerry îi mai auzise și pe ceilalți bipezi, destul de puțini, cum ar fi cei de pe Arangi, care veneau în vizită la ei, numindu-l tot așa pe stăpân.

Câinii au însă o inteligență deosebită și, datorită pasiunii lor și afecțiunii nelimitate pe care o manifestă față de cei de care ascultă, stăpânul are pentru ei o semnificație mai amplă decât ne-o imaginăm. Omul se crede numai stăpân al câinelui. Câinele îl venerează însă ca pe un zeu.

Cuvântul „zeu” neaflându-se în vocabularul restrâns și special al lui Jerry, sinonimul „domnul Haggin” reprezenta pentru el omnipotența binefăcătoare și suverană.

Astfel că, atunci când omul îl luă sub braț și îl urcă în balenieră, câinele deveni neliniștit și simți că urma să se întâmple ceva deosebit. Negrii trecură imediat la vâsle. Nu mai fusese niciodată la bordul lui Arangi, care, cu fiecare efort făcut de vâslași, se mărea și se apropia de ei.

Cu o oră înainte, Jerry părăsea casa de pe plantație și cobora pe plajă ca să asiste la plecarea navei Arangi. În scurta lui viață, se bucurase de două ori la un asemenea eveniment. Ce era mai plăcut decât să alergi în galop pe plaja de nisip fin și, ghidat cu grijă de Bidy și Terrence, părinții lui, să ia parte la bucuria care stăpânea peste tot?

Să-i fugărești pe negri! Ce plăcere pentru Jerry, care-i detesta pe negri și știa că Bidy, mama lui, ca și Terrence, tatăl său, îi urau. Negrii erau făcuți ca să mârâi la ei. Excepție făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor meritau

să fie mușcați dacă intrau dincolo de zidurile ce trebuiau apărate. Bidy făcuse întotdeauna așa, Terrence la fel. Așa îl serveau pe zeul lor, domnul Haggin. Negrii erau bipede inferioare care serveau pe zeii lor, bipedezii albi. Locuiau în barăci situate în locul unde munceau, la o anumită distanță de casă, pe lângă care nu aveau voie să se aventureze.

Jerry era mic atunci când aflase la Ce pericole te expui când urmărești un negru. Trebuia să știe momentul în care să facă așa ceva. Atunci când domnul Haggin sau Derby sau Bob erau prin împrejurimi, putea să-i fugărească. Dacă nu era însă nimeni, era periculos. Trebuia să fii precaut, fiindcă, departe de ochii albilor, negrii nu se mulțumeau doar să strige și să mârâie. Atacau câinii cu pietre și ciomege.

Jerry o văzuse pe mama lui tratată astfel. Chiar el fusese pe jumătate amețit de o lovitură primită de la Godarmy, negru ce purta la gât un nasture de porțelan prins de un fir din fibră de cocos. Își mai amintea cățelul și o altă aventură, petrecută tot în câmp, pe vremea când fugărea negrii cu fratele său, Michael. Owmi, unul dintre cei urmăriți, putea fi recunoscut după faptul că purta pe piept roțițe luate dintr-un ceas vechi. Michael a primit atunci o lovitură atât de puternică în cap, că urechea lui stângă a fost zdrobită și de atunci aceasta n-a mai crescut, rămânând în locul ei doar o mică umflătură ascuțită.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri. Cu două luni în urmă, fratele lui, Patsy, și sora lui, Kathleen, dispăruseră fără urmă. Domnul Haggin i-a căutat peste tot. A scotocit și tufișurile și a biciuit câțiva negri, dar n-a descoperit misterul. Numai Bidy și Terrence știau ce se întâmplase, dar nici Michael și Jerry nu erau cu totul străini. Cei doi nefericiți, Patsy și Kathleen, în vârstă de numai patru luni, au fiert în marmită, acolo, la barăci, iar pieile lor au fost arse. Jerry știa ceva despre asta, la fel ca părinții și fratele său, pentru că simțise mirosul de carne friptă. Terrence, în furia lui, chiar l-a atacat pe servitorul Mogom. A fost pedepsit cu severitate și legat de către domnul Haggin, care nu a simțit mirosul acela și deci nu a aflat nimic despre tragedie.

Dar când, pe plajă, poposeau negrii după ce-și încheiaseră orele de muncă, ducându-și pe cap lăzile cu lucrurile lor, ori când se urcau la bordul lui Arangi, era momentul potrivit ca să-i fugărești fără a risca prea mult. Era momentul în care puteai plăti vechile polițe. Ba chiar te puteai răzbuna pentru mai multă vreme căci, dacă ei urcau la bord, nu se întorceau așa repede, ba uneori deloc.

De exemplu, în dimineața aceea, Bidy și-a amintit de câteva lovituri de ciomag date de Lerumie. De aceea și-a înfipt colții în pulpa piciorului lui, iar acesta s-a prăbușit în apă cu lada ce conținea toată averea lui. Apoi, sigură de protecția oferită de domnul Haggin, mulțumit de episodul acela, a continuat, supărată, să latre după el.

De obicei, se afla la bordul navei Arangi un câine vagabond, din tufișuri, cu care Jerry și Michael se certau, lătrându-se reciproc, cât puteau de tare. O dată, Terrence care avea talia unui airedal și avea un curaj ieșit din comun,

Terrence Magnificul, cum îi spunea Tom Haggin, a prins un câine vagabond, apărut din pădure, și i-a tras o bătaie la care Jerry, Michael, Patsy și Kathleen, care mai trăiau încă, au luat parte. Jerry n-a uitat senzația delicioasă pe care a trăit-o când ținea între colți bucata aceea cu păr ce mirosea a câine. Câinii vagabonzi erau la fel ca el, din aceeași specie, recunoștea acest lucru, dar difereau de rasa lui aristocratică. Erau de un nivel inferior, ca negrii față de domnul Haggin, de Derby sau Bob.

În ziua aceea, Jerry nu se uită deloc spre vas. Biddy, instruită de despărțirile anterioare, la fel de crude, se așeză la malul mării și urlă prelung. Jerry știa că plânsetul ei i se datora lui, pentru că îl simțea înmuindu-i inima. Nu înțelegea însă de ce îl scotea mama lui, căci nu-l amenința nici o catastrofă. Îl văzu pe Terrence învârtindu-se de zor în jurul ei. Avea părul aspru, ca Michael, cum îl avuseseră și Patsy ori Kathleen, căci Jerry era singurul din familie cu blană moale și linsă.

Terrence era un soț model și, din câte își amintea cățelul, întotdeauna îl văzuse alături de Biddy, fugind pe plajă de-a lungul cordonului de cocotieri, amândoi oboșiți, dar mulțumiți. Ca Jerry, care, în afară de frații și surorile sale, nu mai întâlnise alți reprezentanți ai speciei lor canine, cu excepția unor câini sălbatici, era convins că fidelitatea conjugală era ceva normal pentru orice individ al rasei lor. Tom Haggin însă știa că nu era adevărat.

„Adevărată afinitate” repeta el deseori, foarte convins. „Terrence e un adevărat gentleman, un om cu patru labe.”

Terrence nu-și exprima durerea cu zgomot, deși îl încerca destul de mult și pe el. Se mulțumea să se învârtă nervos în jurul lui Biddy, în vreme ce Michael, cedând exemplului dat de mama lui, se așezase lângă ea și urla către întinderea uriașă de apă ce-l separa de fratele său, ca și când ar fi simțit un pericol ce venea dinspre junglă.

Atitudinea aceea îl impresionă pe Jerry și îi mări convingerea că ceva fatal, necunoscut încă de el, plutea deasupra sa.

Pentru vârsta lui de șase luni, Jerry știa multe și puține în același timp. Știa, fără să-și dea seama, de ce Biddy, pe cât de înțeleaptă pe atât de curajoasă, nu urma impulsul dat de inima ei de a sări în apă și a urmări înot baleniera. Ea îl apăruse atunci când marele puarka (e vorba despre zgomotul format din grohăituri și strigăte ce reprezenta pentru Jerry un porc) încercase să-l devoreze sub hangarul de pe plantație. Dar ziua de neuitat când ajutorul bucătarului încercase să-l vâneze cu lovituri de ciomag? Ca o leoaică furioasă, s-a aruncat Biddy asupra negrului și, fără să dea un pas înapoi în fața bătei, l-a pus pe om la pământ și l-a bătut între oale și cratițe. A trebuit să intervină domnul Haggin pentru a-i smulge victima dintre colți (ea a continuat să mârâie) și stăpânul l-a admonestat violent pe cel care a îndrăznit să ridice mâna asupra unui câine ce aparținea zeului.

Jerry, am spus, știa de ce mama lui nu sărea în apă după el. Pentru că marea și lagunele care comunicau cu aceasta erau tabu. Tabu! Iată alt cuvânt care nu era în vocabularul lui Jerry, dar semnificația lui exista în adâncurile

misterioase ale ființei lui. Era imprudent, ba chiar de-a dreptul dezastruos să intri în apa în care se mișcau cu iuțea și din care uneori ieșeau la suprafață monștrii îngrozitori, cu guri enorme și fălci uriașe, care puteau înghiți un câine la fel de ușor precum găinile domnului Haggin înghit boabele de grâu aruncate pe jos.

Îi auzise de multe ori pe mama și pe tatăl său lătrând de pe mal împotriva acelor ființe îngrozitoare ce apăreau uneori pe lângă țărm, ca spuma de mare.

Jerry nu cunoștea cuvântul „crocodil”. Puterea lui de înțelegere înregistrase doar o imagine ce se distingea de buștenii duși de valuri prin faptul că era vie. Jerry auzea și înțelegea multe dintre expresiile care, pentru el ca și pentru oameni, erau instrumente ale gândirii. Doar conformația lui fizică îl împiedica să le articuleze.

Totuși, în memoria sa, imaginile acelea care se întipăriseră țineau loc de cuvinte.

Poate că, în creierul său canin, imaginea unui buștean scufundat reprezenta mai complet animalul acela decât cuvântul „crocodil” îl reprezintă în gândurile omului. Jerry știa mai multe despre crocodili decât oamenii. Putea să-i simtă de la o distanță mai mare și mai sigur decât negrii. Adulmeca amfibiile care ieșeau afară din lagună și care stăteau nemișcate, părând adormite, la o sută de picioare distanță de el, în covorul des de iarbă și frunze al junglei.

Înțelegea mai bine ca oricare ființă umană limbajul crocodililor. Le cunoștea diferitele chemări. Distingea strigătele de furie sau de frică de cele pe care le scoteau când căutau hrană. Toate zgomotele acelea aveau locul lor în vocabularul său, cum au cuvintele în cel al oamenilor. Constituiau instrumentele gândirii lui și îi permiteau să judece și să hotărască ce era de făcut.

Pe de altă parte, Jerry nu știa multe lucruri. Nu știa cât de vastă era lumea, că laguna din Meringe, adăpostită de munții înalți și gheboșați și apărată de insule de corali nu forma tot universul, ci era doar o parte din marea insulă a Ysabelei, care, la rândul ei, era doar cea mai întinsă din grupul foarte numeros care compunea arhipelagul Solomon, grup pe care oamenii îl reprezentau pe hărți geografice prin câteva puncte marcate pe imensitatea oceanului Pacific.

Poseda, într-adevăr, noțiunea confuză că trebuia să existe un alt loc, căci apăreau mereu lucruri care înainte nu existaseră. Găini, pisici, porci nemaivăzuți până atunci, apăreau deodată, ba chiar și arătări păroase, cu patru labe, cu coarne, a căror imagine înregistrată în memoria lui corespundea cu ceea ce oamenii numeau „capre”.

La fel și în ceea ce privea negrii.

Aceștia apărea dintr-o dată din necunoscut, circulau prin plantația de la Meringe cu o bucată de pânză în jurul șoldurilor și un os trecut prin nas și erau conduși în timpul muncii de către domnul Haggin, Derby și Bob. Jerry își

dădea seama, într-un fel, că venirea lor coincidea cu cea a navei Arangi, după cum dispariția altor negri preceda plecarea vasului.

În rest, nu-l prea preocupa altceva. Niciodată micul lui creier nu se ocupase de fenomenele pe care le accepta de la început, ca umezeala produsă de ploaie și căldura soarelui. Noțiunile sale confuze despre lume și viață puteau să fie comparate, până la un punct, cu ceea ce oamenii numeau misterele vieții, morții etc.

În același ordine de idei, nava Arangi, pentru contrabandă și comerț cu negri în jurul insulelor Solomon, putea să apară în mintea lui Jerry ca un vas misterios care lega două lumi. Corespundea, desigur, imaginii pe care o aveau oamenii despre barca lui Caron ce naviga pe Styx: oamenii veneau din neant și dispăreau în neant cu ajutorul lui Arangi.

În dimineața călduroasă de la tropice, Jerry, strâns sub braț de către domnul Haggin, se găsea pe baleniera ce se apropia de Arangi, în vreme ce pe țărm Bidy își exterioriza durerea, iar Michael provoca ecourile cum tinerețea provoacă necunoscutul.

CAPITOLUL II.

LA BORDUL NAVEI ARANGI.

Tom Haggin, care-l ținea pe Jerry sub braț, urcă ușor de pe șalupă pe puntea vasului. Acolo domnea o mare agitație sau cel puțin așa le-ar fi părut celor care nu sunt obișnuiți cu călătoriile și care îl impresionează puternic pe Jerry, în timp ce unora ca Tom Haggin sau căpitanul Van Horn li se părea firească.

Puntea era mică, pentru că Arangi era de dimensiuni reduse. La început fusese un yaht cochet pentru plimbări de plăcere, construit din lemn de tec, acoperit cu cupru. Fusese vândut în insulele Solomon ca navă pentru comerțul cu negri, adică să folosească acestui comerț pe care legea îl împodobește cu denumirea de „recrutarea negrilor”.

Arangi avea misiunea să aducă din insulele îndepărtate canibali recent capturați pentru a lucra pe plantațiile albilor. Trebuiau să transforme în bogății boscheții de cocotieri din junglă și mlaștinile urât mirositoare. Cele două catarge, din stejari de Oregon, șlefuite cu grijă și lustruite cu parafină, străluceau la soare.

Pânzele vasului, de mari dimensiuni, îi dădeau o viteză ieșită din comun, de care profitau căpitanul Van Horn, secundul său și cei cincisprezece negri din echipaj. Măsura șaiszeci de picioare și traversele de pe punte abia suportau cabinele. Tambuchiul cu geamuri al cabinei principale și capota scării, ca și tambuchiurile de la pupa, erau singurele deschizături decupate la suprafața punții.

În spațiul restrâns se găseau, în afara celor din echipaj, negri „care se întorceau”, adică reveneau de pe trei plantații îndepărtate. Cuvântul „întoarcere” însemna că, sfârșindu-se cei trei ani de servitute ai negrilor, ei trebuiau duși înapoi, conform înțelegerilor anterioare, în sălbatica insulă Malaita. Douăzeci dintre ei, pe care îi cunoștea Jerry, veneau de pe Meringe.

Treizeci din Golful celor O Mie de Vase și alți douăzeci de la Pennduffryn, de pe coasta orientală a Guadalcanar-ului. Țipau cât puteau de tare, vorbind între ei cu vocile ascuțite. În total, căpitanul Van Horn și secundul său, Danois Borckman, aveau șazeci și nouă de oameni la bord.

— Am crezut că n-o să vă lase inima să-l aduceți, zise Van Horn, în timp ce ochii îi străluceau de plăcere la vederea lui Jerry.

— Era cât pe ce să se întâmple așa, îi răspunse Tom Haggin. Dacă nu mi-ați fi cerut dumneavoastră asta... Jerry e cel mai bun la mirosit, alături de Michael. Acești doi câini sunt singurii care mi-au mai rămas. Păcat de cei pe care i-am pierdut. Biata Kathleen era un animal de rasă, leit măică-sa. Dacă ar fi trăit... Hai, luați-l!

Cu un gest brusc îl puse pe Jerry în brațele căpitanului Van Horn și se întoarse imediat.

— Dacă i se va întâmpla ceva rău n-am să v-o iert niciodată! Niciodată! mai zise el, peste umăr.

— Trebuie să-mi vină mie de hac cineva ca să se atingă de câine, îi răspunse râzând Van Horn.

— Ai grijă, nu e imposibil, prietene, murmură Haggin. La Meringe au pierit patru din Somo. Trei au murit din cauza dezinteriei, iar al patrulea a căzut dintr-un copac, cu cincisprezece zile în urmă. În plus, era și fiul unui șef!

— Da, în plus, au pierit și doi de pe Arangi, făcu Van Horn. Vă aduceți aminte de tovarășul nostru Hawkins, care a dispărut anul trecut cu baleniera în strâmtoarea Arli?

Haggin, întorcându-se, clătină din cap.

— Cei doi oameni din echipajul său erau negri din Somo. Îi recrutasem de pe plantația de la Ugi. Cu restul victimelor ajungem la șase capete. Ce să-i faci! Mai există un sat de pe coastă la care Arangi are datorii de optsprezece oameni. Îi recrutasem pentru Aolo și, cum erau obișnuiți cu marea, i-am imbarcat pe Sandfly, care a dispărut în timp ce se îndrepta către Santa-Cruz. Au făcut ceva urât în satul acela de pe coastă. Au pus premiu pentru cel care mă va prinde cincizeci de porci și o sumă însemnată din monede de scoică.

— Și încă nu v-au prins? făcu Haggin ironic.

— Nu-i nici un pericol!

— Vorbiți exact ca Arbuckle, zise Haggin pe un ton sentențios. Bietul Arbuckle bătrânul! Cel mai prudent dintre oamenii care au avut de a face cu negri! Niciodată nu se culca fără să pună cuișoare pe pământ sau hârtie motolită. Mi-l amintesc atât de bine! Eram cu el sub același acoperiș într-o zi, în Florida, când un motan a început să fugărească un gândac prin hârtia motolită... Poc! poc! Au răsunat douăsprezece împușcături. Pistoalele lui mari s-au descărcat și au găurit pereții. Motanul a fost ciuruit. Știa să tragă în întuneric fără să ochească, apăsând pe trăgaci cu al treilea deget și ținând arătătorul fixat pe țeava armei sale... Ei, bine, prietene, negrii i-au venit de hac. După paisprezece ani de când îl pândeau! Băiatul de la bucătărie, care l-a ucis,

l-a despicat înainte să-l mănânce. Îmi aduc aminte de expediția noastră prin junglă ca să găsim ce mai rămăsese din el!

— I-am văzut capul după ce i l-ați dus comisarului din Tulagi, îl completă Van Horn.

— Și expresia aceea de liniște absolută care-i era întipărită pe chip... Zâmbea, așa cum îl știam în timpul vieții! Oare cum îi rămăsese zâmbetul acela în timp ce negrii îi uscau fața cu fum? I-au venit de hac, chiar dacă după paisprezece ani... Câți vor trăi nepedeșiți la Malaita până ce vor sfârși ca bietul bătrân?

— Dar eu, îi zise căpitanul, am metodă. Când știi că se strică lucrurile, mă duc și le vorbesc. Ei nu înțeleg nimic și cred că recurg la vrăji.

Tom Haggin întinse brusc mâna ca să-și ia rămas bun, evitând să-l privească pe Jerry, care se afla în brațele căpitanului.

— Fiți atenți la băieții mei, îi recomandă el la plecare, nu-i pierdeți din ochi până ce nu-l debarcați și pe ultimul. Nu-l prea iubesc pe Jerry și pe cei din specia lui și n-aș vrea să-i facă vreun rău. În întunericul nopții i-ar face repede vânt peste bord. Nu-i pierdeți din vedere până ce nu a debarcat și ultimul dintre ei!

Văzându-l pe domnul Haggin că se îndepărtează și se urcă iar pe balenieră, Jerry se zbătu și își exprimă neliniștea gemând încet. Căpitanul Van Horn îl strânse mai bine lângă el și îl mângâie cu mâna liberă.

— Și nu uitați ce am convenit! strigă de la distanță Tom Haggin. Dacă pățiți vreun necaz, vreo nenorocire, Jerry îmi va fi trimis înapoi!

— O să scriu aceasta pe un bilețel și o să-l așez printre actele de la bord, îi răspunse Van Horn.

Printre cele câteva cuvinte familiare lui Jerry se afla și propriul său nume, pe care-l auzise rostindu-se de mai multe ori în timpul discuției dintre cei doi. Își dăduse seama, vag, că era vorba despre soarta necunoscută care-l aștepta. Se agită cu disperare și Van Horn ară il lăsa liber pe punte. Imediat se repezi spre bastingaj, cu o agilitate ce surprindea la un câine tânăr, având numai șase luni și Van Horn, în ciuda rapidității cu care încercă să-l împiedice, nu reuși ce dorea.

Totuși, câinele se opri când văzu întinderea de apă. Imaginea crocodilului, care-l impresiona, îi stăpâni creierul, oprindu-l la atingerea valurilor. Se așeză pe labele din spate, își ridică botul spre cer și urlă speriat și necăjit.

— Nu-i nimic, Jerry, băiete, îi zise căpitanul, mângâindu-l. Haide, poartă-te ca un câine matur.

Dar Jerry nu voia să se lase consolată. Dacă omul cu care stătea era un zeu, nu era totuși zeul său. Domnul Haggin era zeul său și îi era superior celui de lângă el. Purta pantaloni și pantofi, în timp ce albul acesta semăna mai mult cu negrii. Nu doar că nu purta pantaloni și umbla desculț, dar, ca și negrii, avea în jurul soldurilor o stofă de culoare vie care, asemeni unui kill scoțian, îi ajungea aproape până la genunchii bronzăți.

Căpitanul Van Horn era un bărbat frumos, chiar dacă Jerry nu-și dădea seama de acest lucru. S-ar fi zis că era un Rembrandt coborât din rama unui tablou, chiar dacă se născuse la New York, acolo unde văzuseră lumina zilei și strămoșii lui, pe vremea când orașul se numea New-Amsterdam.

Pentru a-și completa îmbrăcămintea, își pusese pe cap o pălărie ce îi acoperea aproape în totalitate o ureche. O cămașă grosolană, din bumbac alb, îi acoperea trupul și la centură purta o tabacheră, un cuțit cu teacă, o cartușieră și un pistol automat într-o îmbrăcămintă din piele.

Pe mal, Biddy, care nu se mai plângea, reîncepu să urle când îl auzi scâncind pe Jerry. Acesta, oprindu-se o clipă pentru a asculta, îl auzi pe Michael, care lătra spre el.

În vreme ce Van Horn și Borckman dădeau ordine ca să se ridice vela mare și brigantina, Jerry făcu un asemenea efort vocal că Bob și Derby, de pe mal, declarară că n-au mai auzit niciodată așa ceva și afirmară că Jerry îl ajungea în volum pe celebrul tenor Caruso.

Dar schelălăitul atât de puternic îi afectă destul de serios inima lui Tom Haggin care, de îndată ce a debarcat, a fluierat-o pe Biddy și s-a îndepărtat repede.

Văzând că mama lui dispare, Jerry a urlat și mai tare, un negru din Pennduffryn făcând mare haz de treaba aceea. Râse, hohotind ca un animal din junglă, scoțând niște sunete asemeni unei ființe jumătate om, jumătate pasăre. Urmă deci o reacție binemeritată. Supărat că o ființă inferioară își permite să râdă de necazul lui, Jerry sări pe negru și, mai înainte ca respectivul să-și dea seama ce se întâmplă, dinții ascuțiți ai câțelului se înfipseră în pulpa lui, iar sângele țâșni în valuri.

Omul, deși rănit, reuși să fugă, dar, cum sângele lui Terrence Magnificul curgea prin vinele lui Jerry, acesta făcu ceea ce ar fi făcut tatăl său, continuă să atace, julindu-i cealaltă pulpă.

În clipa aceea, cum ancora era ridicată și pânzele întinse, căpitanul, care nu scăpase incidentul în timp ce dădea ordine timonierului, se întoarse pentru a-l aplauda și a-l încuraja pe câine.

— Nu-l lăsa, Jerry! Sări pe el!

Negrul, ca să se apere, îi dădu o lovitură cu piciorul, dar animalul, în loc să fugă, se dădu la o parte și se feri. Apoi atacă iar, marcând pulpele omului cu urmele colților săi. Era prea mult, și negrul, speriat mai mult de Van Horn decât de Jerry, bătu în retragere, căutându-și scăparea pe rastelul unde se aflau cele opt carabine Lee-Enfield, pe care le păzea un om din echipaj. Furios, Jerry sări de mai multe ori în aer, apoi căzu neputincios pe punte. Van Horn îl chemă la el.

— Bun vânător de negri, câțelul ăsta! Tare bun! îi spuse căpitanul lui Borckman.

Jerry, mângâiat de mâna unui zeu, chiar dacă acela nu purta pantaloni, uită o clipă de ticălosul cățărat deasupra capului său.

— Câinele ăsta e ca un leu! Pare mai curând un airedal decât un terier irlandez, continuă Van Horn să-l laude pe Jerry. Priviți cât e de voinic! Priviți-i picioarele vânjoase. Și pieptul. Pare foarte rezistent. Ce animal se va face când va fi mare!

Jerry, amintindu-și de necazul său, traversă în fugă puntea ca să privească spre Meringe, care se micșora mereu, pe măsură ce se îndepărtau de țarm. O rafală de vânt dinspre sud-est suflă în pânze și înclină vasul la 45 de grade. Câinele alunecă, încercând zadarnic să se agațe cu ghearele de suprafața lucitoare a punții. Fu oprit doar de bățul catargului, în vreme ce Van Horn, al cărui ochi încercat de marinar zărise un banc de corali înaintea lor, dădu ordine lui Borckman și timonierului negru.

Arangi, virând repede, trecu într-o poziție mai stabilă, iar Jerry, cu gândul la Meringe, profită de faptul acela ca să se îndrepte spre bastingaj. Se opri însă când auzi pârâiturile catargului ce sprijinea vela principală. Aceasta, umflându-se deodată sub vântul ce sufla din partea opusă, se mișcă brusc deasupra lui. Dintr-un salt se îndepărtă de zona periculoasă, în vreme ce Van Horn se repezi către el ca să-l salveze. Câinele ajunsese chiar sub verga principală și i se păru că pânza imensă ce se zbătea deasupra lui urma să cadă și să-l strivească sub ea.

Pentru prima oară Jerry se găsea în apropierea unei pânze. Nu știa cu ce fel de animal avea de a face. Își amintea, din frageda lui copilărie, că odată îi căzuse pe cap, venind din cer, un uliu. Simțind același pericol, se culcă la pământ. Nu era oare vorba despre un uliu imens ce plutea deasupra lui, infinit mai mare decât cel care îl amenințase atunci?

Mișcarea lui nu era însă cea a unui laș. Din contră, se ghemui, gata să sară la atac. Nu se speriasse de monstrul care-l amenința.

Dar, o clipă mai târziu, mai repede decât putea Jerry să sară ca să o prindă, pânza, cu un zgomot sec, se umflă către partea cealaltă.

Van Horn nu pierduse nimic din scena aceea. Văzuse mulți câini tineri îngroziți de prima lor întâlnire cu pânzele uriașe și complicate. Nici unul dintre ei nu avusese curajul să sară, așa cum o făcuse acesta, asupra velilor. Jerry își arătase colții și se năpustise asupra unei primejdii necunoscute. Cu un gest de admirație spontană, Van Horn îl luă pe cățel și îl strânse în brațe.

CAPITOLUL III.

O MINTE DE CÂINE.

În clipele acelea, Jerry nu se mai gândea la Meringe. Își amintea că uliul avea cioc și gheare ascuțite. Monstrul acela, care se zbătea în aer și făcea atâta zgomot, trebuia să fie supravegheat cu grijă și Jerry, luat în vreme ce se pregătea să sară și lupta ca să-și păstreze echilibrul pe puntea lunecoasă și mișcătoare, nu pierdea din ochi uriașa pânză și mârâia ori de câte ori aceasta se umfla sau se dezumfla.

Arangi, împinsă de vântul alizeu, naviga printre bancurile de corali, ceea ce necesita manevre complicate. Pânza mare își schimba foarte repede poziția, cu zgomot asemănător unor bătăi din aripi, în vreme ce catargul pârâia. De mai

multe ori, vela trecu pe deasupra câinelui, care sărea, cu gura deschisă, ca s-o înhațe cu colții lui sănătoși.

De câte ori cădea iar pe punte, înțelegea că nu-l amenința nimic. Observând lucrul acela periculos, își dădu seama că proceda întotdeauna la fel, că nu-i producea nici un rău și că nici măcar nu-l atingea.

Trase deci concluzia că nu era vorba de o ființă periculoasă și distructivă, așa cum crezuse.

Era bine să o mai supravegheze un timp, cu toate că o clasase printre lucrurile ce păreau îngrozitoare, dar nu erau așa în realitate. La fel învățase să nu se teamă de vântul ce făcea zgomot prin palmieri și pe care-l auzea când stătea culcat în verandă sau de zbuluciumul valurilor mari și înspumate ce se izbeau de țarm, la picioarele lui.

De mai multe ori, în cursul zilei, Jerry ridica privirea către pânză atunci când aceasta făcea un zgomot prea puternic. Nu făcea însă decât să o salute astfel. Căpătase experiență.

Fiindcă se limpeziseră apele în legătură cu fenomenele acelea, Jerry începu să se gândească iar la Meringe. Nu mai exista Meringe, nici plaja cu Bidy și Terrence. Nu mai erau nici domnul Haggin sau Bob și Derby. Coasta, palmierii, munții înalți ce se vedeau în depărtare, totul dispăruse. Peste tot, în față, în spate, la tribord, la babord, nu zărea decât oceanul zbuluciat pe care vasul lăsa o urmă de spumă albă.

Dacă ar fi fost de înălțimea unui om, dacă ar fi avut ochii încercați ai unui marinar, Jerry ar fi putut să vadă totuși liniile vagi sub care se zăreau insula Ysabel la nord și Florida la sud. Pe măsură ce vasul se îndrepta spre sud-est, linia dinspre insula Florida se accentua. Dacă s-ar fi bucurat, asemeni căpitanului Van Horn, de avantajul unui binoclu, ar fi observat, spre est, vârfulurile îndepărtate ale Malaitei, care se ridicau printre norii roșiatici.

Dar Jerry nu cunoștea decât prezentul. Se familiarizase cu legea rigidă a imediatului și acceptase ceea ce i se prezenta, fără să mai facă presupuneri asupra a ceea ce va fi. Acolo era marea, nu mai exista nici un mal. Există doar Arangi, cu toată agitația de pe puntea ei.

Începu deci să-l preocupe numai ce se găsea în jurul lui, ca să se poată adapta la cele din jur.

Prima lui descoperire îi provocă multă plăcere. Era un câine sălbatic din pădurea de pe insula Ysabel, pe care unul dintre cei ce se întorceau la Malaita îl aducea de la Meringe. Avea aceeași vârstă ca și el, dar era tare diferit! Câinele sălbatic, datorită instinctului său, mergea mereu cu capul în jos, coada lăsată, înțelegând că putea oricând să fie victima unui tratament neplăcut. Buza lăsa descoperiți colții ascuțiți, în timp ce animalul, sub efectul spaimii sau al durerii, se târa, pregătit să atace, ca un laș, de câte ori era posibil, fără să fie pedepsit sau să riște ceva.

Era, ca și Jerry, cățel, dar mai voinic și mai îndărătnic. Terierul irlandez era, dimpotrivă, curajos și înțelegător. Și câinele sălbatic fusese selecționat, dar pentru cu totul altceva. Strămoșii lui din tufișuri supraviețuiseră tocmai pentru

că cedaseră în fața fricii, fără a încerca să reziste împotriva celui mai tare. Nu atacaseră niciodată direct, decât dacă prada era slăbită și lipsită de apărare. O prudență excesivă îi făcuse să se ascundă și să se târască pentru a scăpa de pericol. Natura i-a selecționat din mijlocul unui mediu crud și brutal, unde trebuia să-ți aperi viața cu șiretenie și ticăloșie. Numai rareori se întâmplase să se apere cu disperare, atunci când nu au mai avut altă soluție.

Jerry, dimpotrivă, fusese selecționat pentru curajul și fidelitatea de care dădea dovadă. Strămoșii săi fuseseră cu grijă aleși de oamenii care, încă din negura timpurilor, luaseră câinele sălbatic pentru a-l transforma în animalul pe care și-l imaginau, și-l doreau, îl admirau.

Nu se bătea ca un șobolan, într-un colț, fiindcă nu trebuia să se ferească asemeni unui șoarece. Căinii care bătuseră în retragere fuseseră alungați de oameni. Nu exista nici unul dintre aceștia printre strămoșii lui Jerry. Toți înaintașii lui fuseseră îndrăzneți, se aruncau în fața pericolului și luptau curajoși, până la moarte, fără să dea un pas înapoi.

Terrence îi transmisese lui Jerry toate calitățile pe care și el le moștenise de la înaintașii lui.

Astfel că Jerry, care-l descoperise pe câinele sălbatic într-un colț unde se adăpostea de vânt, nu se sinchisi prea mult că animalul acela era mai violent și mai mare decât el. Știa că un câine sălbatic nu luase contactul cu omul și trebuia considerat dușman. Cu un lătrat de victorie, care atrase atenția căpitanului Van Horn, sări să atace.

Cățelul adus din tufișuri se retrase cu o iuțeală de necrezut, dar Jerry nu-l scâpă și se dădură de mai multe ori peste cap pe puntea înclinată. În timp ce colții terierului irlandez îl înțepau, celălalt mârâia și schelălăia, urlând și gemând de teamă.

Jerry era un câine nobil. Așa fusese ales. Pentru că adversarul său, în loc să accepte lupta, se retrăgea gemând ca un laș, refuzând să se apere, el încetă să mai atace. Acționă, evident, inconștient, pentru că așa era structura lui. Degajându-se dintre frânghiile între care alunecase în înfruntare, se ridică mândru pe cele patru labe și începu să se plimbe pe punte, mulțumit pe deplin că simțea în gură mirosul emanat de blana adversarului său, sensibil la elogiile lui Van Horn, care-i striga:

— Bravo, Jerry! Foarte bine. Ești un câine de ispravă!

Jerry se retrase de la locul luptei mergând mândru și mișcarea pe care o făcu din cap, privindu-și adversarul peste umăr, părea să corespundă replicii:

— Sper că ți-a ajuns de data asta și n-o să-mi mai ieși în drum!

Continuă apoi să-și exploreze domeniul restrâns pe care valurile îl balansau fără încetare. Mai întâi erau negrii, care se întorceau de la Meringe și pe care îi identifică pe rând. La mârâiturile lor ostile răspundea prin mârâieli amenințătoare. Trecea mândru prin fața lor, simțind că le era superior, deși avea patru labe și nu două picioare. Aceasta se datora faptului că întotdeauna a trăit în preajma zeului care avea două picioare și purta pantaloni.

Mai erau și alții care se întorceau, străinii din Pennduffryn și din Golful celor O Mie de Vase. Ținea să-i cunoască. Poate că, în continuare, îi va fi util să-i știe. Nu se gândea totuși atât de departe. Se mulțumea să se familiarizeze cu ceea ce-l înconjură, fără a se preocupa de viitor.

Jerry, care avea propria lui metodă de a se instrui, descoperi în curând că, deoarece chiar pe plantație exista o anumită diferență între negrii care munceau afară și cei care serveau în casă, aceeași stare de lucruri se putea întâlni și la bordul vasului. Echipajul, format din cei cincisprezece oameni ce serveau sub ordinele lui Van Horn, era deasupra celorlalți de pe punte. Ei ascultau de ceea ce li se spunea și învățau cârma, manevrau sforile și măturau puntea.

De la domnul Haggin, cățelul învățase că trebuia să se arate mai tolerant față de negrii din serviciul casei decât față de cei care munceau afară. Aici înțelese că trebuia să se comporte diferit cu cei din echipaj, față de simplii călători. Din moment ce căpitanul nu-i ordona să-i urmărească, avea să stea liniștit. Pe de altă parte, fiindcă nu uitase că era câinele zeului cu piele albă, se gândi că era mai demn pentru el să evite orice familiaritate cu ei. Nu trebuia să-i scape din ochi. Oare nu văzuse și alți negri, menajați ca aceștia, legați și biciuiți de către domnul Haggin? Ocupau, desigur, un loc intermediar în ordinea stabilită, dar era datoria lui să-i supravegheze ca să-și îndeplinească obligațiile ce le reveneau.

Jerry exploră tot vasul, ceea ce nu era un lucru ușor. Pe puntea descoperită, expusă vânturilor, ploii și furtunilor, se afla un cuptor, alimentat de bine, de rău, de către doi negri ce pregăteau mâncarea pentru toți oamenii de la bord.

Atenția îi fu atrasă apoi de alte elemente constructive ale navei. Puntea era mărginită de niște montanți de care erau legate fire la mică distanță unele de altele, pentru a împiedica oamenii sau lucrurile să alunece în mare. Fără a fi prea preocupat de acel lucru, Jerry concluzionează că era o măsură suplimentară de prevedere.

Din copilărie trăise în mijlocul pericolelor ce puteau veni din partea negrilor. La casa de pe plantație, de la Meringe, oamenii albi nu-i slăbeau niciodată din ochi pe negrii care munceau și le aparțineau. În sala cea mare de mese, lângă biliard și fonograf, existau rastele cu carabine și în toate dormitoarele existau revolve la îndemână și puști. Domnul Haggin, Bob și Derby nu plecau niciodată de acasă pentru a merge printre negri fără a avea revolve la centură.

Jerry știa că instrumentele acelea, care făceau atâta zgomot, provocau moartea. Văzuse ființe vii, porci, capre, păsări sau crocodili distruși de arme. Zeii albi se serveau de așa ceva ca să-și manifeste voința de a ucide de la distanță, pe când Jerry era obligat să acționeze direct și să se apropie de dușman.

El avea puteri limitate, în timp ce zeii cu pantaloni nu. Pentru ei orice era posibil. Acel dar pe care îl aveau, de a ucide la distanță, părea o prelungire a

ghearelor și a colților. Fără a pune mare accent pe lucrurile acelea, Jerry admitea totul ca făcând parte din lumea misterioasă în care trăia.

O dată chiar, Jerry l-a văzut pe domnul Haggin trimițând altfel moartea de la distanță, aruncând un cartuș de dinamită asupra unei mulțimi de negri veniți din necunoscut în bărcile lor de război curbate și acoperite de încrustații.

Jerry cunoștea deci cum se apărau zeii albi și ce măsuri de precauție foloseau în fața negrilor. De aceea, aproape inconștient, vederea canibalilor îi inspira prezența unui pericol ce persista în lumea plutitoare în care trăia momentele respective. Nenorocirea și moartea dădeau târcoale prin jur, așteptând ocazia ca să-și ia victimele prin surprindere. Din fragedă pruncie, Jerry înțelesese că, dacă voia să rămână în viață, trebuia să fie mereu în gardă.

Avea să se convingă de acest lucru încă o dată, când îl întâlni pe Lerumie, unul dintre cei întorși de la Meringe, pe care, chiar în dimineața aceea, la imbarcare, Bidy îl dăduse peste cap cu bagaje cu tot.

Negrul, la tribord de tambuchi, se privea într-o oglindă și-și pieptăna părul vâlvoi. Jerry, abia băgându-l în seamă, trecu pe lângă el, urmându-l pe Borckman, secundul, care verifica aranjarea frânghiilor. Lerumie, asigurându-se, cu o privire rapidă, că nu risca nimic, îi dădu un șut fiului vechii lui dușmance. Piciorul său gol îl atinse pe cățel în locul sensibil unde coada lui fusese de curând scurtată și acesta, simțind durerea și ultragiul ce i se aducea, se înfurie imediat.

Căpitanul Van Horn, care inspecta un sabord din spatele punții, ca să măsoare forța vântului în pânze, nu-l vedea pe Jerry din cauza tambuchiului ce se găsea între ei. Ochii lui deslușiră însă mișcarea umerilor lui Lerumie, când acesta se balansa pe un picior ca să dea șutul.

Urmară câteva lătrături puternice, apoi cățelul se învârti în jurul negrului, sări pe el și își înfipse colții în pulpele lui Lerumie. Fu nevoit să dea drumul gleznei adversarului său care, cu încă o lovitură de picior, îl trimise cât colo. Urlând supărat, cățelul se urcă pe cea mai înaltă punte a navei. Lerumie văzu, cu coada ochiului, că de această dată era observat de altcineva și nu îndrăzni să împingă lucrurile mai departe, mulțumindu-se să o ia la fugă. Se îndreptă către tambuchi pentru a coborî pe scară, dar fu ajuns de colții lui Jerry, care îl prinseră de gleznă. Se clătină și o rafală de vânt îl făcu să-și piardă echilibrul. Încercând în zadar să stea în picioare, se prinse de firele de protecție de pe marginea punții.

Negrii aflați în jur urlau de plăcere, iar Jerry, a cărui furie nu scăzuse, deși dușmanul său nu mai putea continua lupta, își închipui că ei râdeau de el. Se întoarse deci împotriva lor, atacându-i la picioare în vreme ce aceștia se risipeau care încotro. Dispărură sărind în cabina din față sau pe urcându-se pe bompres și se agățară de frânghii, unde rămaseră atârnați ca niște păsări uriașe. În afara negrilor din echipaj, Jerry rămase singurul stăpân de pe punte.

Căpitanul Van Horn era încântat și nu mai înceta cu laudele. Îl chemă la el pe Jerry și îl mângâie, apoi se întoarse către pasagerii băștinași, vorbindu-le în graiul lor necunoscut:

— Hei, voi, fiți atenți! Câinele acesta e al meu. Dacă vreunul dintre voi îi face vreun necaz, e vai de el! Eu dau foarte tare. Fiți atenți la picioare. Eu o să am grijă de câine. Ați înțeles?

Negrii, agățați de frânghii, piuiiau ca vrăbiile, dar se supuseră legii omului alb. Nici măcar Lerumie nu-și manifestă ura și nu articulă vreo amenințare. Din contra, provocă veselie tovarășilor săi și îl făcu să zâmbească pe căpitan când îi spuse:

— E un câine pe cinste, pe cuvântul meu!

Jerry nu fusese rău, dar, ca Bidy și Terrence, nu cunoștea frica. Tot de la părinții lui învățase că fugăria negrilor era ceva minunat. Așa era educația lui. Din cea mai fragedă copilărie se învățase astfel și zeii albi îl dresaseră ca să-i sperie pe negri și să aibă grijă să ocupe locul de jos pe care îl meritau în ordinea firească a lucrurilor. Lumea aparținea doar zeilor albi!

Nu din acea cauză negrii fuseseră legați de palmieri lângă locuințele din Meringe și apoi biciuiți? Pe terierul irlandez nu-l mira nimic, considerându-i pe băștinași în același fel ca și zeii săi și adoptând față de ei o atitudine în consecință.

În mod cert, ziua era plină de evenimente. Tot ce se găsea pe Arangi i se părea lui Jerry nou și neobișnuit, iar puntea era așa de plină de oameni că un incident putea apărea oricând. Avu o nouă întâlnire cu câinele sălbatic, care-l atacă mișelește din lateral. Lăzile ce aparțineau negrilor fuseseră aranjate neglijent, astfel că printre acestea se găseau spații înguste. Acolo se ascunsese câinele sălbatic și așteptase momentul să sară asupra lui Jerry, care trecea, fiind chemat de căpitan. Îl mușcă de blană și apoi se retrase repede.

Terierul irlandez se simți iar provocat. Știa despre atacul din lateral, pe care îl folosisese și el uneori, când se juca împreună cu Michael. Dar retragerea din luptă, după ce ai declanșat atacul, nu mai era posibilă! Animat de o furie justă, se repezi spre deschizătura pe unde dispăruse dușmanul său.

Acesta era însă avantajat. Când Jerry încercă să sară în acel spațiu strâmt, se dădu cu capul de lăzile de deasupra sa. Ajunse astfel bot în bot cu adversarul lui.

Nu avea însă cum să-l înhațe pe câinele sălbatic. Nu se putea arunca asupra lui. Singurul lucru pe care îl putea face era să se târască, riscând înfruntarea cu colții ce rânjeau amenințători în fața lui. Cu toate acestea, i-ar fi venit de hac dușmanului său dacă Borckman, care trecea pe acolo, nu l-ar fi apucat de picioarele din spate și nu l-ar fi scos dintre lăzi. Apoi se auzi chemarea căpitanului Van Horn și Jerry, ascultător, îl urmă pe secund.

Masa fu servită pe punte, la umbra produsă de vela brigantină. Jerry, așezat între cei doi, își luă porția de mâncare. Băgase de seamă că Van Horn era zeul cel mai mare, de care asculta secundul. Pe de altă parte, Borckman dădea ordine negrilor, dar niciodată căpitanului. În plus, lui Jerry îi era simpatic Van Horn. De aceea era mereu în preajma lui. Când băgă botul în farfuria căpitanului, fu îndepărtat cu blândețe, în vreme ce, când mirosi pe lângă ceașca secundului, primi un bobârnac peste nas.

Căpitanul Van Horn servi la început o porție de fiertură de orz asortată cu lapte concentrat și zahăr. Apoi îi dădu, din când în când, câte o bucățică de pâine cu unt și pește fript, din care îi scotea, cu grijă, oasele mai mari.

Era delicios! Niciodată Jerry nu măi luase parte la o asemenea sărbătoare. Domnul Haggin, la care ținea foarte mult, nu-i dăduse niciodată de mâncare odată cu el, la ora prânzului! Cum era atât de tânăr, era pofticios și insista mereu pe lângă căpitan ca să mai primească pâine cu unt și pește. Începu chiar să latre, ceea ce îl convinse pe Van Horn că ar putea să „vorbească”.

După cinci minute, învățase să „vorbească”, scoțând un lătrat gros și scurt. Învățase și diferența între „așezat” și „culcat”. Își îmbogățise astfel vocabularul. Ba mai află și un alt cuvânt, „comandant”. Așa îl strigase de câteva ori Borckman pe Van Horn. Jerry știa că, dacă spunea „Michael”, nu te adresai decât celui în cauză, de aceea înțelese că, fără îndoială, „comandant” desemna pe stăpânul alb al lumii plutitoare.

— Nu e un câine, îi spunea Van Horn secundului. În spatele acestor ochi căprui se ascunde o minte omenească. Nu are decât șase luni. Un copil de șase luni ar fi un fenomen dacă ar învăța în cinci minute tot ce a învățat el. Ce să mai vorbim... Gottfer-dang! Creierul unui câine e la fel cu cei al omului. Și dacă face lucrurile ca un om, înseamnă că gândește la fel.

CAPITOLUL IV.

SUFLETUL BUN AL LUI VAN HORN.

După masă căpitanul îl luă pe Jerry și coborî pe scara ce ducea către cabina principală. Aceasta ocupa cea mai mare parte a vasului, aflându-se între infirmeria din spate și o cabină mică în față. După infirmerie, se mai găsea o încăpere, despărțită printr-un perete subțire de aceasta, unde stătea echipajul. Cabina cea mică era locuită de Van Horn și Borckman, care o împărțeau, în vreme ce cei șaiszeci de negri „întorși” de pe plantații o ocupau pe cea principală. Ei stăteau întinși pe dușumea și pe băncile aliniate pe lângă pereți.

Ajuns în cămăruța lui, căpitanul aruncă o cuvertură într-un colț și nu-i fu greu să-l facă pe Jerry să înțeleagă că trebuia să se așeze acolo. Acesta, cu burta plină, nu-și dorea altceva decât să adoarmă pentru a se reface după toate emoțiile prin care trecuse.

După o oră fu trezit de Borckman, care intră în cabină. Când Jerry, agitându-și bucată de coadă ce-i mai rămăsese, îl întâmpină vesel, secundul bombăni nemulțumit. Venise să bea din rachiul căpitanului, dar Jerry nu avea de unde să știe lucrul acela.

De multe ori, pe plantație, cățelul îi văzuse bând rachiul pe oameni. Totuși, i se păru că ceva nu era în ordine în comportamentul secundului. Deși nu înțelegea despre ce era vorba, rămase în continuare foarte atent.

După plecarea lui Borckman, Jerry ar fi fost fericit să-și reia somnul, dacă ușa, care n-a fost bine închisă, nu s-ar fi mișcat brusc. A deschis ochii mari, gata de luptă cu invadatorii. Apoi privirea lui s-a oprit asupra acestora.

Erau niște gândaci mari cu care începuse să se obișnuiască de când se afla la bordul vasului.

După ce examină puțin încăperea în care se găsea, Jerry trecu în cabina principală. Negrii stăteau întinși peste tot. Consideră că datoria lui față de stăpânul său consta în a-i recunoaște pe fiecare în parte. Mârâiau și-l amenințau în șoaptă atunci când îi mirosea de aproape. Unul dintre ei îndrăzni chiar să ridice mâna. Jerry, în loc să se ferească, își arată colții și se pregăti să sară pe el. Imediat, omul își lăsă jos brațul și încercă să-l potolească, în vreme ce ceilalți izbucniră în râs.

Câinele trecu mai departe. Nu era nimic nou. Totuși, se putea aștepta la un necaz din partea negrilor, fiindcă albiu nu erau de față. Căpitanul și secundul erau pe punte, iar Jerry, care nu se intimidă pentru că se plimba singur, își continuă cercetările.

Ajuns la intrarea în infirmerie, unde nu exista ușă, mirosi aerul și pătrunse în sală, încercând să afle ce lucru nou și necunoscut îi sensibilizase nările.

Era vorba despre o negresă tânără, îmbrăcată doar într-o cămașă, culcată pe o cuvertură aruncată peste niște lăzi de tutun și recipiente din fontă cu făină.

Jerry observă imediat faptul că o neliniștea ceva. Știa că, de câte ori un negru părea că vrea să ascundă ceva, nu era lucru bun. Însăpăimântată, începu să țipe de îndată ce el se puse pe lătrat ca să dea alarma. Apoi sări pe ea. Când colții lui îi cuprinseseră brațul, ea nici măcar nu țipă. Se făcu mică, tremura și nu opuse nici un fel de rezistență. Jerry apucă în gură o bucată din cămașa femeii și trăgea de zor de aceasta, făcând zgomot pentru a-i atenționa pe secund și pe căpitan.

Datorită eforturilor lui, negresa căzu cu lăzi cu tot, ceea ce făcu să se întetească lătrăturile sale, în timp ce negrii, privind prin deschizătura cabinei, râdeau neîncetat.

Când veni căpitanul, îl găsi pe Jerry agitându-și bucată de coadă, cu urechile lăsate pe spate, trăgând cu ardoare de hainele subțiri ale fetei. Se aștepta să fie laudat, dar Van Horn îl chemă scurt la el. Atunci intui că respectiva creatură diferea de ceilalți și că nu trebuia tratată ca ei.

Ea se găsea într-o stare de spaimă cumplită, pe care puține ființe omenești o pot suporta. Van Horn o considera „aducătoare de necazuri” și ar fi vrut să se lipsească de ea, fără a-i dori însă pieirea, căci o salvase cumpărând-o în schimbul unui purcel gras.

La doisprezece ani, considerată o nătângă, bolnavă și fără valoare, urma să fie fiartă de către rude. Când a văzut-o prima oară căpitanul Van Horn, era în centrul unei procesiuni lugubre desfășurate pe malurile râului Balebuli.

Când a oprit cortegiul, a constatat că nu era o frumusețe. Descărnată de boală, râioasă, roasă ca o scoarță de pe țârm, avea picioarele și mâinile legate și era dusă, ca un porc, suspendată pe un băț susținut de doi oameni. Aceștia își propuseseră să o mănânce la cină. Știind că nu avea cum să i se facă milă de

ea cuiva, nici nu țipa după ajutor. Doar spaima de care era cuprinsă i se citea în ochii bulbucați.

Căpitanul Van Horn află că oamenii aceia nu o considerau destul de gustoasă și că urmau să o bage legată în râu, ca să tremure și să se frăgezească.

Mai întâi, trebuiau să-i desfacă încheieturile, apoi să-i strivească oasele mari de la brațe și de la picioare. Nu era un rit, nu i se făcea vreo ofrandă unui zeu anume, ci era doar o problemă de gastronomie. Carnea vie, tratată în acel mod, devenea moale și putea fi savurată ca lumea. După două zile de stat în apă, i-au spus sălbaticii căpitanului, tot ceea ce doreau urma să fie realizat. După aceea aveau să facă un foc mare și să-și cheme prietenii la masă.

După o jumătate de oră de negocieri, în timpul căreia Van Horn a încercat să demonstreze mediocritatea meniului, a reușit să cumpere, în schimbul unui porc gras, biata victimă. Aceasta costa, în dolari, ceva peste două monede.

De atunci începuse seria de necazuri a căpitanului Van Horn. Nu știa cum să se mai debaraseze de fată. Îi cunoștea prea bine pe indigenii din Malaita pentru a o lăsa printre ei undeva pe insulă. Șeful din Su'u, Ishikola, oferise o sută de nuci de cocos ca să o aibă. Un șef din junglă îi propusese doi pui de găină în schimbul ei. Aceasta avea loc pe plaja din Malu. Însă această ultimă ofertă fusese acompaniată de un hohot de râs ce marcase disprețul bătrânului tâlhar pentru carnea tare a tinerei negrese.

Deoarece nu reușise să întâlnească vaporul misionarilor, Crucea Occidentală, la bordul căruia fata nu risca să fie mâncată, căpitanul Van Horn fu nevoit să o păstreze într-un colț al navei până când urma să o urce pe vasul respectivilor călugări.

Dar tânăra negresă, lipsită în totalitate de inteligență, nu-l aprecia deloc pe salvatorul ei. Fusese schimbată pe un porc gras și nu credea că destinul ei vrednic de plâns se modificase în vreun fel. Fusese carne pentru măcelărie și asta rămăsese.

Cert, își schimbase stăpânul, dar omul acela, care comanda pe Arangi, se gândea probabil ce fel de mâncare să-și gătească din ea. Trebuia numai să se îngrașe bine. De aceea vroia să-i deoace planurile și, când o forța să mănânce, nu înghițea mai mult decât îi trebuia ca să rămână în viață.

În consecință, fata trăise doar în junglă și nu pusese piciorul în vreo barcă până ajunsese pe Arangi. De aceea, faptul că nava se balansa neîncetat pe ape o făcea să trăiască un coșmar fără sfârșit. În limbajul lor ciudat, cu o mie de dialecte, obișnuit printre negrii din acele insule nenumărate, toți pasagerii o asigurau de soarta ce-i era rezervată.

— Pe cuvânt, îi spunea unul, în curând marele stăpân alb te va face kii-kii.

— Marele stăpân alb te va kii-kii, îi zicea altul. De asta se tot învârte pe aici.

Kaii-kaii însemna a mânca. Jerry știa asta. A mânca nu exista în vocabularul său, ci numai kaii-kaii.

Ea însă nu răspundea la acele vorbe sarcastice. Niciodată nu vorbea, nici măcar cu căpitanul Van Horn.

Se lăsase așadar seara, când căpitanul îl ducea pe Jerry pe punte, după ce cățelul descoperise negresa. De abia a sărit din brațele lui Van Horn și a descoperit altceva nou: pământul. Nu-l vedea, dar îl simțea. Cu botul ridicat, mirosea vântul care îi aducea acel mesaj, iar flerul său îl descifra exact. Se simțea sarea de pe mal, putregaiul mlaștinilor, emanațiile mirodeniilor specifice vegetației tropicale și chiar un vag, foarte vag rest de fum.

Vântul alizeu, care îl dusesese pe Arangi până în apele din extremitatea Malaitei, încetă să mai sufle și vasul avansa mult mai greu. Velele sale se dezumflară cu zgomot. Jerry, de această dată, nu mai privi pânda cea mare cu dispreț și ironie, așa cum o făcuse. Dacă ar fi știut sigur că, în ciuda zgomotului puternic, vela n-ar fi constituit un pericol pentru el, s-ar fi liniștit și n-ar mai fi ocolit-o pe la mare distanță, așa cum a făcut.

În timp ce Van Horn, profitând de acalmie, își instruia echipajul la tir și manipularea armelor, folosind carabinele Lee-Enfield din rastelul de deasupra tambuchiului cu geamuri al cabinei principale, Jerry, pe neașteptate, începu să se târască. Câinele sălbatic, aflat la trei picioare distanță, era foarte atent asupra mișcărilor făcute de terier. Veghea scoțând mârâieli amenințătoare. Multora le-ar fi fost teamă de acele mârâituri, dar nu și lui Jerry. Când câinele sălbatic se refugie repede în ascunzătoarea sa dintre lăzi, terierul se aruncă asupra lui, dar îl rată de foarte puțin.

Căpitanul Van Horn, care aruncase peste bord bucăți de lemn, sticle și cutii goale, le ordonă celor opt oameni care-l așteptau cu carabinele pregătite să tragă asupra țintelor plutitoare.

Jerry, impresionat și încântat de împușcături, își exprimă bucuria amestecându-și lătrăturile cu zgomotul făcut de arme. „Întorșii” stăteau pe punte ca să adune cartușele goale, pe care ei puneau mare preț și pe care le așezau, fierbinți încă, în găurile din loburile urechilor lor.

Aveau mai multe asemenea orificii practicate în urechi, iar tuburile din cupru erau introduse doar în cele mai mici dintre acestea. În celelalte purtau lulele din lut, ramuri de tutun și cutii de chibrituri. Orificiile erau uneori atât de largi, că permiteau introducerea unor cilindri din lemn sculptat având trei degete în diametru.

Căpitanul și secundul aveau la centuri revolvere automate. Le-au scos în clipele acelea ca să tragă atât de repede și de precis, că negrii din echipaj au rămas cu gurile căscate. De fapt, cei din echipaj nu se prea descurcau cu armele de foc, dar Van Horn, ca orice căpitan care naviga prin apropierea insulelor Solomon, știa că indigenii din tufișuri și cei de pe coastă ținteau mult mai prost. Știa, de asemenea, că putea conta pe sprijinul dat de cei din echipaj și că aceștia nu vor întoarce niciodată armele împotriva căpitanului.

La început, revolverul lui Borckman își rată ținta și secundul fu certat de Van Horn că nu-și păstrează arma curățată și bine unsă. Îl întrebă și câte pahare băuse de se făcea că trăgea atât de prost.

Borekman dădu vina pe un ușor acces de febră și Van Horn nu-și mărturisi imediat scepticismul în această privință.

Abia puțin mai târziu, luându-l pe Jerry în brațe, stând la umbra velei brigantine, îi spuse câinelui la ureche:

— Necazul cu el, micuțul meu Jerry, e că tare-i mai place rachiul. Gottfer-dang! Trebuie să fiu mereu atent în jur. Și mai pretinde că e vorba de febră! Nu-i adevărat, Jerry, e vorba de rachiu. Șnaps! E un marinar foarte bun atunci când e serios. După ce și-a băut însă șnapsul, nu mai poți face nimic cu el. Jerry, lăbuțele tale abia au început să pășească prin viață. De aceea, crede-mă: evită cu orice preț șnapsul. Ascultă-l pe tătucul tău și rămâi întotdeauna serios!

Apoi, lăsându-l pe Jerry, care se pregătea să sară pe câinele de tufiș, căpitanul coborî în cabină ca să bea din același rachiu din care puțin înainte se delectase Borckman.

Atacarea câinelui sălbatic devenise o joacă, mai ales pentru Jerry, care pornea la luptă cu inima deschisă și fără supărare. Își dădea seama perfect de superioritatea sa. În regatul câinilor, Jerry era stăpânul, cel puțin pe puntea lui Arangi. Adversarul său era un mizerabil ce nu îndrăznea să-și părăsească ascunzătoarea, față de terier, care domina puntea. Chiar când Jerry nu era lângă el, câinele sălbatic se temea de adversarul său, care era rapid și nu se sinchisea de mârâiturile amenințătoare.

Ceva mai târziu, Jerry, care se plimba pe punte, după ce îi mai trăsese o bătaie câinelui sălbatic, îl găsi pe căpitan stând jos, cu genunchii apropiați de gură.

Privea neatent în fața sa și terierul irlandez, din prietenie, veni să-l miroasă pe picioare. Van Horn nu-l băgă însă în seamă și continua să fixeze un punct în depărtare, fără a-și da seama de prezența câinelui.

Jerry își puse atunci capul pe genunchiul stăpânului său și îl privi lung, tandru. De această dată, Van Horn îl văzu și se bucură, dar nu se mișcă. Jerry încercă atunci altceva. Palma stăpânului său atârna, pe jumătate deschisă, pe lângă trup, în timp ce antebrațul i se sprijinea de genunchi. Câinele își furișă botul în palma lui Van Horn. Rămase apoi nemișcat. Dacă ar fi stat altfel, ar fi văzut că, pentru o clipă, căpitanul n-a mai privit către mare, ci spre el. Jerry nu a văzut însă aceasta. Rămase nemișcat câteva clipe, apoi trase cu zgomot aer pe nas.

De această dată, Van Horn nu mai rezistă și începu să râdă zgomotos. Jerry își mișcă urechile și îl privi foarte afectuos. Pentru el, zâmbetul zeului însemna o adevărată rază de soare. Râsul comandantului îl făcu să-și miște și bucata de coadă. Mâna, pe jumătate deschisă, se închise, prinzând o parte din capul și din gura câinelui, apoi începu să-l scuture în față și în spate, astfel că fu nevoit să se miște cu toate cele patru labe.

Pentru el era o adevărată bucurie, fiindcă știa că, deși căpitanul îl scutura destul de tare, în gestul acestuia nu exista nici furie, nici vreun pericol. Era doar un joc, așa cum obișnuia să facă cu Michael. Se mai jucase uneori în același fel și cu Bidy, atacând-o în glumă. Uneori chiar domnul Haggin făcea aceleași mișcări simulând că îl bate.

Cum comandantul începu să-l scuture mai tare, Jerry scoase o mârâitură feroce, care creștea în intensitate o dată cu amplitudinea mișcărilor. Era însă doar în joacă. Se zbătea, voia să-și scoată botul din prinsoare și se făcea că mușcă.

Când comandantul, cu un brânci, îi dădu drumul împingându-l la o anumită distanță de el, cățelul reveni la atac arătându-și colții și mârâind. Fu prins iar și balansat. Jocul continua, mai intens. O dată, Jerry fu mai iute și scăpă din mâna lui Van Horn. Apoi îl prinse de încheietură. Nu strânse însă din colți, ca să-l muște. Presă doar puțin pielea, ca să nu-i facă rău.

Jocul se încinse mai tare și Jerry începu să uite că era doar o glumă. Ferocitatea, pe care la început doar o simula, deveni reală și când revenea în atac, după ce fusese respins, scotea un lătrat furios. Dându-și seama de aceste lucruri, Van Horn întinse spre el mâna deschisă larg, un gest de pace vechi de când lumea. Îl chemă în același timp pe nume. Tonul său sugera un avertisment, un reproș și o ofertă de prietenie.

Jerry înțelese imediat și redeveni el însuși. Își ceru iertare. Câinele, care, cu o clipă în urmă venea la atac cu gura deschisă, deveni pe loc un animal blând și supus, care sărută mâna ce i se întindea dând pe deasupra acesteia cu limba lui roz. După o clipă era în brațele lui Van Horn, cu botul lângă obrazul lui, pe care-l lingea cu multă afecțiune. Îi făcea o adevărată declarație!

— Gott-fer-dang! exclamă căpitanul. Ești numai mușchi și nervi, dar ai o inimă de aur, Gott-fer-dang! Jerry, ești un cățel dat naibii și nici un terier din lume nu te-ar putea egala. Inima ta e generoasă, băiete. Iubește-mă, căci voi avea grijă de tine și te voi iubi toată viața!

Căpitanul care comanda nava Arangi, îmbrăcat doar într-o cămașă lungă și grosolană din bumbac și un pantalon scurt, care transporta canibalii la bordul vasului său și care, chiar și atunci când dormea ținea pistolul automat la centură, Van Horn, pe capul căruia se puseseră premii în satele din junglă și în cele de pe coastă și care era considerat cel mai dur patron din insulele Solomon, unde supraviețuiesc doar cei mai răi și mai violenți oameni, simți deodată că ochii îi sunt înlăcrimați, îngreunându-i vederea, și-l strânse la piept pe cățelul său față de care nu-și putea înăbuși dragostea și tandrețea.

CAPITOLUL V.

CÂINE LA APĂ!

Noaptea scurtă de la tropice învăluisă vasul Arangi care plutea pe valuri în vecinătatea insulei Malaita. Vântul alizeu din sud-est se oprise, iar vremea se schimbase. O vijelie ușoară se desfășura în zonă. Pe punte, expuși intemperiilor, cei care se ocupau cu fierberea mâncărurilor abia se descurcau. Negrii întorși de la muncă se refugiaseră în cală.

Primul cart, de la ora opt la miezul nopții, revenise secundului. Căpitanul Van Horn, gonit de ploaie, coborâse în mica lui cabină cu Jerry sub braț. Cățelul era obosit de numeroasele incidente din ziua aceea, cea mai bogată în evenimente din toată viața lui de până atunci. Adormi apoi, mârâind și agitându-și lăbuțele în timpul somnului, iar căpitanul nu se putu stăpâni să-l mai privească o dată înainte de a stinge lampa.

Jerry dormi atât de adânc, încât nu băgă de seamă plecarea stăpânului său. Acesta ieși, transpirat, ducându-și perna și pătura pe punte, unde spera să găsească un loc aerisit. Ploaia încetase, dar nici vântul nu mai sufla și de aceea cabina cea mică devenise o încăpere cu aer greu, umed și aproape imposibil de respirat.

Cățelul se trezi când se simți gădilat, pe partea sensibilă și descoperită a labei sale, de mersul unui gândac uriaș, lung de trei degete, care se plimba pe acolo. Și-a scuturat laba și a privit mirat insecta care, în loc să fugă grăbită, abia se îndepărta. A văzut-o apoi alăturându-se altor gândaci, la fel de mari. Niciodată Jerry nu văzuse în același timp atâția gândaci uriași. Ieșeau de peste tot și coborau pe pereții subțiri ca să se alătorească altora ca ei, pe dușumea.

Jerry înțelese că întreceau măsura și se hotărî să pună lucrurile la punct. Niciodată domnul Haggin, Derby sau Bob nu toleraseră gândacii și legea lor trebuia respectată. Insectele acelea sunt un dușman continuu pentru oamenii aflați la tropice.

Cățelul sări asupra primului venit. Vru să strivească insecta sub labe, dar aceasta făcu un lucru absolut neașteptat: își deschise aripile și zbură. Ca la un semn, toate celelalte făcură la fel, umplând încăperea și bătăind monoton.

Jerry sări, încercând să agațe în aer mulțimea înaripată și să o răpună cu labele. Din când în când reușea să distrugă câte o insectă, dar lupta încetă numai după ce gândacii, ascultând parcă de o poruncă misterioasă, dispărură brusc în crăpăturile din pereți.

Rămas stăpân, Jerry se întreba:

— Unde este comandantul?

Văzuse că nu era în cabină, dar se îndreptă către culcușul acestuia și începu să miroasă cu atenție peste tot, luându-i urma. În cursul acelor manevre, bucățica de coadă i se agita neîncetat.

Unde era deci comandantul? Întrebarea îi persista în gând, ca unui om. De asemenea, preceda acțiunea. Ușa rămăsese deschisă. Jerry trecu în cabina unde negrii dormeau gemând, sforăind sau suspinând. Ei formau o masă compactă de trupuri, întinse pe dușumea sau pe banchete, astfel că trebuia să pășească peste ei.

Și nu era zeul alb care să-l apere! Își dădu seama de acel lucru fără a simți vreo strângere de inimă.

Asigurându-se că Van Horn nu se găsea în cabina cea mare, cățelul se îndreptă către scara ce ducea pe punte. Își aminti însă de infirmerie. Se duse acolo și o miroși pe negresa adormită care credea că Van Horn o va mânca atunci când va fi destul de grasă.

Reveni apoi la scară și privi în sus așteptând o clipă în speranța că o să vină căpitanul să-l caute. De bună seamă că trecuse pe acolo. Jerry era sigur de lucrul acela, din două motive: era singurul drum către punte și mirosul lui nu-l înșela. La început urcă fără probleme, dar apoi Arangi avu o mișcare intensă de rului care-l trimise pe câine la podea. Doi sau trei negri se treziră și observară eforturile, în timp ce pregăteau și amestecau clei cu niște crengi acoperite de frunze verzi și mari.

Jerry mai încercă de două ori să urce pe scara strâmtă și foarte dreaptă, dar căzu, spre bucuria negrilor. Unul dintre aceștia îi trezi pe toți cei din jurul său. La a patra încercare, cățelul urcă până la mijlocul scării, apoi fu aruncat la podea, pe o parte. Hohotele crescură în intensitate. Se ridică, își zbârli părul și mârâi furios, exprimându-și astfel disprețul față de acele bipede inferioare a căror singură rațiune de a fi consta în a asculta ordinele date de zeii albi.

Fără a se lăsa intimidat de eșecurile de până atunci, cățelul se agăță iar de scară. De această dată, Arangi se mișcă mai puțin, ceea ce îi permise să ajungă sus. Labele sale din față se așezară pe deschizătura ce dădea pe punte. Urmă o mișcare de rului rapidă a navei. Terierul irlandez se agăță cu labele cu toate forțele și izbuti să sară pe punte.

În fața unui tambuchi, câțiva oameni din echipaj stăteau în jurul lui Lerumie. Îi recunoscă pe rând, trecând mândru pe lângă Lerumie, pe care-l amenință cu un mârâit. În partea din spate a navei, îl văzu pe un negru care ținea roata cârmei și în apropierea acestuia pe secundul care era de cart.

Acesta din urmă îi vorbi și se aplecă să-l mângâie. În clipele acelea, terierul simți mirosul căpitanului, care se afla prin apropiere. Mișcă din coadă într-un fel anume, ca să se scuze față de Borckman, apoi plecă în direcția din care simțise mirosul. Îl găsi pe stăpânul său cufundat în somn, culcat pe spate și atât de bine acoperit cu pătura, încât i se vedea numai capul.

Jerry începu să-l miroasă vesel, agitându-și bucașica de coadă ca să și exprime satisfacția. Dar stăpânul său nu se trezi și burnița ușoară care se porni îl determină pe Jerry să se culce, făcându-se colac, între capul și umărul celui adormit. Acest lucru îl trezi pe căpitan, care murmură, cu vocea stinsă:

— Jerry.

Cățelul îi răspunse atingându-i obrazul cu botul său umed și rece. Van Horn își reluă somnul, dar câinele nu adormi. Cu botul, ridică pătura și se furișă sub aceasta. Mișcările lui îl treziră pe Van Horn, care-l ajută să se instaleze.

Terierul nu era însă mulțumit. Se agită să-și găsească locul și nu se liniști până ce nu ajunse în brațele căpitanului. Își puse capul pe umărul său. După aceea, scoțând un oftat de ușurare, adormi, la rândul său.

De mai multe ori, căpitanul se trezi datorită zgomotului pe care-l făceau oamenii din echipaj în vreme ce manevrau velele și, de fiecare dată, amintindu-și de Jerry, îl strânse cu dragoste la piept. Prin somn, cățelul îi răspundea ghemuindu-se și mai aproape de el.

Desigur, terierul era de o inteligență ieșită din comun. Totuși, avea anumite limite și nu avea de unde să știe efectul pe care-l provoca asupra lui Van Horn contactul cu blana lui moale și călduroasă. Căpitanul, amintindu-și de trecutul îndepărtat, se gândea la epoca în care o ținea în brațe pe micuța lui fiică.

Amintirea deveni atât de vie, că se trezi, iar imaginile ce-i bântuiau creierul apărură în fața lui. Nimeni, nici un alb din insulele Solomon, nu cunoștea acele imagini ce-l urmăreau în vis și-i tulburau bătrânețile. De altfel, făcuse un efort zadarnic să vină până în acel arhipelag din ocean ca să scape de ele.

Contactul cu blana caldă a cățelului pe care-l strângea în brațe îi amintise deci de fetița lui, de mama ei, de micuța lor locuință din Harlem. Interiorul era modest, dar domnea atâta fericire acolo, încât părea un colț de cer.

Reveni la părul blond și lins al copilului, care aducea atât de mult cu bucele aurii ale mamei sale. Deși încerca să alunge imaginile acelea, nu se putu opri să nu o revadă pe cea din urmă, îngrozitoare!

Își aminti totul! Accidentul de tramvai și echipa care lucra sub ordinele sale. Se întreba ce se întâmplase cu Clancey, mâna lui dreaptă. Ah! În ziua aceea lungă în care venise ca să-l caute pe la trei dimineața pentru a degaja o mașină ce intrase în fațada unui magazin și pe care trebuiau să o pună pe roți. Au muncit întreaga zi la reparații și s-au întors la hangar pe la nouă seara, când a venit un nou apel.

— Bun, i-a zis Clancey, care locuia în același cartier ca și el. Nu e departe de noi. De îndată ce terminăm, putem să-i lăsăm pe cei din marginea orașului să ducă mașina la garaj și noi rămânem la casele noastre.

— Sper să nu dureze mult, i-a răspuns.

— Ce s-a întâmplat de fapt? l-a întrebat Billy Jaffers, un om din echipă.

— Cineva a fost strivit de o mașină și nu a putut fi scos de acolo.

Își aminti apoi diverse amănunte din timpul drumului, glumele lui Clancey, aluziile lui despre Jaffers...

Ajunseră apoi la șirul de tramvaie oprite, la mulțimea de acolo, la polițiștii ce încercau să îndepărteze lumea. Două ambulanțe așteptau. Un polițist tânăr, palid la față, abia putu să le șoptească:

— E îngrozitor! Nu poți să te uiți. Sunt două femei sub tramvai. N-am reușit să le scoatem. Am încercat... Cred că una dintre ele mai trăiește...

Dar el, omul nepăsător și puternic, obișnuit cu asemenea drame, obosit de munca de peste zi, nu se gândise nici o clipă la tragedia care-l aștepta, ci îi răspunse vesel și încrezător în sine că nu va dura mult și le vor scoate de acolo.

Își aminti încă o dată clipa când își aprinse lanterna... Atunci i-a apărut în fața ochilor îngrozitoare imagine a celor două cosițe blonde pe care le cunoștea atât de bine!

— Zici că mai trăiește una dintre ele? îl întrebase el pe polițist în vreme ce-și aprindea lanterna.

Sunetul propriilor lui cuvinte nu i se stinsese în urechi.

— Au murit amândouă, răspunsese tot el, după ce le privise o clipă. Clancey, plasează trei leviere în jurul lor, apoi vino cu cel de-al patrulea să-l fixăm în extremitatea opusă.

În prezent se afla la bordul navei, stătea pe spate și privea singura stea vizibilă, pe care mișcarea vasului o făcea să apară și să dispară printre pânzele de păclă. Vechea suferință îi ardea pieptul. Gura și ochii îi erau dureros de uscați... Știa ceea ce lumea ignora, anume motivul pentru care se găsea prin insulele Solomon, căpitan al acelui yaht din lemn de tec cu numele Arangi, făcând trafic cu negri, riscându-și viața și bând whisky de multe ori peste măsură.

După ce a revăzut toate acele imagini îngrozitoare, căpitanul a adormit iar, mulțumit că-l simțea, când și când, pe Jerry pe umărul său. O dată chiar, când cățelul visa ceva legat de coasta Meringe, de domnul Haggin, Bidy, Terrence și Michael, lăsă ca să-i scape un geamăt slab, Van Horn se dezmetici suficient din somnul său pentru a-și mângâia prietenul și a-i șopti pe un ton amenințător:

— Dacă vreodată un negru îndrăznește să se atingă de tine...

La miezul nopții, când veni secundul să-l trezească, făcu instinctiv două lucruri de îndată ce deschise ochii: primul fu să-și ducă mâna la revolverul de la centură, al doilea să murmure:

— Dacă vreun negru îndrăznește să-l atingă pe câinele ăsta...

— Iată vârful Kopo, îi zise Borckman în vreme ce cei doi oameni priveau, în direcția vântului, mirajul pământului. N-am parcurs mai mult de zece mile și nimic nu anunță o vreme stabilă.

— Pe acolo plouă, spuse Van Horn, arătându-i norii care se îngrămădeau, obstrucționând pentru o clipă strălucirea stelelor.

Secundul abia reuși să facă rost de o cuvertură și să o instaleze pe punte, că briza se porni brusc dinspre pământ, împingându-l în larg pe Arangi cu o viteză de nouă noduri. Jerry încercă un timp să facă de cart cu comandantul, dar curând se culcă și adormi pe punte.

Van Horn îl trezi și îl aranjă cu grijă sub pătură. Terrierul adormi iar. Dar, când stăpânul său începu să umble pe punte în lung și-n lat, Jerry se ridică pentru a se învârti în jurul lui. Îi trebuiă cel puțin cinci minute ca să înțeleagă că locul său era sub pătură.

Pe la patru dimineața, secundul reluă serviciul.

— Am avansat cu treizeci de mile, îi zise Van Horn, dar în prezent suntem din nou amenințați. Fiți atenți asupra vijeliei ce vine dinspre uscat. Mai bine să coborâm vergile pe punte.

Jerry se agita când comandantul se întoarse și se băgă sub pătură. Apoi, potrivit obiceiului său, i se culcă pe braț și, după ce trase aer cu zgomot, îi linse mâna cu limba lui mică, iar Van Horn îl strânse afectuos, lipindu-și obrazul de el, adormiră.

După o jumătate de oră se putea crede că se apropia sfârșitul lumii. Jerry fu trezit de o mișcare bruscă a comandantului, care-l îmbrânci cât colo, odată cu pătura. Puntea vasului Arangi se legăna foarte tare și Jerry se rostogoli prin întuneric. Fiecare frânghie, fiecare catarg erau întinse la maximum, datorită furtunii violente.

— Coborâți verga mare! Repede! strigă Van Horn.

Se auzi scârțâitul pânzei mari, în timp ce căpitanul ajuta chiar el la manevră.

În vreme ce toate zgomotele acelea, amestecate cu strigătele oamenilor din echipaj și cu ordinele date de Borckman, ajungeau la urechile sale, Jerry continua să lunece pe puntea înclinată. Nu se lovi însă de bastingaj. Apa călduță a oceanului, care pătrunse pe punte ca un flux ușor fosforescent, îl acoperi, trăgându-l printre corzi. Frânghiile aproape îl împiedicau să lupte cu valurile.

Nu se lăsă însă și înotă cu disperare, nu pentru a-și salva viața cât pentru a răspunde la întrebarea ce-l obseda:

— Unde este comandantul?

Nu se gândea decât la cum putea să-l salveze. Nu încerca decât să salveze ființa la care ținea atât de mult. La fel cum, într-o catastrofă, mama vrea să fie aproape de copilul ei, la fel terierul, în cursul cataclismului, ardea de nerăbdare să-și revadă stăpânul.

Furtuna încetă la fel de brusc precum începuse. Arangi, după o ultimă zdruncinătură, își restabili echilibrul. Jerry eșuase pe o scândură, la tribord. De acolo sări pe punte, lângă comandant, care stătea în picioare, crăcănat, ținând încă în mână o bucată de frânghie de la pânza cea mare și zicea:

— Gott-fer-dang! S-au terminat și vântul și ploaia!

Simțind nasul rece al cățelului pe la picioarele sale, mirosindu-l vesel, se aplecă să-l mângâie. Nu-l vedea prin întuneric, dar îl simțea lângă el și îi bănuia mișcarea vie a bucății de coadă.

Un mare număr de negri, speriați, urcaseră pe punte venind din cabina cea mare. Vocile lor plângărețe aminteau de ciripitul unor vrăbii înfometate și înfrigurate. Borckman veni lângă Van Horn și amândoi, îngândurați, încercară să pătrundă cu privirea tenebrele. Își încordau auzul ca să surprindă cel mai neînsemnat zgomot.

— De ce nu plouă? se întrebă Borckman. Întotdeauna, vântul e urmat de ploaie...

Van Horn nu-i răspunse.

Nervozitatea celor doi oameni nu-i scăpă lui Jerry, care era, și el, destul de agitat. Își lipi boticul de piciorul comandantului și îl linse. Simți gustul apei sărate de mare.

Van Horn se aplecă brusc și îl luă repede pe Jerry, apoi îl puse sub pătură. Îngrămădi doi saci în jurul lui. Apoi legă cuvertura cu un capăt de sfoară, astfel că terierul stătea ca într-un sac.

Abia termină, că vela brigantină începu să se zbată deasupra capului său. Pânzele superioare se umflară cu zgomot și cea mare, cu toată libertatea pe care i-o crease Van Horn prin coborârea barei platanului, se bombă într-o mișcare neașteptată ce zgudui întreaga navă. Arangi se aplecă periculos către babord. Această a doua rafală, care venea din direcție opusă, era mai violentă decât prima.

Jerry îl auzi pe comandant strigându-i diverse ordine secundului și oamenilor din echipaj. Apoi, deodată, Van Horn fu luat pe sus de o avalanșă a negrilor care se urcaseră pe punte de la prima furtună. Acea masă confuză alunecase datorită punții ce se ridicase brusc spre verticală și ajunsese până în firele de protecție ce mărgineau partea aflată la suprafață a vasului.

Jerry fusese așa de bine instalat în culcuș de către căpitan, încât nu se mișcă din loc. Nu mai auzea însă vocea stăpânului său. După un moment auzi însă înjurăturile pe care le rostea dintre firele unde se înțepenise. Jerry mârâi puternic și începu să se zbată ca să iasă din sac. Stăpânul său pățise ceva rău. Bănuia acest lucru. Nu știa mai mult, iar în haosul acela nu se putea gândi la nimic.

Încetă să facă zgomot ca să asculte iar, cu atenție. Velele se izbeau cu furie, însoțite de țipete și strigăte. Înțelese că se petrecea o nenorocire, datorită manevrei ce fusese întreruptă.

Vacarmul creștea continuu în intensitate. Începu să urle până când o mână pipăi pătura lui. Tăcu și mirosi. Nu, nu era a comandantului. Mirosi din nou și îl recunoscu pe Lerumie, negrul pe care îl speriasse mama lui, Bidy, acel care, mai recent, îl lovise cu piciorul și, cu o săptămână în urmă, îl lovise pe Terrence cu o piatră.

Sfoara care ținea fixată pătura fu desfăcută de o mână care pipăi în interior. Jerry, supărat, mârâi furios. Era doar câinele unui zeu alb, deci tabu pentru orice negru. Știa, din fragedă copilărie, că un negru nu avea dreptul să se atingă de câinele unui zeu alb. Și totuși Lerumie, în clipele acelea când lumea se sfărâma în jurul lor, încerca să-l atingă!

Când negrul îl atinse cu degetele, Jerry îl apucă de mână cu colții săi ascuțiți. Folosindu-și cealaltă mână, Lerumie îi descleștă maxilarul cu asemenea putere, că fu nevoit să dea drumul degetelor.

Terierul irlandez plănuise să se lupte cu furie, dar fu luat de gât, strangulat pe jumătate și aruncat în sus. Nu mai atinse puntea. Căzu în mare, se scufundă în valuri și reveni la suprafață după ce înghiți o cantitate serioasă de apă sărată. Se sufoca, dar înota fără oprire. Înotul acela nu-l mai practicase niciodată, mișcările salvatoare îi veniseră din senin, deodată. Așa cum respira de la sine, în mod natural, la fel lupta în clipele acelea cu valurile.

În jurul său vântul făcea ravagii. Spuma ridicată de furtună îi umpluse gura, nările, îi biciuise ochii și îl orbea. În eforturile pe care le făcea pentru a putea respira își ridică botul, sperând că astfel îl va feri de fierberea valurilor.

Datorită faptului că nu reuși să-și păstreze poziția orizontală, nu se mai ținu la suprafață prin bătaia labelor și începu să se scufunde încet. Urcă iar la

suprafață, după ce înghiți destulă apă, dar, în continuare, se întinse orizontal și înotă așa cum era normal.

În negură și vânt, auzea plescăitul velei mari, pe jumătate coborâtă, strigătele ascuțite ale echipajului, o înjurătură a lui Borckman și, dominând totul, vocea căpitanului, strigând:

— Apăsați vela! Tare, mai tare! Trageți în sus! Repede! Repede!

CAPITOLUL VI.

SALVAREA.

Auzind glasul comandantului, Jerry, care se lupta cu marea furtunoasă, își manifestă printr-un urlet prelung dragostea pentru noul său zeu. Dar sunetul făcut de el se stinse pe măsură ce Arangi se îndepărta. Atunci, în tăcerea nopții, aflat la discreția vechii lui adversare, marea, cățelul începu să mârâie plângăreț, ca un copil pierdut.

O intuiție vagă îi releva propria lui slăbiciune în fața dușmanului necruțător, oceanul, rece și crud, care-l condamnase, în întuneric, la moarte. Și totuși, în ceea ce-l privea, nu înțelegea ce e moartea. El, care nu știa nimic despre timpul când nu existase, nu-l putea concepe nici pe cel când nu va mai fi.

Însă pericolul misterios îl bântuia, dându-i câte un avertisment la fiecare mișcare nervoasă, la fiecare reflex cerebral, toate acelea constituindu-se în senzațiile ce precedau ultima catastrofă. Fără a o înțelege, simțea moartea, după cum oamenii știu ceea ce aceasta reprezintă.

Cum luptă un om pradă unui coșmar, așa se lupta Jerry cu imensa întindere de apă sărată. Gemea plângea, biet cățel pierdut, ce văzuse lumina zilei doar cu șase luni în urmă, când se trezise într-o lume cu atâtea bucurii și suferințe.

*

La bordul lui Arangi, care se liniștise de îndată ce vela mare fusese coborâtă de tot de pe catarg, Van Horn și Borckman se apropiară unul de altul prin întuneric. Vântul slăbise, ploaia începuse să cadă.

— O furtună dublă, vorbi Van Horn. Am fost luați de vânturi și dinspre babord și dinspre tribord.

— Probabil că s-a rupt în două cu puțin timp înainte de a ajunge la noi, îi zise secundul.

— Și a păstrat ploaia pentru cel de-al doilea atac, completă Van Horn, înjurând.

— Ohe! strigă el. Omule de la cârmă, ce se întâmplă?

Vasul se mișcă brusc. Vela brigantină fusese strânsă. Cea din spate se dezumflase, iar cea din față preluase vântul ce sufla din partea opusă. Aceste manevre aveau ca scop să-l readucă pe Arangi pe traseul pe care-l parcurgea înainte de a fi surprins de furtună. Așa se făcu că se apropie de Jerry, care se lupta cu apele. Eroarea unui timonier negru aplecă balanța destinului în favoarea cățelului.

După ce restabili direcția vasului, Van Horn însărcină pe Borckman să aranjeze frânghiile ce acopereau puntea. Chiar el se duse, prin ploaie, să repare palanul pe care-l tăiase. Aversa, care scăzuse în intensitate, cădea cu un zgomot mai mic. Urechea lui fu atrasă de un sunet ce venea dinspre mare. Se opri din lucru ca să asculte mai bine și atunci recunoscă urletele lui Jerry. Trăsări, ca electrocutat.

— Cățelul a căzut în mare! îi strigă el lui Borckman. Trebuie să virăm! Se repezi chiar el spre cârmă, îmbrâncind un grup de negri ce-i stătea în cale.

— Hei! Acolo! comandă el. Strângeți brigantina!

O privire rapidă aruncată asupra valurilor îl orientă spre partea de unde se auzea cățelul.

— Cârmă spre tribord! Toată! îi strigă timonierului.

Alergă apoi chiar el acolo, luă roata și o învârti, repetând: est-nord-est.

Ascultă apoi în zadar ca să mai surprindă vreun geamăt de-al lui Jerry. Nu stătu mult așa. În ciuda faptului că Arangi virase, își dădu seama că vântul și deriva puteau să îndepărteze vasul de micul animal. Îi strigă lui Borckman să pregătească baleniera, în timp ce el însuși cobora în fugă să-și caute lanterna și o busolă portativă.

Fiindcă Arangi era de dimensiuni reduse, baleniera lui se afla în partea din spate, unde era prinsă cu cabluri duble. Până o aduse Borckman la pupa, Van Horn se întorsese.

Trecu peste firele de protecție de pe marginea punții, ajutându-i apoi și pe ceilalți oameni ce urmau să vină cu el. Se urcă ultimul în șalupă, după ce dădu toate ordinele necesare echipajului pentru a se descurca în timpul cât avea să lipsească. Apoi șalupa se desprinse de vas.

— Aprindeți o lumină mobilă pe punte, Borckman! Continuați să virăți. Nu ridicați pânza cea mare. Curățați puntea și fixați palanul de siguranță la catargul principal. Se așeză apoi la cârmă și începu să-și îndemne la muncă vâslașii. În timp ce conducea ambarcațiunea, Van Horn nu uita să se uite la busolă pentru a se orienta către est-nord-est. Își aminti că busola aceea devia cu două grade față de cea de pe Arangi și luă măsuri în consecință.

Din când în când le ordona vâslașilor să se oprească și asculta cu mare atenție. Apoi îl chema pe Jerry. Făcură ocoluri, cercuri, înaintară, veniră înapoi, merseră în direcția vântului, apoi împotriva lui, străbătând regiunea unde, după calculele căpitanului, trebuia să se afle Jerry.

— Voi, le zise el vâslașilor, ascultați-mă bine! Cel care va auzi câinele meu, va căpăta cinci lungimi de braț de pânză și zece pachete de tutun.

*

Jerry era într-o situație destul de proastă. Nefiind obișnuit să înoate și sufocat de apa care-i intra în gură, începea să-și piardă luciditatea atunci când zări lumina lanternei lui Van Horn.

Nu-și dădu seama însă că era ceva legat de venirea stăpânului său și nu-i acordă mai multă atenție decât primelor stele ce se iveau pe bolta cerească.

Nu știa ce putea fi, o stea sau altceva, de aceea continuă să geamă și să înghită apă sărată. Dar, când recunosc glasul stăpânului său, deveni nebun de bucurie. Încercă să se ridice prin întuneric și să-și pună labele din față pe stăpânul său, așa cum obișnuia când Van Horn se afla în apropierea lui. Rezultatul fu dezastruos. Neîntâlnind în fața lui decât gol, dezechilibrat față de poziția orizontală, se cufundă în apă, apoi reapăru la suprafață, sufocat.

Acest lucru dură cam un minut, timp în care nu putu să răspundă la apelurile lui Van Horn. Dar, de îndată ce fu în stare, scoase un schelălăit de bucurie. Stăpânul venea să-l salveze din apa aceea sărată care îl orbea și îi ardea gâtul. Stăpânul său era într-adevăr un zeu, un zeu ce putea să-l smulgă din ghearele morții.

Auzi, puțin mai târziu, zgomotul ritmat al vâslelor și bucuria pe care și-o manifesta Van Horn după ce schelălăitul ajunsese până la el. Căpitanul își îndemna oamenii să tragă mai repede la rame.

— Curaj, bătrânul meu Jerry! Haideți odată, voi, vâslașilor! Venim, băiete, venim. Ține-te bine, suntem aproape. Așteaptă-ne, cățelule, te căutăm. Ușor, ușor...

Deodată, Jerry zări șalupa care rătăcea prin întunericul din jur, deplasându-se destul de confuz. Fu orbit de raza luminoasă a lanternei care-i pătrunse în ochi și, în timp ce lătra de bucurie, simți și recunosc mâna stăpânului său ce-l apucă de blana de pe gât și îl ridică în aer.

Ajunse, dezgustat și ud, pe pieptul lui Van Horn, care era umed din cauza ploii. Coadă lui scurtă se agita nebunește, corpul îi tremura în brațele care-l țineau și limba îi se mișca, veselă, pe bărbia, nasul, obrații comandantului. Acesta nu se gândea că și el era ud learcă, nici că manifesta primele simptome ale malariei periodice, care se datorează umidității și supraexcitării nervoase. Nu știa decât un lucru, că darul primit în ajun, cățelul său, fusese regăsit și era întreg, sănătos, la el în brațe.

Când vâslașii își reluară munca, trecu la cârmă cu o mână, astfel ca să-l poată ține pe Jerry cu cealaltă.

— Golanule! îi repeta el. Micul meu golan!

Jerry îi răspundea lingându-l, plângând și gemând, așa cum fac doar copiii pierduți atunci când sunt regăsiți. Și el tremura foarte tare, dar nu de frig, ci datorită emoțiilor pe care le încerca.

Întors la bord, Van Horn îi spuse secundului:

— Câinele n-a sărit peste bord. N-a fost luat nici de un val, căci îl prinsesem bine într-o pătură, fixată cu o frânghie.

Trecu în mijlocul oamenilor din echipaj și al celor „întorși”. Își fixă lanterna asupra păturii ce rămăsese acolo unde o așezase el.

— Iată dovada! Sfoara e tăiată. Nodul nici măcar nu a fost desfăcut. Cine a făcut asta?

Își plimbă lumina peste fețele celor care îl înconjurau și atâta furie se citea în privirea lui că toți ochii se lăsară în jos sau priviră în altă parte.

— Dacă Jerry ar putea vorbi! zise el. Doar așa așa afla cine a făcut asta. Apoi se aplecă brusc spre Jerry, care se strângea la picioarele lui.

— Tu-l cunoști, Jerry, îl știi pe negrul acela ticălos!

Imediat, cățelul, supraexcitat, începu să se agite, lătrând puternic.

— Cred că ai putea într-adevăr să mi-l arăți, zise Van Horn, apropiindu-se de secund. Vino, Jerry, caută-l, prinde-l. Unde e, Jerry? Caută, caută!

Terierul înțelese că Van Horn căuta ceva. Ar fi vrut să găsească ce dorea comandantul și ardea de dorința de a-l servi. Binevoitor, se agita, se mișca, din ce în ce mai excitat de îndemnurile olandezului. Apoi prin minte îi trecu un gând și o rupse la fugă. Negrii, care stăteau strânși în cerc, se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă. El se îndreptă către tribord, unde se aflau depozitate vechile lăzi. Își băgă nasul printr-o deschizătură unde se ascundea câinele sălbatic și mirosi. Se afla acolo. Nu doar că îl simți, ci îi auzi mârâitul amenințător.

Ridică ochii către comandant ca să afle. Acel lucru îl dorea? Trebuia să-l urmărească pe câinele de tufiș? Stăpânul său însă începu să râdă și își agită mâna ca să-i arate că aștepta altceva de la el, deci urma să caute în altă parte.

Plecă, mirosind locurile unde experiența îi arăta că se aflau gândacii și șobolanii. Își dădu seama că Van Horn voia altceva. Sufletul lui ardea de dorința de a face bine și, fără intenție precisă, începu să miroasă pe la picioarele negrilor.

Încurajările și îndemnurile stăpânului său crescuseră în intensitate. Asta era! Trebuia să-i identifice pe negrii din echipaj și pe cei care erau transportați la ei acasă după picioare! Începu repede să facă lucrul acela, până când ajunse în apropierea lui Lerumie.

Într-o clipă, uită că Van Horn voia ceva de la el. Își aminti doar că Lerumie pusese mâna pe el și îl aruncase în mare.

Cu un urlet furios, sări cu colții descoperiți vederii, cu părul zbârlit. Lerumie o luă la fugă de-a lungul punții și Jerry porni de îndată după el, spre distracția negrilor. De mai multe ori, urmărindu-l în jurul punții, reuși să-și înfigă colții în mușchii fugarului. Apoi Lerumie reuși să se urce pe niște frânghii, iar Jerry rămase jos, furios, neputincios.

Negrii se grupară în jurul lor, păstrând o distanță respectuoasă. Van Horn se apropie de cățel. Căpitanul îndreptă apoi lanterna către negrul prins de frânghii și îi văzu pe mâini urmele lăsate de colții terierului atunci când fusese scos din pătură. Cu un gest semnificativ, i le arătă lui Borckman, care se afla în afara semicercului făcut de negri. Comandantul îl luă în brațe pe Jerry, îl liniști și îl felicita în același timp.

— Foarte bine, Jerry! L-ai marcat cu pecetea ta. Bravo! Bun câine!

Își întoarse lumina către Lerumie, care se agăța de frânghii. Cu un glas dur, îi întrebă scurt:

— Cum te cheamă?

— Lerumie, îi răspunse acesta politicos.

— Vii de la Pennduffryn?

— Nu, de la Meringe.

Căpitanul se gândi o clipă, ținându-și câinele în brațe. După – cum vedea, era vorba de un „întors”. Peste o zi sau două îl va debarca și se va descotorosi de el.

— Pe cuvântul meu, continuă el, sunt foarte supărat pe tine. Sunt tare, tare furios. De ce mi-ai aruncat câinele în apă?

Lerumie nu știe ce să-i răspundă. Își plimba ochii de colo-colo, resemnat că urma să primească o bătaie bună, așa cum obișnuiau să le dea alții în asemenea situații.

Căpitanul îi puse întrebarea. Celălalt se mulțumi să-și lase ochii în jos.

— Pentru două pachete cu tutun, o să pun să te bată zdravăn! tună Van Horn. Ți-am vorbit prea mult. Ori ai grijă de acum încolo de câinele meu, ori te fac bucăți! Ai înțeles?

— Înțeles! răspunse plângăreț Lerumie.

Incidentul fu astfel închis. „Întorșii” coborâră să se culce în cabina principală. Borckman, cu ajutorul echipajului, ridică pânza cea mare și Arangi își relua drumul, în vreme ce Van Horn se întinse sub o pătură uscată ca să doarmă alături de Jerry, culcat pe brațul său și cu capul pus pe umărul lui.

CAPITOLUL VII.

JERRY E TABU!

A doua zi dimineața, la ora șapte, Van Horn se trezi și îl scoase pe Jerry de sub pătură. Acesta își începu treaba fugărindu-l pe câinele de tufiș, care se aventurase afară din ascunzătoarea lui. Apoi provocă râsetele negrilor, căci se aruncă mârâind, cu botul deschis, asupra lui Lerumie, care scăpă cu fuga, lăsându-l stăpân al punții.

Mâncă apoi împreună cu comandantul, care nu servi decât o cafea și două grame de chinină pe care le ținea într-o hârtie pentru țigări. Apoi îi spuse secundului că se culcă iar sub pături ca să transpire și să-i treacă febra. În ciuda frisoanelor care-l făceau să-i clănțâne dinții, deși soarele arzător usca puntea ridicând o ceață ușoară, Van Horn îl legăna pe Jerry în brațe.

Jerry afla astfel, în brațele stăpânului său, ce înseamnă să iubești și să fii iubit. După cum glasul comandantului îi inspira afecțiune, răsuflarea lui Lerumie i se traducea prin ură.

Un lucru era sigur. În cele câteva ore de când stătea cu stăpânul său, își dăduse seama că ținea mai mult la el decât la.

Bob sau Derby, care alături de domnul Haggin, erau singurii zei albi cunoscuți de el.

Van Horn coborî fără să se mai ocupe de Jerry, care se învârti lipăind până la deschizătura de pe punte ce permitea accesul către scară. Dacă olandezul nu se mai gândea la cățel, acest fapt se datora febrei care-i măcina, îi tulbura vederea și gândirea. Se clătina pe picioare ca un om beat. Jerry înțelese că nu era ceva în regulă.

Stăpânul său începu să delireze. Coborî încet scara ca să ajungă la pături, sub care se băgă. Cățelul, neliniștit, tăcea, păstrând astfel o liniște

respectuoasă. Spera totuși că va fi luat în brațe și strâns la piept de către bolnav. Dar căpitanul nu avea cum să se mai gândească și la Jerry. Tremura, se sprijinea cu greu în mâini ca să nu cadă. Traversă cabina principală ca să ajungă în cea mică, unde îi era culcușul.

După un sfert de oră de așteptare, Jerry nu mai rezistă. O dată cu plecarea stăpânului său, evident datorită unui necaz, soarele încetase să mai strălucească pentru terier. Ar fi putut să-l năcăjească pe câinele de tufiș, dar nu avea poftă de așa ceva. Lerumie trecu pe lângă el, dar, Jerry nici măcar nu-l băgă în seamă, deși știa că putea să-l sperie și să-l facă să fugă de pe punte.

Mirosul coastei, cu diversele lui componente, îi gădila nările, dar nu-l interesa deloc. Chiar și mișcarea zgomotoasă a velei mari de deasupra capului său trecea neobservată.

Jerry se pregăti, așezându-se pe labele din spate, să-și ridice botul în sus. Apoi scoase un lung urlet trist. Deodată îi veni un alt gând. De unde îi venise? E foarte greu de spus. Poți explica oare capriciile unui om ce dorește diferite mâncăruri la masă în raport de dispoziția lui sufletească? Poți să ghicești pentru ce un judecător, care vrea să condamne un hoț la cinci ani, se gândește apoi să-i dea nouă ani, pentru ca în cele din urmă să hotărască o pedeapsă de opt ani? Din moment ce însuși oamenii, semi-zeii, nu cunosc misterul prin care apar ideile și cauzele pentru care ei aleg o soluție sau alta, nu trebuie să ne așteptăm ca un câine să înțeleagă felul în care-i venise gândul acela.

Terierul irlandez străbătu imediat puntea, ducându-se către pupa, în căutarea secundului.

Voia să-l solicite pe Borckman, care era tot un zeu alb, și care putea să-l coboare pe scara aceea. Orice încercare de a o coborî singur ar fi însemnat, în mod cert, o catastrofă pentru el, fiindcă scara era aproape verticală.

Numai că Borckman nu înțelegea dragostea așa ca Jerry și apoi era ocupat. Conducea manevrele și dădea ordine timonierului, supraveghindu-i pe cei care spălau puntea și frecau pereții subțiri din lemn. În tot timpul acela, nu uita să mai ia și o înghițitură de whisky dintr-o sticlă pe care o ascunsese între doi saci, în spatele catargului de la vela foc.

Secundul, care tocmai ea certase pe timonier pentru o greșeală mică pe care o făcuse respectivul, se îndrepta către prețioasa lui sticlă când Jerry îi apăru în drum. Numai că terierul nu se plasă în calea lui mârâind și cu părul zburlit, așa cum o făcuse când a fost vorba despre Lerumie. Atitudinea lui, dimpotrivă, părea rugătoare și dispunea de întreaga elocvență de care poate dispune o ființă ce nu vorbește. Mișcările cozii, urechile culcate, o privire expresivă, toate acestea i se adresau omului din fața lui.

Secundul nu-l văzu însă pe patrupelele pe care, în brutalitatea lui arogantă, nu-l considera altceva decât o ființă inferioară. Nu înțelese din spectacolul oferit de câinele tandru, care căuta să se facă înțeles, decât că animalul îi blocase drumul către sticlă.

De aceea, o lovitură brutală de picior îl aruncă pe Jerry cât colo, de parcă ar fi fost un obiect neînsuflețit. Câțelul își pierde echilibrul și lunecă pe puntea lustruită, apoi se ridică iar în picioare și îl privi pe zeul alb care îl tratase așa urât. Nu mârâi, nu-și arată colții, nu-și exprimă dorința de răzbunare, cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de Lerumie. Borckman nu era Lerumie, ci un zeu de esență superioară, cu două picioare, cu pielea albă, ca domnul Haggin și ceilalți pe care îi cunoscuse. Îi acceptă bătaia așa cum un copil se resemnează când primește o palmă de la mama sa fără un motiv anume.

Simțea totuși un resentiment, pentru că înțelegese că existau două feluri de brutalități. Una afectuoasă, cea a stăpânului său, care îl prindea de gură, îl scutura până scrâșnea din colți și îl elibera îmbrâncindu-l, invitându-l astfel să continue jocul, să revină în atac. Aceasta reprezenta o fericire pentru Jerry, pentru că era legătura directă cu un zeu îndrăgît, care găsea acea modalitate ca să exprime afecțiunea reciprocă.

Duritatea lui Borckman era altceva. Din ea nu rezulta nici dragoste, nici tandrețe. Jerry nu înțelegea prea bine diferența, dar fără să o exprime, pricepuse nedreptatea și ofensa.

De aceea rămase nemișcat, căutând în zadar să-l înțeleagă pe omul din fața lui, cu capul dat pe spate, sorbind zgomotos conținutul unei sticle. În liniște îl urmări apoi din privire pe secundul care se îndreptă spre pupa vasului, amenințându-l pe timonier cu bătaia. Acesta îi răspunse însă cu un zâmbet de supunere la fel de patetic precum privirea lui Jerry.

Se îndepărtă de zeul pe care nu-l iubea și nu-l înțelegea. Se întoarse la tambuchiul prin care dispăruse stăpânul său și privi în jos. Suferea pentru că nu era alături de stăpânul său, mai întâi pentru că îl iubea, apoi pentru că-l putea ajuta. Cu toată lipsa de experiență ce-i era specifică, gemu și lătră cu disperare în deschizătura aceea, fiind prea cufundat în durerea lui ca să-i mai bage în seamă și să se înfurie pe negrii care, pe punte, râdeau de el.

De la orificiul de pe punte până la planșeul cabinei era o înălțime de șapte picioare. Cu câteva ore mai devreme reușise să urce pe scara aceea abruptă, dar își dădea seama că îi era imposibil să coboare pe acolo. Se hotărî, în cele din urmă, să riște.

Atât de mult ținea el la stăpânul său, încât dacă nu era posibil să coboare pe scară, nu se putea agăța de nimic, nu-i rămase decât să se arunce prin gaura aceea cu capul în jos, în gol. Știa că era foarte periculos, dar mai făcuse odată așa, la Meringe, când sărise în laguna crocodililor. Ținea însă la stăpânul său prea mult ca să nu facă asemenea sacrificii.

Căzu în cap și pe o parte. Prima lovitură îl sufocă, a doua îl ameți. Zăcu inconștient, tremurând, agitându-și labele spasmodic, de parcă alerga către căpitanul său. Negrii făcură cerc în jurul lui râzând. Se distrau de minune, chiar când câțelul nu mai mișca deloc. Sălbaticii, crescuți în cele mai nemiloase condiții, considerau ceva foarte comic acel câine căzut pe dușumea, amețit de lovitură, mort poate.

Trecură cam patru minute până ce Jerry își veni în fire suficient ca să se ridice în picioare. Cu labelle depărtate între ele, privirea tulbure, reuși să-și păstreze echilibrul, în ciuda balansului specific vasului Arangi.

Odată ce-și reveni, în el renăscu dorința de a-și găsi stăpânul. Negrii? Nu conta pentru el în situația în care se găsea.

Nu băga în seamă hohotele de râs ale sălbaticilor care, dacă n-ar fi știut că Jerry se afla sub protecția marelui stăpân alb, l-ar fi ucis și l-ar fi mâncat pe animalul acela destinat să devină un iscusit vânător de negri.

Fără a-și întoarce capul sau privirea către ei, disprețuindu-le prezența, el traversă cabina principală și ajunse în cea unde stăpânul său delira, întins pe pat.

Jerry, care nu avusese malarie, nu înțelegea nimic. În inima lui domnea un sentiment de adâncă neliniște, fiindcă Van Horn nu se simțea în apele lui. Sări în culcușul lui, se așeză deasupra lui și îi șterse cu limba sudoarea de pe frunte. Spre surprinderea sa, un gest violent îl aruncă în perete.

Gestul acela nu mai era legat de afecțiune, ci doar de brutalitate. Nu semăna totuși mici cu piciorul pe care i-l dăduse Borckman pe punte.

Jerry se așeză pe labelle din spate, în afara razei de acțiune a brațului care se agita. Simți nevoia să se apropie iar și să lingă fața zeului care nu-l vedea și nu-l recunoștea, dar, era sigur, îl iubea foarte mult. Neliniștit, împărțea suferința și durerea cu stăpânul său.

— Clancey! striga Van Horn în delirul său, ai făcut treabă bună și nu există altă echipă mai reușită, care să repare greșelile șoferilor. Ia trei leviere, Clancey, și mergi în partea din față.

Apoi alte imagini îi captivau mintea.

— Taci, draga mea! Nu vorbi astfel cu tatăl tău. Nu vrei să îți ating bucele aurii? Hei, voi cei de-acolo! Slăbiți parâma! Ah! Ce vas bun, ce bine se comportă pe mare... O să fac o levată, Blackey. Dai la fel de mult ca să-mi vezi cărțile pe cât dau eu ca să le văd pe ale tale?

Frazele se succedau în continuu și brațele se agitau fără încetare. Jerry, așezat pe marginea patului, plângea trist, incapabil să-și ajute cu ceva stăpânul. Toate acelea depășeau puterea lui de înțelegere. Nu cunoștea jocul de pocher, nici felul în care se porneau vapoarele sau se făceau reparații pe liniile de tramvaie după accidente, după cum nu știa ce înseamnă să piepteni pletele lungi și aurii ale unei fete într-o locuință din Harlem.

— Moarte amândouă! articulă Van Horn, cu o voce indiferentă, de parcă ar fi zis: „Cât e ceasul?”.

Apoi gemu:

— Of, frumoasele plete, frumoasele plete aurii!

Nu mai mișcă o clipă, plângând cu sughițuri suferința ce-i ardea inima. Jerry crezu că atunci era momentul în care să acționeze. Se strecură sub brațul stăpânului său, își așeză capul pe umărul lui și boticul rece pe obrazul încins. Brațul se strânse puțin, mâna începu să-l mângâie. Simțind trupul mic și cald

lângă el, căpitanul se smulse puțin din starea delirantă, murmurând pe un ton amenințător:

— Să nu încerce cumva vreun negru să se atingă de câinele acesta!

CAPITOLUL VIII.

DREPTATEA ZEULUI.

O jumătate de oră mai târziu o sudoare abundentă era semnul că accesul de malarie al lui Van Horn se apropia de sfârșit. Urmă o mare ușurare fizică și ultimii aburi ai delirului îi părăsiră creierul. Se simțea foarte slăbit și, după ce a aruncat păturile de pe el și l-a recunoscut pe Jerry, a căzut într-un somn greu, odihnitor.

După două ore, se trezea ca să urce pe punte. Îl lăsă pe Jerry pe punte și se întoarse în cabină ca să-și caute sticluța cu chinină pe care o uitase. Nu reveni imediat. Sertarul lung de deasupra culcușului lui Borckman îi atrase atenția. Butonul de lemn care îl închidea fusese înlăturat și de aceea era deschis. Există pericolul să cadă la o mișcare mai amplă de ruluu a navei.

Treaba era destul de serioasă. Van Horn își dădu seama că dacă sertarul ar fi căzut în noaptea precedentă, în cursul furtunii, Arangi ar fi sărit în aer cu toți cei optzeci de oameni de la bord, căci acolo se găseau cartușe de dinamită, cutii cu capsule fumigene, pachete de gloanțe, nenumărate cartușe pentru carabine și revolvere.

Căpitanul scoase afară conținutul, ca să-l așeze apoi mai bine, și, cu ajutorul unei șurubelnițe, începu să repare încuietura.

În acest timp, Jerry trecea prin alte aventuri nu tocmai plăcute. Așteptându-și stăpânul, terierul irlandez îl zări pe câinele sălbatic dormind pe punte, la o distanță de o duzină de pași față de ascunzătoarea lui obișnuită. Imediat se lăsă în jos și începu să se târască spre el. Se părea că de data aceea avea să reușească să pună laba pe el. Câinele sălbatic, cu ochii închiși, dormea dus.

Dar, în clipa aceea, secundul, care mergea pe punte către sticla sa de whisky, îl strigă:

— Jerry!

Terierul irlandez se mulțumi să-și lase în jos urechile și să dea din coadă în semn de recunoștință. Continua însă să se apropie de dușmanul său. Auzind vocea secundului, câinele sălbatic deschise ochii. Îl zări pe Jerry și fugi imediat în ascunzătoarea sa. Apoi se întoarse către terier arătându-și colții și mârâind sfidător.

Deoarece fusese întrerupt din acțiunea sa de către intervenția neașteptată a lui Borckman, Jerry se întoarse la marginea tambuchiului ca să-și aștepte stăpânul. Dar Borckman, care nu mai era lucid după atâta băutură, îl chemă de două ori pe terier. Acesta îi răspunse de fiecare dată ciulind urechile și mișcându-și coada, fără a pleca de pe marginea deschizăturii.

Borckman traversă puntea, îl privi prosteste pe timonier, apoi, sub influența băuturii, porni către locul unde se afla Jerry.

Îl luă pe bietul animal de blană, din lateral, și de bot și îl strânse de maxilar cu atâta putere, că dinții îi scrâșniră dureros. Manifestarea aceea violentă a secundului nu aducea deloc cu felul în care se juca deseori cu Van Horn. Cățelul fu împins apoi și lunecă pe panta pe care o făcea puntea în momentul acela.

Jerry se comporta însă ca un domn, fiind mărinimos cu superiorii și egalii săi, ba chiar și cu inferiorii, cum era câinele sălbatic. Nu abuza niciodată de avantajele sale. Când se arunca asupra câinelui de tufiș ori îl urmărea, făcea mai mult zgomot ca să-l sperie, fără a fi dominat de dorința reală de a-l răpune. Cu un superior, un zeu cu două picioare, ca Borckman, se stăpânea și mai mult și nu dădea frâu liber primului impuls pe care îl simțea.

De altfel, nici nu voia să se joace cu secundul așa cum o făcea cu stăpânul său, fiindcă Borckman nu-i inspira aceeași afecțiune, deși era un zeu alb, cu două picioare.

Totuși, terierul se purtă frumos. Reveni, imitând asaltul ușor precipitat pe care-l învățase de la Van Horn. Se chinuia să facă un lucru pe care nu-l dorea deloc. Se juca deci fără prea mare chef, scoțând mârâituri amenințătoare ce sunau destul de fals.

Își mișca bucata de coadă în semn de prietenie și în același timp mârâia furios. Instinctul de bețiv al secundului îl lămurii pe acesta asupra simulării acelui joc. Jerry îl înșela în felul respectiv fiindcă nu voia să-l refuze.

Borckman însă, uitând că nu era el însuși decât o brută, nu-l consideră altfel pe Jerry decât o bestie.

Secundul simțea nevoia să devină stăpânul animalului prin forță. De aceea, terierul primi o ploaie de lovituri de pumn și de picior, apoi fu aruncat brutal cât mai departe pe puntea lunecoasă pe care vântul o înclina și mai mult în momentele acelea.

Reveni în atac, agățându-se și târându-se pe panta umedă unde abia își ținea echilibrul, numai că de data aceasta începuse să se enerveze cu adevărat. Maxilarele i se strânseseră mai repede, cu intenția vădită de a apuca mâna care îl prindea de bot. Nu reuși însă și fu îmbrâncit și mai departe pe panta alunecoasă. Se înfuria mai tare, de fiecare dată când urca panta aceea, dar nu și dădea seama.

Omul, de asemenea, sesizase schimbarea, în ciuda beției, și se înfurie, la rândul său. Ochii i se aprinseră. Instinctele primare, ale omului din cavernă, îi măriră dorința de a stăpâni lupul ieșit din ascunzătoarea sa.

Mârâiturile lui Jerry se modificară. Sălbăticia înaintașilor săi se ghicea prin zgomotul pe care îl făcea. Colții încercau să înhațe cu toată puterea mâna adversarului. Jerry se lăsa dominat de patimă. Se întorsese, în timp, ca Borckman, în epoca sălbatică a instinctelor primare.

Colții săi apucară și juliră pielea sensibilă de la articulația mâinii lui Borckman. Caninii ascuțiți îl înțepară tare pe secund. Acesta îl prinse iar de bot pe terier și-l azvârli așa de puternic, încât animalul abia se mai ridică în picioare, după ce se izbise de sabordul vasului.

Van Horn, care terminase de reparat și de aranjat sertarul cu explozibil, urcă pe punte. Se opri ca să vadă lupta.

În fața lui se găseau două creaturi furioase, pe care patima le dusesese cu multe secole în urmă. Nimic nu ținea de lumea civilizată. Omul cavernelor se lupta cu puiul de lup. Nici unul nu-l remarcă pe căpitan care, urcând pe scară, își scoase capul prin tambuchi.

Pentru Jerry, în clipele acelea, Borckman nu mai era un zeu. Nici el nu mai era un terier irlandez cu blană roșcată și linsă. Jerry nu știa ce înseamnă beția, dar nu admitea procedeele urâte. Astfel se făcu că Borckman, nereușind să se ferească la timp de terierul irlandez, se trezi cu mâinile zdrelite înainte de a-l îmbrânci pe cățel.

Jerry trecu iar la atac. Ca o ființă sălbatică, din junglă, urla furios. Nu se văicărea deloc, nu arăta prin nimic suferința pe care i-o provocaseră loviturile. Se avânta înainte, fără să le bage în seamă, cu colții încleștați. Fu iar aruncat cu mare putere și se izbi violent de sabord.

— Destul, Borckman! strigă Van Horn. Lasă câinele în pace!

Secundul se întoarse brusc, surprins de faptul că îl observa cineva. Glasul autoritar al lui Van Horn îl readuse la realitate. Chipul lui convulsionat de furie se destinsese. Îi apărură chiar un surâs în colțul gurii. Murmură:

— Nu facem altceva decât să ne jucăm...

Jerry, atacând cu furie, își înfipse colții în mâna lui Borckman. Acesta redeveni instantaneu un om sălbatic. Vru să-i dea un șut dar se alese cu glezna zdrelită. În culmea furiei, se lăsă în jos și îl lovi cu pumnul în cap. Jerry, care tocmai se pregătea să sară când fu lovit, ameți și căzu la pământ. După câteva clipe se ridică și porni iar la atac, dar glasul stăpânului său îl opri:

— Jerry! Vino aici!

Doar cu mare efort se potoli și ascultă ordinul dat de Van Horn. Părul său zburlit se culcă și redeveni lins, gura se închise ascunzând colții amenințători. Trecu pe lângă secund. Pentru prima oară gemu fără să vrea. Nu o făcea nici datorită furiei, nici din pricina durerii. Dimpotrivă. Își arăta disprețul față de adversar și necazul că stăpânul său oprise lupta tocmai în momentul acela.

Van Horn urcase cu totul pe punte. Îl luă în brațe, îl bătu ușor cu palma și îl mângâie ca să-l liniștească. I se adresă apoi secundului:

— Ar trebui să-ți fie rușine, Borckman! Ai merita să fii împușcat sau decapitat! Un cățel abia înțârcat! Ți dai seama? Te pui cu un cățel abia înțârcat? Foarte bine ți-a făcut dacă te-a zgâriat pe mâini. Ai meritat-o. Ar fi bine să se infecteze. Coboară în cabină, nu mai vreau să te văd și vino înapoi când vei judeca normal. Ai înțeles?

În timpul acesta Jerry, supus încă instinctelor primare, de care lupta să se elibereze, nu se putea abține să nu mârâie amenințător. Pe măsură ce furtuna se îndepărta, se străduia să obțină echilibrul și spiritul de dreptate al stăpânului său. Se gândi că Van Horn era într-adevăr zeul cel bun, care-l proteja de celălalt zeu mai puțin important, ba chiar îi comanda lui Borckman

ce să facă. De fapt adversarul său nu se dovedise decât un laș care fugea de furia lui.

CAPITOLUL IX.

ÎNTÂLNIREA CU NEGRII.

În după-amiaza aceea, Jerry stătu multe ore de pază alături de stăpânul său, care, din când în când, îl mângâia zicându-i:

— Gott-fer-dang! Crede-mă, Jerry, ești un câine nemaipomenit!

Iar cățelul, care din toate cuvintele acelea nu-și distingea decât numele, frecvent repetat, înțelegea că Van Horn îi adresa lui vorbele acelea calde, ca și laudele. Iar când căpitanul se apleca pentru a-i freca ușor urechile sau ca să-l ia în brațe, Jerry își simțea inima plină de bucurie. Există vreo plăcere mai mare decât aceea de a fi iubit de un zeu? Iar zeul său era unul real, pe care-l puteai atinge și care-și comanda lumea în pantaloni scurți.

Pe la ora patru după-amiaza, după ce a privit spre soare și a comparat viteza vasului Arangi cu distanța ce-l separa de Su'u, Van Horn a coborât și l-a trezit pe secund. Jerry a rămas singur pe punte. N-ar fi rămas prea mult dacă n-ar fi știut că zeii albi erau prin apropiere și puteau apărea în orice moment, pentru că fiecare milă care-i apropia pe negri de Malaita îi făcea mai obraznici.

Lerumie și tovarășii lui priveau către cățel, strâmbându-se la el, dovedindu-și astfel nu doar dorința de răzbunare, ci și pofta de mâncare.

Vasul, împins de o briză puternică strecurată printre pânzele sale, se îndrepta cu viteză către pământ. Jerry, aflat lângă Van Horn, care dădea ordine secundului și timonierului, observa cu atenție oamenii de la bord și mirosea aerul. Accesul la lăzile îngrămădite pe punte devenise liber și negrii începuseră să le deschidă și să le închidă. Îi încânta în mod deosebit clinchetul de clopoțel cu care era dotată fiecare ladă. Clopoțelul răsuna de fiecare dată când se mișca puțin capacul. Negrii se comportau ca niște copii, umblând la bagajele lor doar din acel motiv.

Cincisprezece dintre băștinași urmau să fie debarcați la Su'u. Cu strigăte puternice și gesticulații, începuseră să recunoască locurile și să arate cu degetul anumite amănunte ale aceluia colț de pământ, singurul cunoscut de ei până în ziua când, cu trei ani în urmă, fuseseră vânduți ca sclavi de către părinți, unchi sau șeful de trib.

O trecătoare îngustă, având numai o sută de metri lărgime, permitea accesul într-un golf mic și alungit. Pe coastă se zăreau mangustani și alte plante tropicale. Nu se vedea însă nici un locuitor, nici un semn de prezență umană. Totuși, Van Horn era convins că numeroase perechi de ochi, poate sute, erau fixate asupra lui.

— Miroase-i, Jerry, miroase-i! îl îndemnă pe cățel.

Jerry se zburli și începu să latre către mangustani, printre care îi simțea ascunși pe negri.

— Dacă aș avea mirosul lui, i se confesă Van Horn secundului, aș fi sigur că mi-aș păstra capul pe umeri.

Borckman era însă supărat și, fără să-i răspundă, își văzu mai departe de treabă. Vântul sufla ușor, astfel că Arangi pătrundea încet în golf. Se pregătiră să arunce ancora.

Van Horn continua să cerceteze cu mare atenție coasta acoperită de tufișuri. Su'u se bucura de un prost renume. Cu cincisprezece ani în urmă, goeleta Belle-Hathaway, care recruta mâna de lucru pentru plantațiile din Queensland, fusese capturată de indigeni, care îi masacraseră tot echipajul. De atunci nici un vas nu mai îndrăznise a se aventura pe acolo, cu excepția lui Arangi. Mulți albi condamnau temeritatea lui Van Horn.

În depărtare, munții se ridicau la mai multe mii de picioare înălțime. Crestele lor dispăreau în norii duși de vânturile alizee. Se zăreau coloane de fum ridicate spre cer, vestind venirea vasului. Prezența lui Arangi era cunoscută acolo, departe, și totuși, în jungla din apropiere, nu se auzeau decât strigătele ascuțite ale papagalilor.

Baleniera, cu echipajul ei de șase oameni, fu coborâtă la apă și cei cincisprezece negri din Su'u se urcară în ea, alături de cutiile lor. Vâslașii aveau la îndemână cinci carabine Lee-Enfield, iar la bordul lui Arangi un alt matelot avea în păstrare restul armelor. Borckman își pregătise pușca, fiind în orice clipă gata să o folosească. Alături de el stătea Van Horn, cu carabina încărcată. În spate era Tambi, care folosea drept cârmă o vâslă mai lungă.

Doar șalupa era în pericol, căci, în clipele acelea, masa de canibali rămasă la bordul vasului era inofensivă. Aceștia erau din Somo, din No-ola, Langa-Langa și Malu, de aceea le era și lor frică să nu fie mâncați de cei din Su'u și căutau protecția stăpânilor lor albi.

Pericolul pentru balenieră era cu atât mai mare cu cât nu era acoperită de o altă barcă. Marile vase pentru recrutări trimiteau întotdeauna câte două șalupe în același timp. În vreme ce una din ele acosta, cealaltă rămânea la mică distanță de țârm, gata să asigure retragerea celor avansați în cazul unui atac prin surpriză.

Arangi, pentru că era prea mic, nu mai avea încă o șalupă deasupra punții. Așa se făcea că Van Horn, cel mai îndrăzneț dintre căpitani ce recrutau negri, era lipsit de măsura aceea de protecție.

Conform ordinilor date de căpitan, spuse în șoaptă, Tambi urmărea o linie paralelă cu țârmul. În locul unde se terminau mangustanii și unde terenul părea că permite accesul unei poteci, Van Horn ceru oamenilor să se oprească din vâslit și să cerceteze cu atenție coasta.

Mai mulți palmieri și alți arbori cu crengi lungi se găseau acolo. Poteca părea intrarea într-un tunel ce se afunda în zidul dens și verde al vegetației tropicale.

Căpitanul privi foarte atent pe mal, ca să descopere un semn de viață. Își aprinse apoi o țigară și își duse mâna la centură ca să se asigure că avea la el cartușul de dinamită pe care-l ținea ascuns de obicei.

Țigara pe care o aprinsese îi folosea, dacă era cazul, pentru a aprinde fitilul. Acesta era atât de scurt, încât explozia se producea după trei secunde. În

caz de alarmă, Van Horn trebuia să dea dovadă de precizie și sânge rece. Trebuia ca, în cele trei secunde, să arunce dinamita acolo de unde venea pericolul. Nu se gândea totuși că va fi cazul să folosească așa ceva și ținea cartușul la el doar ca o măsură de prevedere.

Trecură cinci minute. Liniștea era adâncă. Jerry mirosea pe la picioarele lui Van Horn, ca pentru a-l asigura că se afla acolo. Deodată se ridică pe două picioare pe sabordul șalupei și începu să adulmece puternic, scoțând mârâituri neliniștite.

— Da, da, Jerry, sunt acolo! îi zise stăpânul său.

Cățelul, privind atent cu ochii săi vioi, mișcând din coadă și din urechi, ținea boticul spre țărm, căutând să pătrundă misterul junglei prin percepția mirosului adus de vânturile tropicale.

— Hei, voi, de-acolo! strigă deodată Van Horn. Arătați-vă chipurile!

Într-o clipă scena se schimbă și apărură o sută de sălbatici viguroși. Veneau din toate părțile, invadând tufișurile de pe țărm. Unii dintre ei erau înarmați cu carabine Snider și cu pistoale vechi, alții aveau arcuri și săgeți, alții sulite lungi, măciuci sau tomahakuri.

După un moment, dintre ei se desprinseseră unul care înaintă în zona înșorită din afara junglei, unde apa spală pământul. Era gol pușcă, purtând numai niște ornamente. O pană albă era prinsă în părul său uleios și strălucitor. Un belciug de care era prinsă o cochilie petrificată și lustruită bine îi era agățat de nas, ascunzându-i o parte din față. La gât îi atârna un colier format din colți de mistreț înșirați pe un cordon din fibră de cocos. O jartieră din cochilii albe de melci îi cuprindea unul dintre picioare. O minunată floare desfăcută îi orna cochet o ureche, iar în gaura din cealaltă purta o coadă de porc vânat de curând și care încă sângera.

Șeful acela din Melanezia înaintă, cu o pușcă în mână. Își puse arma pe umăr și o îndreptă către Van Horn. Acesta nu așteptă mult. Își luă repede carabina și îl ținti pe adversar. Amândoi rămaseră astfel, nemișcați, pregătiți să-l ucidă pe celălalt. Distanța mică dintre ei reprezenta două milenii de civilizație.

Era greu pentru un om ca să uite educația primită. Dar o minciună, o palmă sau un acces de gelozie sunt capabile să-l transforme imediat pe filosoful secolului douăzeci în sălbaticul care măcelărește cu furie, strângând din dinți.

Așa se întâmpla cu Van Horn, cu diferența că aparținea în același timp celor două epoci. Era deci și modern și primitiv, capabil să se lupte cu pumnii și să muște cu dinții, dar hotărât să se stăpânească un timp mai îndelungat pentru a studia psihologia indigenului din fața sa.

Tăcerea fu lungă. Chiar și Jerry, fără să-și dea seama de ce, încetă să mai mârâie. O sută de canibali, colecționari de capete, în liziera junglei, cincisprezece băștinași care reveneau la Su'u, șapte marinari negri și un alb, cu țigara în gură, pușca în mână, câinele lângă el, observau în cea mai adâncă liniște ceea ce urma să se întâmple.

Unul dintre „întorși” făcu semn de pace ridicând mâna cu palma către țarm, apoi începu să piue în dialectul necunoscut folosit pe insula aceea. Van Horn ascultă.

Șeful canibalilor coborî țeava armei și toți respirară ușurați.

— Eu băiat bun! le strigă el cu o voce pițigăiată.

— Sunteți prea mulți băieți buni acolo! îi răspunse Van Horn, coborând carabina, la rândul său.

Făcu semn oamenilor săi să vireze. Continua să fumeze nepăsător, de parcă nu viața lui fusese în joc cu o clipă înainte.

— Pe cuvântul meu, zise el iar, de ce ați venit cu puști? Eu nu vă kaii-kaii pe voi. Voi nu-i kaii-kaii pe băieții din Su'u aduși de mine. Băieții din Su'u sunt frații voștri. I-am luat înainte, cu trei musoane înainte. Au terminat, i-am adus. M-am ținut de cuvânt!

În acest timp, șalupa cotise și Van Horn se răsuci, așa încât să-l aibă mereu în fața ochilor pe interlocutorul său. La un alt semnal al căpitanului, vâslașii, cu spatele către mare, traseră pe uscat baleniera chiar în dreptul potecii. Fiecare luă vâsla în mână, ca să fie gata să pornească imediat în larg în caz de atac. Puștile ascunse sub pânze erau pregătite de luptă și se aflau chiar lângă ei.

— Îi primiți pe cei care s-au întors? îl întrebă Van Horn pe cel din fața sa, care-i răspunse printr-un gest afirmativ constând, în insulele Solomon, într-o mișcare a capului de jos în sus, într-un fel anume.

— Nu-i kakii-kakii pe băieții întorși?

— Nu, îi zise celălalt. Foarte bine pentru cei din Su'u. Dacă nu-s din Su'u necaz mare. Ishikola, marele șef, zis mie vorbit vouă. El spus oameni răi venit aici. Marele stăpân alb nu venit aici. Marele stăpân alb rămas la barcă.

Van Horn făcu un semn din mână, ca să arate că nu acorda importanță acelei interdicții, dar înțelese că de data aceea nu mai putea face recrutări.

Negrii fură coborâți pe rând, ridicându-se în picioare unul câte unul, luându-și fiecare lada și sărind pe pământ, în vreme ce ceilalți stăteau jos. Era o tactică specifică insulelor Solomon, unde grupurile de canibali în mișcare se dovedeau foarte periculoase.

Căpitanul, continuând să-și fumeze țigara impunător, nepăsător, nu-l scăpa din ochi pe nici un negru ce debarca. Unul câte unul, aceștia dispăreau prin tunelul de verdeață. După ce coborî ultimul, căpitanul dădu ordin să se întoarcă la vas.

— Nu avem ce face de data asta, îi spuse el secundului. Mâine dimineață ridicăm ancora.

Crepusulul scurt de la tropice lua sfârșit. Stelele străluceau pe firmament. Nici un suflu de aer nu mișca suprafața apei și căldura umedă făcea să apară picăturile de sudoare pe fețe și pe trupuri. Mâncară fără poftă supă servită la bord, ștergându-și din când în când transpirația de pe frunți.

— Cum poate veni un om civilizată în insulele Solomon? întrebă secundul. Ce vătăună murdară!

— Sau cum poate rămâne aici? întrebă căpitanul.

— Sunt prea dărâmat din pricina febrei, murmură secundul. Cred că aş muri dacă m-aş duce pe insulă. Amintiţi-vă, am încercat lucrul acesta acum doi ani. Frigul aduce febra. Am ajuns la Sidney întins pe o targă, m-au dus la spital cu o ambulanţă. Mi-era din ce în ce mai rău. Doctorii mi-au spus că nu aveau altceva de făcut decât să mă trimită înapoi în locul de unde luasem febra. Doar așa mai puteam trăi o vreme, căci la Sidney nu mai aveam șanse. M-am dus cu o altă ambulanţă. Este tot ceea ce am văzut din Australia în timpul vacanței mele. Nu țin să mai poposesc pe insulele Solomon. Acolo e infernul. Și totuși...

Puse vreo treizeci de boabe de chinină într-o hârtie de țigară, privi o clipă pachetul, apoi îl înghiți. Gestul lui îi aminti lui Van Horn că și el trebuia să facă la fel.

— Ar fi mai bine să întindem o pânză de protecție, sugerează el.

Borckman întinse o pânză subțire, ca o perdea ce proteja o parte a lui Arangi de amenințările și proiectilele negrilor.

Van Horn îl trimise pe Tambi să aducă fonograful cu cele douăzeci de discuri ale sale. Între două melodii, căpitanul se gândi la negresă și ceru să-i fie adusă din colțul întunecos unde se ascundea, în infirmerie.

Ea veni tremurând, cu credința că îi sunase ceasul. Mută, îl privea cu ochii holbați de spaimă pe marele stăpân alb și tremură până când el începu să-i vorbească. Fonograful nu însemna nimic pentru ea. Nu cunoștea decât frica, frica față de îngrozitorul alb care, desigur, se hotărâse să o mănânce.

Jerry se desprinsese de sub mâna stăpânului său, ca să se ducă să o miroasă. Își făcea datoria astfel. Se convinse, după miros, că era într-adevăr ea. Se întoarse la căpitan, care continuă să-l mângâie cu mâna lui liberă, în timp ce, cu cealaltă, ținea țigara.

Căldura umedă devenea mai apăsătoare. Aerul, mirosind a putregai, provenea din mlaștinile ascunse de mangustani.

Datorită muzicii zgomotoase, Borckman își reaminti de porturile și de orașele lumii vechi. Culcat pe spate, pe dușumeaua încinsă, bătea furios cu picioarele în lemn și înjura. Dar Van Horn, mângâindu-l pe Jerry, continua liniștit să fumeze, aprinzându-și țigară de la țigară.

Se ridică brusc în picioare auzind un zgomot de vâslă ce nu fusese perceput de nimeni din cei din jur. De fapt, un mârâit ușor al lui Jerry și faptul că-și zburlise părul îl făcuseră atent. Scoțând de la centură dinamita și asigurându-se că țigara îi era aprinsă, se ridică repede.

— Cine-i acolo? strigă în noapte.

— Eu, Ishikola, îi răspunse un glas spart.

Înainte de a mai zice ceva, Van Horn își scoase pe jumătate pistolul automat și se încredință că-l putea folosi în orice moment.

— Câți oameni ai cu tine?

— Zece.

— Poți veni.

Fără a-și întoarce capul în direcția celui căruia îi dădea ordinul, cu mâna dreaptă apăsând, ca din întâmplare, pe trăgaciul pistolului, Van Horn zise:

— Tambi, caută o lanternă. Nu pe aici, în spate, pe lângă catargul velei foc. Fii foarte atent!

Tambi făcu întocmai și lăsă lanterna la douăzeci de picioare distanță de locul unde se găsea căpitanul. În felul acela, Van Horn avea un ușor avantaj față de oamenii din luntre, căci lampa electrică îi lumina din plin pe noii veniți și îl lăsa pe comandant în semi-întuneric.

— Veniți, veniți! insistă el când oamenii din luntre nu mai știau ce să facă.

Se auzi un zgomot de vâsle, apoi se văzu cum apare în zona luminoasă partea din față a unei bărci de război. Era asemănătoare ca formă unei gondole și împodobită cu bucăți de sidex strălucitor.

Apoi toată luntrea pătrunse în zona luminoasă, iar cei de pe vas văzură ochii lucitori și trupurile negre ale vâslașilor ce stăteau îngenunchiați. Ishikola ținea între gingiile sale fără dinți o pipă scurtă din lut, fără tutun. Nu lipsea nici negrul împodobit cu pană albă și coadă de porc cu care Van Horn vorbise mai devreme.

Mai puțin de zece negri erau suficienți ca să iei cu asalt un vas de recrutare ce nu avea decât doi albi la bord. De aceea mâna dreaptă a lui Van Horn nu se ridica de pe trăgaciul pistolului, în timp ce stânga îi ducea țigara la gură, pentru a-i asigura în acest fel arderea neîntreruptă.

— Hola! Ishikola, șmecher bătrân! strigă el în semn de salut către șef, în timp ce însoțitorii acestuia îl urcau la bord.

Ishikola ridică privirea în direcția luminii. Un zâmbet făcu să-i strălucească ochiul drept, singurul care-i rămăsese, celălalt fiind scos de o săgeată în cursul unei înfruntări prin junglă.

— Tu de mult nu mai oprit așa, îi zise lui Van Horn.

— Acum e noapte, obiectă căpitanul, apoi adăugă, ca o concesie făcută regulii că, nimeni nu avea să urce pe vas după căderea nopții:

— Tu poți veni. Restul să rămână în luntre.

Căpitanul îl ajută pe bătrân să urce pe punte, dând la o parte firele de protecție. Ishikola era un sălbatic bătrân cu un aspect dezgustător. Unul dintre obiceiurile sale era ca apa să nu-l atingă niciodată. El, care trăia în apropierea oceanului, într-o zonă cu numeroase averse tropicale, fugea de orice contact cu apa. Nu același lucru îl făceau ceilalți oameni din tribul său. Interdicția lui față de apă fusese transformată în tabu de către vrăjitorii lor, care formulară asemenea restricții pentru fiecare om. Astfel, unul nu avea voie să mănânce rechin, altul carne de țestoasă sau să atingă resturi de crocodil.

Ishikola, care nu trebuia să se atingă de apă, era acoperit de mizeriile strânse de atâția ani. Pielea lui, ridată foarte tare, se crăpase în multe locuri, părând a fi atinsă de lepră. O rană veche la picior îl făcea să șchiopăteze. Unicul său ochi strălucea cu șiretenie și Van Horn nu uita că sălbaticul vedea la fel de bine ca el cu doi.

Olandezul dădu mâna cu el semn de onoare pentru șefi, și îi făcu semn să ia loc lângă negresa înspăimântată care începu să tremure amintindu-și cu groază că Ishikola, dornic să o mănânce la cină, oferise pentru ea doi barili de suc din nucă de cocos.

Jerry crezu că era datoria lui să-l miroasă pe bătrânul sălbatic pentru a-l recunoaște astfel altădată. Apoi începu să mârâie amenințător, iar stăpânul său îl încurajă în acest sens printr-o privire aruncată repede.

— Pe cuvântul meu, bun câine kiai-kiai, zise bătrânul șef. Îți dau o mână de cochilii pentru el.

Era o ofertă generoasă pentru un câine obișnuit, ce reprezenta în Anglia, cam o jumătate de liră sterlină, în America peste doi dolari, și, dacă s-ar fi luat porcul viu ca unitate monetară, așa cum se obișnuia prin locurile acelea, însemna o jumătate de animal gras de dimensiuni respectabile.

— Dublu, îi răspunse Van Horn. Nu accept mai puțin.

În adâncul inimii sale, căpitanul știa că nici pentru o sută de mâini de cochilii oferite de negru nu l-ar fi cedat de Jerry. Ceruse însă mai mult pentru a nu se afla cât de prețios era cu adevărat, pentru el, urmașul lui Terrence și al lui Bidy.

Ishikola remarcă apoi că negresa slăbise mult și de aceea nu mai dădu pe ea decât douăzeci de șiraguri cu nuci de cocos.

Cei doi începură să discute diverse alte lucruri, unul glumind cu superioritatea intelectuală și a cunoștințelor omului alb, altul luptând cu diplomația și instinctul specifice primitivului. Ishikola nu era prost. Domnea peste zece mii pătrate de junglă limitate de apele mării și de teritoriile triburilor vecine, cu care ai săi se luptau de când existau oameni pe Su'u.

Dintotdeauna se tăiaseră capetele și trupurile fuseseră mâncate de către un trib sau altul, după cum învingeau în bătălii. Ishikola căuta să afle situația generală din insulele Solomon și Van Horn era singurul în măsură să-l informeze.

— Pe cuvântul meu, concluzionă căpitanul, sunteți tare răi. Tăiați prea multe capete. Kaii-kiai prea mult porc-lung.

Ultima expresie voia să însemne trupul omenesc fiert întreg.

— Nu veți mai face mult timp asta.

— De ce? întrebă Ishikola.

— Pe cuvântul meu, zise iar căpitanul, vine spre voi un vas mare de război.

— Ce nume are marele vas de război din insulele Solomon? îl întrebă Ishikola.

— Marele vas se numește Cambrien, îi apuse Van Horn, care știa foarte bine că de doi ani nici un crucișător englez nu frecventase apele din jurul insulelor Solomon.

Conversația, deseori glumeață, continuă pe diferite teme. Fu întreruptă de un strigăt scos de Tambi care, cu lanterna în mână, luminând dincolo de bord, făcuse o descoperire deosebită:

— Șefule! În luntre au puști! exclamă el.

Dintr-un salt, Van Horn ajunse la sabord și privi în barcă printre firele de protecție. În ciuda piciorului său mutilat, Ishikola îl urmă imediat.

— De ce aveți puști acolo, în barcă? întrebă indignat Van Horn.

Negrul cu care vorbise prima oară și care se afla în luntre, cel împodobit cu pană albă și belciug în nas, ridică ochii către ei, indiferent, încercând să acopere cu piciorul puștile ieșite de sub frunze, dar nu reuși decât să le expună și mai mult vederii.

Se aplecă să pună frunzele cu mâna, dar se ridică imediat când Van Horn îi strigă:

— În picioare! Ia mâna de acolo!

Căpitanul se întoarse către bătrânul Ishikola, foarte furios pentru atentatul acela împotriva lor.

— De ce ai venit cu arme în barcă? îl întrebă.

Bătrânul șef își roti unicul ochi, încercând să facă pe prostul și să pară nevinovat.

— Pe cuvântul meu! M-am supărat tare, continuă Van Horn. Ishikola, ești rău, ai oameni ticăloși. Pleacă naibii cu ei de aici!

Tălharul bătrân o întinse de pe vas mai repede decât urcase. Fără nici un ajutor, se furișă printre firele de protecție și sări în luntre, unde ateriză foarte bine pe piciorul valid. Se zbatu în aer ca să ceară iertare și să-și demonstreze nevinovăția. Van Horn, ca să nu lase să-i scape un zâmbet, își întoarse capul, dar izbucni în râs când bătrânul pungaș, arătând către pipa lui goală, îl imploră:

— Îmi dai cinci pachete de tutun?

În vreme ce Borckman coborî să caute tutun, Van Horn îi ținu o predică lui Ishikola asupra Cuvântului dat și promisiunilor sincere. Apoi se aplecă peste firele de protecție și îi întinse cele cinci pachete.

— Pe cuvântul meu, Ishikola, într-o bună zi o să termin cu voi. Nu te porți bine pe coastă, o să rămâi în pădure.

Când bătrânul încercă să spună ceva, îi tăie vorba strigându-i:

— Pe cuvântul meu, prea v-ați băut joc de mine!

Luntrea nu se grăbea să plece. Călcâiul negrului cu care conversase căpitanul prima oară se mișca pe deasupra frunzelor ca să simtă carabinele Snider, iar șeful nu se hotăra să se îndepărteze de Arangi.

— Plecați odată! strigă brusc Van Horn.

Fără să mai aștepte ordin de la altcineva, mânați de instinct, vâslașii negri începură să tragă la rame. După câteva eforturi scoaseră luntrea din zona luminoasă. La fel de repede, Van Horn se îndepărtă de poziția pe care o ocupase pe punte cam la zece metri, ca să nu fie atins de vreun glonț. Se lăsă jos și ascultă zgomotul apei agitate de rame, încet-încet, acesta se pierdea în depărtare.

— Foarte bine, Tambi, glăsui el liniștit. Dă-le puțină muzică pentru ca să meargă mai repede.

Și, în timp ce acul alerga pe suprafața discului în ritmul unei melodii cunoscute, căpitanul, cu coatele pe punte, își fuma țigara și îl strângea pe Jerry cu o mână.

În timp ce fuma, contempla stelele ce se acopereau cu nori de ploaie. Așteptând clipa când urma să-l trimită jos pe Tambi ca să pună la loc fonograful și discurile, o remarcă pe negresă, care îl privea îngrozită. Făcu un semn din cap, apoi unul din mână și ea se îndepărtă, aruncându-i din când în când o privire. Era convinsă că stăpânul acela îngrozitor avea să o mănânce într-o bună zi. După ce se retrase până la tambuchi, începu să se târască pe scări, ca un vierme uriaș. În acest timp, Van Horn se întristă pentru că nu putea, în ciuda civilizației care-i separa, să o facă să înțeleagă bunăvoința și mila lui.

După ce-l trimise pe Tambi să ducă prețiosul fonograf, căpitanul mai rămase o vreme pe punte, sub ploaia fină și pătrunzătoare care-l răcorea.

Aversa nu dură mai mult de cinci minute, apoi stelele reapărură pe bolta cerească. O ceață umedă se ridică deasupra punții, adăugându-și jilăveala la emanațiile mlaștinii, iar căldura sufocantă redeveni stăpână.

Van Horn nu se mai chinu să caute o cuvertură ca să se acopere de umezeala aceea bolnăvicioasă. În afara unui acces de febră, sănătatea îi permitea să neglijeze măsurile acelea de precauție indicate la tropice.

— Ești primul de serviciu, îi zise lui Borckman. Voi ridica ancora mâine, înainte să te trezesc.

Își puse capul pe brațul drept, folosindu-l pe cel stâng ca să-l strângă pe Jerry la piept și adormi de îndată.

Aceea era existența pe care oamenii albi o duceau zilnic pe insulele Solomon. Albi și indigenii se certau și făceau negoț. Europenii luptau să-și păstreze capetele pe umeri, negrii dimpotrivă, încercau, prin șiretenie, să le facă să cadă.

Jerry, care nu cunoscuse decât laguna din Meringe, constata că în lumile acelea noi, cum ar fi Arangi și insula Malaita, lucrurile stăteau cam la fel și că acele două rase dușmane duceau o luptă continuă între ele.

CAPITOLUL X.

REGELE NEGRU.

Dimineața, în zori, Arangi începea să-și ridice pânzele. Velele sale atârnavă în atmosfera grea, în vreme ce echipajul vâslea cu vigoare în balenieră ca să conducă vasul remorcat prin trecerea îngustă. La un moment dat, Arangi, împins de un curent acvatic, fu cât pe ce să dea de un recif de corali și negrii, neînțelegând exact ce se întâmpla, se strânsură cu teamă unii în alții, ca o turmă de oi la ivirea lupului.

Van Horn se putea lipsi de a stimula zelul vâslașilor, căci echipajul făcea eforturi disperate știind ce soartă îi aștepta dacă nava pățea ceva. Teama lor întemeiată era de aceeași natură cu a negresei de la bord. Nu o dată, în trecut, oamenii din Langa-Langa sau din Somo au constituit elementele de bază pentru

ospățul celor din Su'u. E adevărat că, în alte ocazii, cei din Su'u i-au hrănit cu trupurile lor și i-au săturat pe cei din Langa-Langa ori Somo.

— Pe cuvântul meu îi zise timonierul Tambi lui Van Horn după ce trecură momentele dificile și vasul naviga iar liber, fratele tatălui meu a venit de mult aici într-o barcă mare. Toți au fost omorâți la Su'u. Și fratele tatălui meu kaii-kaii de cei din Su'u.

Van Horn își reaminti de Belle-Hathaway, care fusese atacată și arsă cu cincisprezece ani mai devreme. Tot echipajul fusese masacrat. De fapt, la începutul secolului XX, insulele Solomon erau încă sălbatice, iar din arhipelag, Malaita era cea mai periculoasă.

Privi înălțimile insulei până la muntele Kolorat, al cărui vârf verde și acoperit de tufișuri se ridica la patru mii de picioare deasupra mării, fiind folosit ca reper pentru navigatori. Din loc în loc se zăreau coloanele subțiri de fum.

— Pe cuvântul meu, rânji Tambi, mulți privesc la noi din tufișuri.

Van Horn zâmbi. Știa că, datorită mijloacelor seculare de comunicare prin fum, vestea sosirii lor era anunțată din sat în sat, din trib în trib. Apariția unui recrutor de mână de lucru nu putea să le scape sălbaticilor.

În cursul dimineții, Arangi, împins de un vânt proaspăt ce se pornise o dată cu răsăritul soarelui, se îndrepta către nord, semnalat în continuu de coloanele de fum. La prânz, vasul pătrunse printr-o trecătoare ce separa două insule acoperite de vegetație.

Van Horn, însoțit de Jerry, stătea în partea din față a navei și nu înceta să supravegheze drumul ei dificil. Ici și colo, bancuri de corali scufundați în adâncimile apelor își schimbau culoarea pe măsură ce se apropiau de Arangi.

După ce vasul a pătruns prin trecătoare, oamenii de pe insulă, de la cei care locuiau pe plajă până la cei ascunși în junglă, știau că recrutorul de mână de lucru se îndrepta către Langa-Langa.

Când laguna, formată dintr-un lanț de insulițe aflate la o anumită distanță de coastă, se lărgi, Jerry începu să simtă mirosurile emanate de sate.

Nenumărate luntre, unele având și pânze, brăzdau apele liniștite. Jerry îi lătra pe cei care se apropiau prea mult, zburându-se și făcându-se că-l apără cu ferocitate pe zeul alb de lângă el. Între timp, îl atingea pe stăpânul său, pe piciorul bronzat, cu botul lui umed și rece.

Odată pătruns în lagună, Arangi parcurse rapid o jumătate de milă, apoi aruncă ancora la o adâncime de cincizeci de picioare. Apa era atât de limpede, încât pe fundul ei se vedeau toate asperitățile bancurilor de corali. Nici nu era necesară utilizarea balenierei. Bărcile, cu sutele, îi așteptau pe cei întorși de pe plantații de o parte și de alta a vasului. Fiecare negru care debarca, împreună cu lada și clopoțelul său, era salutată prin aclamații furtunoase de către părinți și prieteni.

Van Horn nu permise nimănui să urce la bord. Melanezienii sunt rapizi în atac, dar și în retragere. Doi negri din echipaj mânuiau carabine Lee-Enfield. Borckman, cu jumătate dintre oameni, executa manevrele necesare.

Căpitanul, cu Jerry după el, se postă astfel că era imposibil să treacă cineva prin spatele său și supraveghea plecarea „întorșilor” din Langa-Langa, fără să piardă din ochi cealaltă jumătate a oamenilor din echipaj care păzeau puntea în dreptul firelor de protecție. Indigenii din Somo stăteau jos, fiecare pe lada lui, de teamă ca nu cumva vreunul din Langa-Langa să le fure prețiosul bagaj.

Timp de o oră, negrii invadară plaja. Nu mai rămaseră apoi decât câteva luntre. Într-una din acestea, Van Horn îl recunoscuse pe Nau-hau, marele șef din Langa-Langa. Nau-hau era tânăr și, contrar celor mai mulți melanezieni, avea un aspect deosebit de plăcut. Ba chiar era frumos.

— Hei! rege din Babilon!

Așa îl salută Van Horn, care-i zicea astfel din pricina profilului său semitic.

Nau-hau era complet gol. Nu se jena deloc. Singurul lucru purtat de el era o curea pe șolduri, de care-și prinsese un cuțit cu lama de zece degete. O farfurie din porțelan alb, suspendată printr-o coardă din fibră de cocotier de gât îi acoperea o parte din piept. Era o comoară inestimabilă, fiindcă în toată istoria cunoscută de locuitorii Malaitei, nici unul nu se putuse lăuda cu o farfurie întregă din porțelan.

Felul în care era împodobit nu-l făcea ridicol. Avea sânge de rege. Tatăl său fusese rege înaintea sa, iar el era mai mare stăpânitor decât tatăl său. Viața și moartea supușilor săi depindeau de voința lui.

Pentru că tatăl său, care abdicase cu un an înainte, și-a permis să se amestece în treburile conduse de Nau-hau, acesta a chemat doi negri și le-a poruncit să-l spânzure pe tatăl său, lucru care s-a împlinit pe loc.

Altă dată soția sa preferată, mama primului său născut, a violat, din neatenție, unul dintre tabu-urile regale. Evident, a ucis-o și a mâncat-o singur toată, nepermițând nimănui să se apropie de acel ospăț regal.

Era deci maiestuos din naștere și prin educație. Conștient de acest lucru, era la fel de necruțător ca omul care dispune de întreaga forță a civilizației. Nu doar trupul său, ce emana atâta putere, statura lui mândră îi impuneau dimensiunile sale regale, ci și privirea cutezătoare, disprețuitoare, ce strălucea sub genele sale lungi.

Se considera mai îndrăzneț decât comandantul lui Arangi, căci știa că acesta se juca folosind dinamita. O experiență amară îl învățase că albi erau făcuți din dinamită. Era foarte tânăr și se afla într-o barcă din cele care atacau un vas mai mic decât Arangi. N-a uitat niciodată evenimentele ce s-au petrecut atunci. Din cei trei albi care se aflau la bord, a văzut cu ochii lui cum doi au fost decapitați chiar pe punte. Cel rămas, zbătându-se, a reușit să fugă și a coborât repede în adâncul vasului printr-o deschizătură.

După o clipă, vasul, cu toate bogățiile lui, sărea în aer, desfăcându-se în mii de bucăți, odată cu o mulțime de luntre din jur. Lucrul misterios care produsese nenorocirea aceea era dinamita. El, care fusese aruncat la mare distanță și a rămas neatins printr-un mare noroc, a ghicit că oamenii albi erau

făcuți chiar din substanță aceea miraculoasă pe care o foloseau ca să distrugă bancurile de pești sau, când erau încercuiți, fără șanse de a scăpa, să arunce în aer vasele care-i aduceau din țări necunoscute.

În ciuda faptului că era convins că Van Horn era făcut din substanța aceea de temut, înaintă cu îndrăzneală către el, făcând față pericolului cu toată aroganța sa.

— Pe cuvântul meu, începu el, de ce i-ai ținut pe oamenii mei mai mult la tine?

Reproșul era justificat, fiindcă negrii aduși de Van Horn lipsiseră trei ani și jumătate în loc de trei.

— Mă supăr dacă-mi vorbești așa! răspunse brusc olandezul.

Apoi își băgă mâinile într-o ladă, de unde scoase pachete de tutun. Îi zise:

— Mai bine fumează asta și vorbește frumos.

Dar Nau-hau refuză darul, deși îl dorea.

— Nu-mi trebuie, am destul, minți el. De ce nu a venit unul din oamenii mei?

Van Horn scoase din buzunar un carnețel și, în vreme ce-i descifra paginile, Nau-hau îl suportă pe omul acela alb ca să-și aducă aminte după semnele zgâriate pe foi.

— Sati, citi olandezul, punând degetul în locul unde scria numele și uitându-se, alternativ, când la carnet, când la șeful sălbatic care, stând în picioare în fața căpitanului, pândea momentul să i se furișeze în spate ca să-l înjunghie cu pumnalul la baza gâtului, așa cum obișnuia.

— Sati, ultimul muson, bolnav, burta, foarte rău, a sfârșit așa, citi Van Horn, ceea ce însemna că respectivul murise de dezinterie în 4 iulie 1901.

— Muncit mult Sati, preciză Nau-hau. Câți bani?

Căpitanul calculă în gând.

— Pentru el de șase ori zece livre și două livre – ceea ce însemna șaiszeci și două de livre – în monede de aur. Eu plătit în avans la tatăl lui o dată zece livre și cinci livre. Rămân încă de patru ori zece livre și șapte livre.

— De ce ții la tine de patru ori zece livre și șapte livre? îl întrebă Nau-hau, spunând suma, fabuloasă pentru el, fără a-și da seama de valoarea ei adevărată.

Van Horn ridică mâna.

— Nu te grăbi, Nau-hau. El, Sati, și-a cumpărat ladă pe plantație, de două ori zece livre și o livră. Rămân pentru Sati de două ori zece lire și șase lire.

— De ce ții la tine de două ori zece lire și șase lire? îl întrebă Nau-hau.

— Așa! îi răspunse Van Horn.

— Dă-mi mie de două ori zece lire și șase lire.

— Nu-ți dau nimic! ripostă olandezul.

Strălucirea din ochii lui îi aminti șefului de misterioasa dinamită din care erau făcute trupurile albilor și de ziua sângeroasă când participase pentru prima oară la o explozie și fusese aruncat cât colo.

— Cine e bătrânul din barca ta? întrebă Van Horn, arătându-l cu degetul pe moșul de lângă ei. Tatăl lui Sati?

— El tatăl lui Sati, confirmă Nau-hau.

Căpitanul îi făcu semn bătrânului să urce la bord. Îl însărcină pe Borckman să supravegheze puntea și pe Nau-hau cât timp el coborî să caute banii în cufărul său. Când se întoarse nu-l mai băgă în seamă pe șef și i se adresă direct bătrânului:

— Cum te cheamă?

— Nino, îi răspunse acesta tulburat. Sati al meu... Fiul meu... Van Horn se uită la Nau-hau ca să fie sigur că așa era. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap, așa cum se obișnuia pe insulele Solomon și care consta în a-și da capul pe spate. Abia apoi căpitanul numără banii în mâna tatălui lui Sati.

Imediat după, Nau-hau întinse și el mâna, iar bătrânul îi dădu banii. Șeful opri pentru el douăzeci de monede din aur și dădu înapoi șase.

Lucrul acela nu-l privea pe Van Horn. Își făcuse datoria și plătitise cinstit. Tirania unui șef față de supușii lui era ceva în care nu se putea amesteca.

Cei doi stăpâni, alb și negru, erau mulțumiți. Primul dăduse banii ce se cuveneau, al doilea, prin dreptul său regal, îl jefuise pe bătrân de drepturile obținute prin munca fiului său, chiar sub ochii olandezului.

Nau-hau era maiestuos. Refuzase tutunul oferit, dar cumpără de la căpitan o ladă întreagă pe care plăti cinci lire și ținu să o deschidă imediat ca să-și umple pipa.

— Mulți oameni buni la Langa-Langa? întrebă Van Horn politicoș, pentru a continua discuția.

Regele din Babilon se mulțumi să zâmbească, dar nu-i răspunse.

— Cred că o să mă plimb pe pământ, îi zise căpitanul sfidător.

— Poate nu e bine pentru tine, ripostă Nau-hau. Poate mulți oameni răi kiai-kiai pe tine.

La vorbele acelea, Van Horn, fără să-și dea seama, simți cum îl trec fiorii, adică trăi o senzație la care Jerry se zburlește.

— Hei, Borckman, strigă el, coborâți baleniera!

Când șalupa plutea lângă vas, căpitanul coborî primul, afirmându-și astfel superioritatea, apoi îl invită pe Nau-hau să-l urmeze.

— Pe cuvântul meu, rege din Babilon, murmură el la urechea șefului, în timp ce vâslașii începeau să tragă la rame, dacă-mi face vreun rău cineva, eu te trimit mai întâi pe tine la naiba și apoi și pe cei din Langa-Langa. Tot timpul stai lângă mine. Să nu te îndepărtezi deloc!

Van Horn, urmat de terierul său irlandez, se plimbă pe insulă alături de furiosul rege negru pe care îl ținea la respect doar dinamita din care erau făcuți oamenii albi. Se plimbară în mijlocul a trei mii de canibali, în timp ce secundul, lăsat să-și facă de cap cu băutura, stătea la bordul vasului, la mică distanță de țărm, iar baleniera, cu o parte din oamenii din echipaj, cu vâslele în mâini, era gata oricând să pornească în larg, de îndată ce Van Horn ar fi venit alergând. Nu-l iubeau deloc pe căpitan și nu-i luau capul decât din cauza fricii.

Olandezul nu avusese de gând să coboare pe țărm și dacă o făcuse ca răspuns la provocarea regelui, acest lucru se datora împrejurărilor care-l forțaseră. Rătăci pe acolo un ceas, fără să-și ia vreo clipă mâna de pe trăgaciul pistolului de la șold sau să-l piardă din vedere pe Nau-hau. Acesta mergea alături de el.

Regele fierbea de furie, dar nu se exterioriza. În orice clipă putea însă răbufni. Astfel, Van Horn văzu ceea ce nu văzuse până atunci nici un alb, fiindcă Langa-Langa, ca și insulițele vecine, pe cât erau de frumoase, pe atât erau de puțin explorate.

La început, insulițele acelea au fost doar bancuri de nisip sau de corali ce se iveau în largul oceanului și nu puteau oferi azil decât celor mai nenorocite creaturi, care duceau o existență mizerabilă. Câțiva nefericiți, supraviețuitori ai masacrelor, scăpați de sub tirania șefilor de trib, fugiți de moartea în ceaun care îi pândea, au venit și s-au așezat apoi pe acolo.

Oamenii aceia, care trăiau prin tufișuri și nu știau altceva, au devenit astfel o populație marină. Au studiat obiceiurile peștilor, au inventat năvoade și undițe, plase pescărești și alte obiecte pentru a prinde vietățile pe care le oferea, cu generozitate, oceanul.

O muncă de Hercule, sub un cer arzător, avut ca rezultat împlânzirea mării. Și-au înconjurat bancurile de, corali și de nisip cu un zid făcut din materialele furate de pe insula cea mare în nopțile întunecoase. În același fel au luat, cu bărcile, pământ productiv.

Pe măsură ce secolele s-au scurs, generațiile s-au succedat și bancurile de corali aride s-au transformat în adevărate fortărețe cu locuri speciale pentru intrarea luntrelor. Astfel, locuitorii de acolo erau protejați împotriva incursiunilor celor de pe insula mare prin lagunele ce formau tot atâtea mări interioare.

Cocotierii, bananierii și înalții arbori de pâine furnizau, în același timp, hrana și umbra. Solul devenise fertil. Bărcile lungi ale locuitorilor făceau ravagii pe coastele vecine, răzbunând astfel suferințele înaintașilor.

Și, la fel cum în vechime renegații și refugiații în mlaștinile de pe malul Adriaticii au edificat puternica Veneție cu palatele ei somptuoase și case pe piloni, mizerabilii negrii alungați au ajuns să domine insula cea mare, supraveghind traficul și căile maritime, obligându-i pe oamenii din junglă să rămână în tufișurile lor, fără a îndrăzni să se măsoare cu navigatorii.

În mijlocul acelei populații dominatoare și insolente se afla Van Horn și profita de ocazia ce i se oferise. Nu se gândea la faptul că moartea îl pândea te fiecare pas.

După un ceas, când căpitanul se urcă iar la bordul balenierei, după ce-l instalează acolo cu grijă pe Jerry, lăsa în urma sa un rege negru zăpăcit, dezorientat, care îi respecta mai mult ca oricând pe albi făcuți din dinamită care-i aduceau tutun, cuțite, pânzeturi, topoare, de la toate acestea obținând un profit uriaș.

CAPITOLUL XI.

LUPTĂ CORP LA CORP.

După ce s-a întors la bord, Van Horn a dat ordin să fie ridicate pânzele și scoasă ancora. Au plecat apoi către Somo, aflată la o distanță de zece mii de acolo. În drum au făcut escală la Binu pentru a-l saluta pe bătrânul șef Johnny și a debarca o parte din negri. Au pornit iar spre Somo, ultima țintă a vasului Arangi și a celor de la bordul său.

Van Horn a fost primit acolo cu totul altfel față de felul în care fusese așteptat la Langa-Langa. Debarcarea „întorșilor” s-a făcut în decurs de trei ore și jumătate, în cursul după-amiezii. Apoi l-a invitat pe șeful Bashti la bord. Acesta a urcat pe punte destul de vioi, în ciuda vârstei sale înainte și a dovedit mult umor insistând să-și aducă și femeile, la fel de bătrâne ca el.

Până atunci nu permisesese nici uneia dintre ele să apară în fața unui alb. Van Horn s-a simțit onorat de o asemenea favoare și a dăruit fiecărei femei câte o pipă din lut și o duzină de pachete de tutun.

În ciuda serii care se apropia, negoțul deveni mai rodnic și Bashti, care-și atribuisese partea leului din banii primiți de tații celor doi negri dispăruți, făcu importante cumpărături. Promise, de asemenea, numeroși recruți și Van Horn, cunoscând versatilitatea specifică sălbaticilor, insistă ca angajamentul să fie semnat imediat.

Bashti ezită, promițând că va face lucrul acela abia dimineața. Olandezul îi spuse însă că era mai bine să rezolve pe loc problema aceea și, după multă insistență, îl convinse pe bătrânul șef să trimită o barcă pe țarm ca să-i aducă pe noii recruți pentru plantații.

— Ei, ce zici de treaba asta? îl întrebă căpitanul pe Borckman, care avea privirea tulbure. Niciodată n-am văzut-o pe canalia asta așa de amabilă. O fi din întâmplare sau ne coace ceva?

Borckman privi către numeroasele pirogi care se aflau acolo și, observând numărul mare de femei din acestea, scutură din cap și spuse:

— Când pregătesc o ticăloșie, canibalii ăștia își ascund femeile în junglă.

— Cu negrii ăștia nu poți ști niciodată, murmură Van Horn. E adevărat că nu au multă imaginație, dar întotdeauna le merge mintea la ceva rău. Dacă femeile nu fac altceva decât să le ascundă intențiile adevărate? Dacă până acum le goneau când pregăteau o lovitură, asta nu înseamnă că nu se pot abate niciodată de la o asemenea regulă.

— Bashti nu-i atât de deștept ca să facă așa ceva, obiectă Borckman. În clipa de față e bine dispus. Nu a cumpărat de la noi patruzeci de livre de mărfuri? Din cauza aceasta vrea să semneze un nou contract-angajament cu noi și speră că jumătate din negrii pe care ni-i dă vor muri, ca să pună mâna pe salariile lor.

Motivele acelea apăreau foarte credibile. Totuși, Van Horn clătină din cap.

— Fii cu ochii-n patru, îi recomandă el secundului, și ține seama că nu trebuie să fim amândoi în același timp în cabină. Și nu uita, fără șnaps până când nu ieșim din încurcătura asta!

Bashti era incredibil de slab și foarte bătrân. Nici el nu știa câți ani avea, deși își amintea că fiecare membru al tribului se născuse începând cu adolescența sa. Își amintea de nașterea celor mai bătrâni dintre supușii lui, ajunși în prezent vai de capul lor, fără dinți, senili, lipsiți de vedere și tari de urechi sau paralizați, în vreme ce el își păstrase toate facultățile fizice și psihice.

El mai avea încă o duzină de dinți, tociți până la gingie. Chiar dacă nu mai era rezistent ca în tinerețe, spiritul îi rămăsese la fel de viu ca întotdeauna. Datorită calităților sale, tribul lui era în prezent mai puternic decât atunci când le devenise șef. Păstrând proporțiile, el se dovedise un Napoleon al Melaneziei. Strategia lui de război i-a permis să-i respingă pe locuitorii din pădure foarte departe. Numeroase cicatrice atestau luptele la care participase.

Întotdeauna a încurajat forța și activitatea în tribul său. Și-a impus voința în fața șefilor vecini, fie încheind acorduri, fie făcând concesii.

Spiritul său atât de viu elaborase un plan pentru a scăpa de Van Horn și avea în vedere același lucru pentru vastul imperiu britanic a cărui forță nici măcar nu o ghicea.

Somo, de altfel, avea o istorie și oferea anomalia singulară a unui trib maritim ce trăia în laguna insulei principale. Într-o epocă atât de îndepărtată că nici nu putea fi determinată, un oarecare Somo, fiu al lui Loti, șeful fortăreței insulare Umbo, se certase cu tatăl său și fugise din fața furiei acestuia din urmă, luând cu el numeroase bărci pline cu războinici tineri. Odiseea lor a durat două musoane, în cursul cărora au înconjurat Malaita și s-au aventurat pe ocean până la Ugi și San Cristobal.

Somo a abordat apoi insula principală, i-a învins și i-a fugărit pe locuitorii din tufișuri, apoi a ridicat fortăreața maritimă cu acel nume. Aceasta era construită către ocean cu ziduri de corali pentru a izgoni năvălitorii dinspre ape. Anumite trecători permiteau pătrunderea bărcilor lungi în apele interioare.

Liziera junglei oferea spectacolul banal al satelor dispersate printre copaci și tufișuri. Dar Somo, șeful noului trib, își stabilise hotarele stăpânirii lui departe, în interiorul pădurii, tocmai la poalele munților cei mai înalți, cuprinzând multe sate.

Doar cei mai îndrăzneți, care căutau un refugiu acolo, erau primiți în noul trib. Cei slabi și lași ajungeau repede în ceaun. Din această pricină foarte multe capete împodobeau colibele și bărcile.

Bashti moștenise tribul cu teritoriul și fortăreața sa și reușise să-i mărească mult patrimoniul. Nu-și satisfăcuse însă toate ambițiile. De multă vreme plănuia ceva îndrăzneț, bine gândit. Cu trei ani înainte, tribul Ano-Ano, situat la mai multe mile în jos, spre coastă, capturase un vas recruta pe care îl distrusese împreună cu tot echipajul său, punând astfel mâna pe o uriașă cantitate de tutun, stofe, sticlărie și alte feluri de mărfuri, fără a mai lua în considerație puștile și muniția.

Pedeapsa care a urmat nu i-a afectat prea mult. După șase luni a apărut un vas de război în lagună, a bombardat colibele, dar locuitorii s-au refugiat în

pădure. În zadar au debarcat marinarii și i-au urmărit prin junglă. Au trebuit să se mulțumească doar cu uciderea a patruzeci de porci grași și cu doborârea câtorva cocotieri.

De îndată ce vasul de război și-a reluat drumul pe mare, locuitorii din Ano-Ano s-au întors în satul lor. Obuzele nu provocaseră mari pagube colibelor construite din crengi și femeile, după câteva ore de muncă, au reparat totul. Cât despre cei patruzeci de porci, cei din trib i-au prăjit într-o gaură făcută în pământ și apoi s-au ospătat cu o asemenea mâncare regească. Au profitat și de cocotierii dărâmați, folosindu-le lemnul, iar nucile vânzându-le primului vas de negoț care a trecut pe acolo.

Așadar, pedeapsa nu a constatat decât într-o masă bună și o petrecere. Lucrul acela îl impresionase pe calculatul și avarul Bashti. În mintea lui, ceea ce era avantajos pentru Ano-Ano, era și pentru Somo.

Din moment ce oamenii albi care navigau sub drapelul britanic se mulțumeau să ucidă porcii și să taie cocotierii pentru a răzbuna astfel sângele și capetele tăiate, Bashti nu vedea nici un impediment ca să profite de acea stare de lucruri, ca tribul Ano-Ano. Era vorba de un târg bun, ce aducea o abundență imediată. De altfel, de peste doi ani nu se mai zărise nici un vas de război britanic prin împrejurimile insulelor Solomon.

Cu aceste gânduri venise Bashti bine dispus la bordul lui Arangi și puțini erau cei care-i știau sau îi bănuiau planurile de luptă.

Negoțul devenea tot mai intens pe măsură ce soseau alte și alte bărci, iar negrii, bărbați și femei, se înmulțeau pe punte. Veniră și recruții, tineri sălbatici, timizi, care se supuneau legii severe dictate de părinții lor și de trib. Rând pe rând, aceștia erau conduși în cabina principală a vasului de către tații și mamele lor.

Părinții recruților formau un grup liniștit, în care fiecare dorea să se afle în prezența stăpânului alb care scria numele într-o carte misterioasă, ratificând tratatul celor trei ani de muncă. Căpitanul scria cu mâna dreaptă, cu pana, ceea ce trebuia, apoi plătea salariul pe primul an ca avans, oferind șefului de trib și fiecărei familii mărfuri pentru suma respectivă.

Bătrânul Bashti se învârtea pe acolo, luându-și partea din ceea ce revenea oamenilor săi. Cele trei femei ale sale, care-l însoțeau pretutindeni, slăbiseră vigilența lui Van Horn prin însăși prezența lor. Căpitanul era încântat de întorsătura pe care o luaseră afacerile sale, gândindu-se că restul călătoriei pe coastele Malaitei se scurtase simțitor și că se va întoarce acasă cu o încărcătură foarte bună.

Pe punte, unde Borckman păzea cu mare atenție, Jerry trecea mirosind numeroasele picioare ale negrilor pe care nu-i mai întâlnise până atunci. Câinele sălbatic debarcase odată cu „întorșii”, dintre care se întorsese numai Lerumie. În zadar trecu Jerry, cu părul zburlit, de câteva ori pe lângă el. Acesta nici nu-l băga în seamă.

Lerumie urcase pe punte ca să-și cumpere o oglindă. La un moment dat îi făcu semn cu ochiul lui Bashti, ca să-l vestească de faptul că totul era gata și că așteptau doar clipa favorabilă.

Aceasta veni de îndată. Fu oferită de Borckman, care era de pază pe punte, prin neglijența și nesupunerea lui la ordinele căpitanului. El nu se gândea decât la sticla de șnaps, fără să-și dea seama de efectele negative și de consecințele dezastruoase ce decurgeau din comportarea sa.

Stătea în spate, aproape singur în zona aceea a punții, în fața lui, la o oarecare distanță aflându-se mulți negri și oameni din echipaj. Se îndreptă către catargul velei foc, unde era ascunsă, printre sacii cu iam, sticla lui cu băutura.

Borckman, înainte de a lua o înghițitură, aruncă, prudent, o privire în jur. Lângă el, o negresă, grasă, inofensivă, ținea în brațe un copil de doi ani, pe care-l alăpta. La zece pași de acolo, Lerumie se uita în oglinda pe care tocmai o cumpăraseră.

În oglindă îl văzu pe Borckman aplecându-se peste saci, ridicându-se apoi și, dându-și capul pe spate, acesta își puse la gură gâtul sticlei. Lerumie ridică mâna dreaptă și îi făcu semn unei femei care se afla într-o barcă apropiată. Aceasta se aplecă, apoi îi aruncă un obiect. Era un topor de muncă indigen, cu coadă lungă și foarte tare, împodobit cu incrustații și fibră de cocotier, pentru a fi mânuit mai bine. Lama îi fusese ascuțită chiar în ziua aceea.

Toporul zbură fără zgomot prin aer. Lerumie îl prinse în mână, apoi fu aruncat negresei grase care se găsea în spatele secundului. Ea îl apucă cu amândouă mâinile, în vreme ce copilul se prinse de mijlocul ei, strângând-o puternic cu brațele lui micuțe.

Încă nu venise momentul ca să-l lovească pe Borckman în moalele capului, întrucât acesta nu stătea într-o poziție bună. Mai multe perechi de ochi contemplau tragedia care urma să se desfășoare. Jerry văzu și el, dar nu înțelese nimic. În ciuda ostilității sale în privința negrilor, nu ghicise felul în care ei puteau ataca.

Tambi, care din întâmplare trecea pe lângă tambuchi, observă ceea ce se întâmpla și întinse mâna către o Lee-Enfield. Lerumie îi văzu gestul și îi făcu semn negresei să se grăbească.

Borckman, care nu bănuia nimic, își luă sticla de la gură, iar capul, care îi fusese dat pe spate, reveni în poziție normală. Fierul toporului îl lovi în clipa aceea în locul vulnerabil. Ceea ce se petrecu atunci, în acel scurt interval de timp în care e posibil să nu fi apucat să simtă ceva, rămase pentru el un mister absolut, căci nici un om lovit în felul respectiv n-a mai avut când să articuleze vreun cuvânt sau să scoată un suspin prin care să-și trădeze senzațiile sau impresiile.

Pe cât de rapidă a fost lovitura, pe atât de repede Borckman s-a prăbușit pe punte. Sticla, scăpată din mâna lipsită de viață, a căzut peste sacii cu iam, fără să se spargă, golindu-se încet pe scândurile de lemn.

Totul se petrecuse cu iuțeala fulgerului, astfel că Tambi a tras cu carabina, dar n-a nimerit-o pe negresă înainte ca secundul să se prăbușească. Nu avu timp să mai tragă o dată spre ea, fiindcă, lăsând jos toporul și luându-și copilul în brațe, a sărit peste sabordul vasului într-o barcă din apropiere, pe care a răsturnat-o.

Atacul a început simultan din toate părțile. Topoarele cu mânere încrustate erau aruncate din luntre celor din Somo aflați pe punte. Negresele fugeau toate de la bordul lui Arangi. După ce femeia care l-a izbit pe Borckman a lăsat toporul din mână și a sărit în barcă, Lerumie s-a aplecat să ia el arma aceea.

Jerry, înțelegând că era vorba de bătaie, s-a repezit la el și i-a sfâșiat mâna. Lerumie s-a ridicat cu un urlat de furie și de ură care te înfiora. Jerry se aruncă la picioarele sale și vechiul său dușman îi dădu un șut cu toată puterea, ridicându-l în aer.

În vreme ce terierul irlandez zbură, descriind o parabolă, iar oamenii din bărci puneau mâna pe carabinele Snider, Tambi trase iar și, mai înainte ca Lerumie să-și pună piciorul pe pământ, glonțul îi străpunse inima. Căzu în aceeași clipă, secerat, lângă Borckman.

Jerry își sfârși zborul în mare, dar până atunci Tambi încetase să mai existe. Un topor îl izbise în cap, chiar când apăsa pe trăgaci. Imaginea strălucitoare a lumii de la tropice dispăru pentru totdeauna din ochii lui.

Restul echipajului fu exterminat cu aceeași rapiditate, pentru că atacul pornise simultan de peste tot, iar puntea deveni o adevărată măcelărie.

Jerry își scoase capul din apă în mijlocul împușcăturilor produse de carabinele Snider și a zgomotului rezultat din încăierare. Un bărbat îl prinse cu mâna de gât și, în vreme ce animalul se zbătea, încercând să scape sau să muște, îl trase într-o barcă. Jerry nu era atât de furios pe cât de îngrijorat de soarta stăpânului său.

Înțelegea că Arangi era în mare pericol. Îi văzuse prăbușindu-se pe Borckman, pe Lerumie... auzea cum se trăgea cu puștile, strigătele de durere sau de triumf...

De aceea, fără apărare, suspendat în aer de mâna care-l ținea de blana gâtului, urlă și se zbate până când negrul, dezgustat, îl aruncă fără menajamente în barca sa. Câinele se ridică și făcu două salturi, îndreptându-se prin aer, disperat, spre sabordul vasului.

Puțin lipsi ca labele sale să ajungă unde dorea. Căzu iar în mare. Reveni la suprafață și înotă cu multă energie, înghițind apa sărată care îl sufoca pentru că lătra continuu, încercând să-și afle stăpânul.

Un băiat de doisprezece ani, care stătea într-o altă luntre, martor al celor petrecute anterior, îi puse vâsla pe cap și îl apăsa, nelăsându-l să mai iasă la suprafață. Astfel, câțelul, fără cunoștință, inert, fu tras în ambarcațiunea băiatului.

Van Horn pierise mai înainte ca Jerry să ajungă a doua oară în apă. Nu degeaba Bashti trăise mai mult decât toți ceilalți bătrâni ai tribului și domnise

un timp mai îndelungat decât oricare dintre înaintașii lui, chiar decât Somo. Dacă întâmplarea l-ar fi plasat într-un loc și o epocă mai propice, ar fi devenit un Cezar sau un Alexandru. Cert este că știa să-și conducă foarte bine micul său regat.

Cu cât talent își jucase rolul! Se arătase bine dispus, păstrându-și totuși prerogativele de șef, semnase angajamentele privitoare la sclavii de pe plantații pe durata celor trei ani și încasase chiar și avansul convenit pentru primul an. Aora, care era echivalentă cu primul ministru și cu vistiernicul său, strânsese imediat tributurile, pe măsură ce albul plătea banii, și îngrămădisese totul, monede și mărfuri, în sacii mari făcuți din fibră de cocos.

În spatele lui Bashti, o fată de treisprezece ani se repezise de pe o banchetă și începuse să gonească muștele din jurul șefului cu niște pene prinse de un băț. La picioarele sale stăteau cele trei neveste bătrâne ale lui. Cea mai în vârstă, fără dinți și foarte ridată, îi aducea, de câte ori îi făcea el semn, un coș împodobit cu broderii.

Bashti, cu urechea atentă la orice zgomot care venea de pe punte, scotea din coșul ce-i fusese adus când un bob de betel, când o floare de tei sau frunze pentru a-și înveli în ele porția de tutun pentru mestecat. Uneori lua de acolo tutun pentru pipă sau chibrituri. Pipa nu vroia să i se aprindă, mai bine zis i se stingea în continuu, de aceea strica mai multe bețe de chibrit.

Ajunsese la fundul coșului în clipa când, pe punte, negresa cea grasă îl răpunea pe Borckman cu o lovitură de topor și Tambi trăgea primul foc asupra ei cu carabina Lee-Enfield. Mâna descărnată a lui Bashti, pe dosul căreia se vedeau venele ca niște corzi, scoase de acolo un pistol atât de vechi, că părea să fi aparținut unui ostaș de-al lui Cromwell.

Arma fusese încărcată chiar în dimineața aceea de însuși Bashti.

Van Horn fu la fel de rapid ca bătrânul șef, dar cel de-al doilea avea un mic avans în fața lui. În vreme ce mâna căpitanului atinge pistolul automat scos din tocul său, aflat pe genunchi, arma centenară făcuse explozie. Încărcată cu două gloanțe tăiate și unul rotund, produse un efect cutremurător și Van Horn fu ucis fără a mai avea timp să rostească un ultim Gott-fer-dang. Mâna lui, pe jumătate ridicată, lăsa să-i scape arma dintre degete.

Încărcat până la refuz cu pulbere, vechiul pistol explodase în mâna lui Bashti. În vreme ce Aora, cu un cuțit scos de nu se știe unde, începea să-i taie capul șefului alb, bătrânul rânji văzându-și degetul spânzurat de trăgaci, de care se mai ținea doar prin pielea subțire.

Îl apucă folosindu-și mâna stângă și îl smulse, după o mișcare de răsucire, apoi îl aruncă zâmbind în coșul pe care femeia lui îl ținea încă într-o mână, iar cu cealaltă își ștergea sângele de pe frunte, unde fusese lovită de un fragment metalic din pistol. În timpul tragediei de pe punte, trei recruți tineri împreună cu tații și unchii lor coborâră pe scară și îl măcelăriră pe singurul negru din echipaj care se găsea pe acolo.

Bashti, care trăise suficient de mult pentru ca să devină un filosof ce disprețuia durerea și pierderea unui deget, râdea și se lăuda, fiind foarte

mulțumit de felul în care se desfășuraseră lucrurile. Cele trei neveste ale sale, a căror existență depindea doar de voința lui, îl proslăveau. Trăiseră așa mult pentru că-i cunoșteau capriciile. De aceea, agitându-se la picioarele lui, nu încetau cu vorbele admirative la adresa lui, marele stăpân ce hotăra soarta oricărui om.

Iar negresa îngrozită, la fel ca un iepure speriat ce ieșise din vizuina lui, stând în mâini și în genunchi, privea scena oribilă, din pragul infirmeriei, înțelegând că de data aceea nu mai avea cum să scape de la ceaun.

CAPITOLUL XII.

TREZIREA ÎN INSULĂ.

Jerry nu știa încă tot ceea ce se petrecuse la bordul lui Arangi. Își dădea seama că lumea aceea fusese distrusă, doar asistase la nenorocire. Băiatul negru care-l prinsese îi legase bine etichetele și îl adusese pe plajă.

Însoțit de strigăte de bucurie și cântece, frumosul vas din lemn te tec, remorcat de bărci, fu adus aproape de țărm, lângă locul unde se afla cățelul, chiar în fața peretelui de corali. Pe plajă s-au aprins două focuri mari, la bordul navei s-au instalat lanternele și Arangi a fost jefuit. Tot ce se putea lua era cărat, de la încărcătura sa până la ornamentele de pe balustrade și pânze.

În noaptea aceea nu dormi nimeni din Somo. Chiar și copiii se învăteau în jurul focurilor și luau parte la ospăț, apoi, sătui, se întindeau pe nisipul de pe plajă. Pe la ora două dimineața, din ordinul lui Bashti, vasul fu incendiat. Astfel Jerry, ars de sete, obosit, zăcând pe o parte, cu etichetele legate, văzu lumea plutitoare pe care abia o cunoscuse cum dispăre înghițită de flăcări și fum. La lumina incendiului, Bashti împărți prada. Nimeni nu fu uitat.

Chiar și cei mai mizerabili sclavi ai triburilor din junglă, care în timpul captivității lor tremurau mereu de frica de a fi mâncați, primiră în dar câte o pipă din lut și câteva pachete de tutun.

Cea mai mare parte a mărfurilor nu se împărți, ci fu dusă în coliba cea înaltă a lui Bashti. Alte accesorii, de tot felul, umplură hangarele unde se aflau bărcile. În acest timp, în colibe lor, vrăjitorii se ocupau cu uscarea la fum a numeroaselor capete aduse, căci pe lângă oamenii din echipaj se mai găseau o duzină de negri din No-ola și din Malu, care se îndreptau către casele lor.

Aceștia din urmă nu fuseseră omorâți cu toții. Bashti interzisese cu desăvârșire așa ceva. Nu din milă, ci pentru că avea un motiv serios. Desigur, toți prizonierii urmau să fie uciși, dar, pentru că s-ar fi stricat din cauza căldurii, canibalii erau obligați să-i taie pe rând. De aceea, captivii au fost înghesuiți în cel mai mare hangar pentru bărci, care era locul de întâlnire pentru bărbații aceluia trib și unde femeile nu aveau voie să intre, sub pedeapsa cu tortura sau moartea.

Legea ca animalele, spate în spate, nenorociții au fost aduși acolo unde se găseau, împrăștiate pe jos, resturile foștilor șefi. Deasupra capetelor lor se balansau, adunate într-o pânză, oasele tatălui lui Bashti.

Negresa cea tânără de la infirmerie se afla și ea în hangar. Pentru că era destinată ceaunului, tabu-ul aplicat celorlalte femei n-o afecta și pe ea, astfel că

împărțea soarta celor care-și bătuseră joc de ea, spunându-i că Van Horn o îngrășa pentru a se ospăta cu ea mai târziu.

Și Jerry se afla acolo. Agno, șeful vrăjitorilor, s-a împiedicat de el pe plajă și, în ciuda protestelor băiatului care-l prinsese, i-a poruncit acestuia să-l ducă în hangar. Cum a fost purtat trecând prin apropierea focurilor la flăcările cărora se prăjea ospățul, mirosul său foarte dezvoltat i-a dezvăluit că era vorba de carne omenească. Noutatea aceea a făcut să i se zburlească părul, să mârâie și să se zbată ca să se dezlege.

După ce a fost dus în mijlocul captivilor, el a continuat să mârâie, căci nu înțelegea faptul că negrii din jurul său, pe care-i considera dușmani, împărtășeau aceeași soartă ca el. Îi credea răspunzători de catastrofa petrecută pe Arangi și de moartea stăpânului său.

Jerry nu era decât un cățel a cărui putere de înțelegere era limitată. Curând însă, furia sa împotriva negrilor captivi dispăru. Instinctul îi spunea că și ei erau nefericiți. Unii dintre ei, răniți rău, gemeau și terierul irlandez înțelese că ei nu erau tratați mai bine ca el.

Frânghiile cu care era legat se dovediră atât de strânse că îl răniră și opriră sângele să mai circule. Suferea și foarte mult din pricina setei. Gura și limba îi erau uscate în căldura înăbușitoare din jur.

Hangarul pentru bărci era un azil sinistru. Acolo se găseau cadavre ascunse în pământ, dar și resturi umane aflate la suprafață sau balansându-se în aer. Lângă acestea se aflau oamenii destinați pieirii. Oasele tatălui lui Bashti se odihneau lângă o luntre suspendată în aer.

Chiar la intrare, un bătrân pregătea la fum un cap omenesc. El era aproape orb și avea obrazul foarte ridat. Murmura cuvinte ciudate, învârtind prin fum capul mortului și punând pe jeratic, din când în când, lemne verzi.

Lumina flăcărilor se răspândea în clipele acelea la o distanță apreciabilă. Grinda groasă din centrul hangarului era acoperită cu fibre de cocotier, așezate astfel încât să formeze o podoabă în culorile alb și negru, pe care fumul depusese toate impuritățile sale.

Pe grinzile transversale atârnavă capetele dușmanilor răpuși în numeroasele expediții terestre sau maritime de către tribul lui Bashti. În hangarul acela totul crea impresia tristeții și a morții, chiar și bătrânul acela imbecil, pe jumătate paralizat, care pregătea capul unui om, fără a-și da seama că el însuși se îndrepta către groapă cu pași mari.

Spre dimineață, oamenii din Somo au venit iar, aducând cu strigăte, o altă barcă de război. I-au lovit cu mâinile și cu picioarele pe captivi, bruscându-i și împingându-i cu brutalitate ca să facă loc luntrei lor. Canibalilor nu le păsa deloc de durerile prinșilor.

Au rămas o vreme acolo, fumându-și pipele și vorbind cu glasurile lor pițigăiate. Uneori râdeau ascuțit, amintindu-și probabil de evenimentele din după-amiaza sau noaptea trecută. Din când în când, vreunul dintre ei se întindea pe pământ și adormea fără să se acopere cu ceva, căci nu știau la ce foloseau păturile.

După revărsarea zorilor, acolo nu rămaseră treji decât răniții și cei cărora lianele, prea strâns legate, le tăiau pielea, împreună cu bătrânul tembel care îi păzea. Băiatul care îl prinsese pe Jerry cu ajutorul vâslei și care îl considera, pe drept, prada lui, pătrunse în hangar fără a fi auzit de bătrânul chior. Acesta din urmă nu încetase a murmura diverse descântece în vreme ce întorcea pe toate părțile capul negrului pe care-l afuma.

Băiatul, foarte atent, ajunsese până în mijlocul captivilor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă știa că sfida un mare tabu. Nu avea decât doisprezece ani și nu avea dreptul să plece de sub acoperișul părintesc pentru a pătrunde în hangarul acela. Își risca deci viața în locul unde o interdicție sacră permitea numai accesul adulților.

Voia însă să-l ia pe Jerry și reuși.

Doar negresa, pe care spaima o împiedica să doarmă, îl văzu cum îl apucă de labe pe Jerry și îl scoase din lotul acela de carne pentru măcelărie din care făcea parte și ea. Cățelul ar fi opus rezistență dacă n-ar fi fost epuizat, iar gura lui uscată nu a putut scoate nici un sunet. Negrul cel mic îl luă deci când se afla într-o stare dezastruoasă. Îl duse în afara hangarului, traversă cu el satul tăcut și porni pe o cărare lungă printre arborii înalți, beneficiind de primele raze ale soarelui.

CAPITOLUL XIII.

LAMAI CEL RĂU.

Jerry fusese luat de către un băiat pe nume Lamai și dus într-o colibă unde dormeau, pe solul întărit de murdăria acumulată în decursul anilor, tatăl său, mama lui, cei patru frați și surori ai săi. Acoperișul de paie, prin care trecea apa de câte ori ploua, era susținut cu o furcă din lemn care oscila mereu. Pereții erau și mai permeabili. De fapt, coliba lui Lumai, tatăl lui Lamai, era cea mai mizerabilă din Somo.

Spre deosebire de majoritatea malaitenilor, Lumai, stăpânul casei și șeful familiei, era foarte gras și poate că, datorită obezității sale, se manifesta ca un om bun și leneș. Lenerengo, femeia lui, pe cât de slabă pe cât era el de gras, vorbea repede și ascuțit, era foarte activă și nervoasă, spre deosebire de bărbatul ei.

Băiatul, furișându-se în spatele colibei, se mulțumi să arunce o privire înăuntru, unde tatăl și mama sa dormeau fiecare în câte un colț, în timp ce în mijloc zăceau frații și surorile lui înghesuiți unii în alții ca într-un culcuș de căței.

Împrejurimile locuinței lui, care abia aducea cu un adăpost pentru animale, păreau un adevărat paradis. Aerul era îmbibat de parfumul plantelor tropicale și opulența florală domina pretutindeni. Arborii de pâine își împleteau crengile între ei, în vreme ce bananierii și cocotierii se aplecau sub greutatea fructelor. Imenși pepeni galbeni, copti, apăreau de sub arbuștii papaia, ale căror trunchiuri nu măsurau în grosime nici a zecea parte din diametrul zemoaselor fructe ce creșteau la rădăcinile lor.

Dar lui Jerry, cel mai minunat lucru i se păru a fi zgomotul unui râuleț ce curgea ascuns vederii de tufișurile din jurul colibei.

Animat de prezența binefăcătorului lichid, cățelul începu să se zbată. Băiatul îl mângâie și îl legănă, îngânându-i un cântec ciudat. Jerry, căruia nu-i lipsea decât darul vorbirii, nu avea cum să-l facă să înțeleagă că murea de sete.

În cele din urmă, Lamai înțelese. Luă o coajă goală de nucă de cocos, apoi o fixă de o tulpină de bambus. Cumpăna improvizată o trecu astfel peste tufișurile dese din jur și scufundă găleata din coaja de nucă în apă. Puțin mai târziu, lichidul atât de mult dorit se găsea în fața cățelului.

Jerry, epuizat, era trântit pe o parte. Dar, pe măsură ce începu să bea cu lăcomie, puterile îi reveniră ca prin farmec.

Băiatul, încântat, râdea bucuros, iar cățelul, recunoscător, se opri o clipă din activitatea lui și își exprimă recunoștința dând cu limba lui rozalie peste mâna negrișorului. Lamai, încântat, îi dădu iar să bea.

Terierul nu se sătură decât atunci când părțile sale laterale, care se fleșcăiseră datorită oboselii și setei, redeveniră rotunde ca un balon. Intervalele în care se oprea pentru a-i mulțumi lui Lamai lingându-i mâna deveneau tot mai dese și mai lungi.

Totul se desfășura cum nu se poate mai bine, când apăru Lenerengo, mama lui Lamai. Ea se trezise și era nemulțumită că apăruse o nouă gură de hrănit și că se afla în prezența unei ființe incomode.

Se schimbară multe cuvinte, din care Jerry nu înțelese nimic. Se părea că Lamai ținea cu el, iar Lenerengo era împotriva lui. Ea piuia ascuțit, pretinzând că fiul ei era nebun și că nu-și dădea seama că biata lui mamă nu-și vedea capul de treabă. Ea îl trezi pe Lumai care, sculat din somnul său adânc, murmură, în dialectul Somo, că totul era bine întrucât fiii și câinii constituiau bunuri ce puteau fi posedate, că până atunci nu murise de foame, iar liniștea și somnul erau lucrurile cele mai prețioase.

Cu aceste vorbe se întinse iar pe pământ, își puse brațul sub cap și se porni iar pe sforăit. Lamai, care știa că, dacă mama lui se hotăra să-l bată, nu avea pe unde fugi din colibă, se retrase încetișor către ușă. În cele din urmă Lenerengo, după ce bombăni nemulțumită, contestând gândirea bărbatului ei, se culcă la loc și adormi repede.

Lui Lamai îi trecu altceva prin cap. Văzuse cât de sete îi fusese lui Jerry, de aceea se gândi că-i putea fi și foame. Înteți focul de la bucătăria lor, punând crengi uscate, ca să iasă flăcări înalte. Așeză apoi pietrele înnegrite de fum în așa fel ca să prăjească un porumbel pe care-l scoase de pe fundul râulețului. Îl ascunsese acolo cu o zi înainte, când îl și prinsese.

Pasărea era grăsuță. O acoperi cu frunze verzi, o așeză pe pietrele încinse de foc, apoi acoperi totul cu pământ.

Ceva mai târziu, când scoase porumbelul și aruncă frunzele în care îl împachetase, se răspândi un miros savuros, care gădilă imediat nările lui Jerry. Băiatul împărți pasărea în mai multe bucăți, apoi le lăsă ca să se răcească. Se

așezară la masă și terminară după ce înghițiră și carne și oase. În timpul ospățului, băiatul îl mângâia pe cățel și îi îngâna cântecul lui.

Trebuie spus că Jerry, cu setea potolită și sătul, răspundea la mângâierile lui mai puțin entuziast. Era politicoș, își agita coada și trupul atunci când Lamai îl lăuda, dar nu uita să fie precaut și își ridica mereu urechile ca să asculte zgomotele de departe. Ar fi vrut să plece de acolo. Băiatul, care-și dăduse seama de intenția lui, îl prinse de gât cu o coardă și apoi îl legă de un arbore, după care se culcă liniștit.

Jerry luptă o clipă cu liana care îl ținea. Văzând că nu poate face nimic, se culcă și el. Dormi puțin. Stăpânul său îi lipsea prea mult. Știa despre dezastrul ce avusese loc pe vasul Arangi, chiar dacă nu cunoștea toate amănunțele. De aceea, după mai multe gemete, colții săi ascuțiți reușiră să ronțăie liana până când aceasta cedă.

Eliberat, alergă de îndată către plajă, unde văzuse vasul ultima oară. Pe Somo era însă pustiu, căci toată lumea dormea. Nimeni nu-l văzu alergând pe poteca întortocheată ce trecea pe lângă colibele din sat. Mari vase din lut, cu figuri omenești așezate în gurile deschise ale rechinilor, se găseau în fața fiecărei locuințe. Cei din Somo adorau un zeu-rechin. Divinitățile marine erau la mare cinste datorită felului în care apăruse civilizația lor.

După ce ocoli zidul fortăreței dinspre mare, Jerry ajunse pe plajă. Nu se vedea nici o urmă din Arangi. Apa lagunei era foarte liniștită, iar resturile ospățului încă vizibile, în vreme ce mirosul de carne arsă se simțea încă în jurul focurilor muribunde.

Mulți dintre cei care participaseră la ospăț nu se mai obosiseră să ajungă la colibele lor, ci se trântiseră pe jos, adormind pe nisip. Jerry văzu astfel bărbați, femei și copii, ba chiar familii sau grupuri izolate zăcând, sub soarele dimineții, la marginea mării.

Cu labele din față în apă, Jerry se așeză pe cele din spate, privind îngrijorat ca să dea peste o urmă de-a stăpânului său. Își ridică apoi botul spre cer și, de trist ce era, începu să scoată urlete prelungi.

Acolo îl găsi Lamai și îl liniști strângându-l la piept. Apoi îl luă și îl duse la coliba lui de lângă pârâu. Îi dădu de băut, dar cățelului nu-i mai era sete. Îi dăruie dragostea lui, dar Jerry ardea de dorința de a-și vedea stăpânul. În cele din urmă, sătul de capriciile cățelului, supărat că toate încercările sale de a și-l apropia eșuaseră, Lamai îi dădu una în cap și îl legă foarte strâns de copac. De această dată, negrul folosi o tulpină uscată de bambus, pe care colții lui Jerry nu o mai puteau roade.

CAPITOLUL XIV.

DISTRACȚIILE NEGRILOR.

Cățelul, ținut de tulpina de bambus, rămase multe zile prizonierul lui Lamai. N-a fost o perioadă prea fericită, fiindcă în coliba lui Lamai izbucneau certuri și dispute. Lamai se bătea cu frații și cu surorile sale, care-l necăjeau pe Jerry și luptele acelea se terminau întotdeauna prin intervenția lui Lenerengo, care dădea în ei.

Apoi ea se lua de Lumai, al cărui glas blând sugera, de fiecare dată, odihna și liniștea, astfel că el, după scenele acelea, se refugia pentru mai multe zile în hangarul pentru bărci. Acolo nu mai putea ajunge Lenerengo, fiindcă era femeie. Ea nu uitase pedeapsa pe care o primise ultima negresă care intrase în hangar. Se petrecuse demult, pe când era doar un copil, dar își amintea că biata femeie fusese spânzurată de un braț și ținută o zi întreagă la soare. În ziua următoare a fost suspendată de celălalt braț. Apoi bărbații au făcut un ospăț mare cu ea, după ce au fiert-o în ceaun. Multă vreme după aceea, femeile nici n-au mai îndrăznit să ridice ochii la bărbații lor și le îndeplineau orice dorință.

Jerry avea o anumită afecțiune pentru Lamai, dar nu era prea puternică, nici prea pasională. Consta într-o formă de recunoștință, căci doar băiatul s-a ocupat de el, dându-i să mănânce și să bea. Totuși, micul negru nu putea fi comparat nici cu stăpânul lui, nici cu domnul Haggin. Nu era nici măcar asemeni lui Bob sau Derby. Aparținea acelei clase inferioare a negrilor și Jerry, de când se născuse, constatase că albi erau zeii adevărați, fiindcă stăteau în două picioare și erau îmbrăcați.

Recunoștea însă că și cealaltă rasă avea o anumită inteligență și destulă putere. Accepta adevărul acela. Negrii exercitau asupra altora puterea lor: aruncau cu săgeți și cu pietre. Puteau să-l țină prizonier cu ajutorul unui băț. Nu se putea apăra în fața lor întotdeauna. Erau inferiori zeilor albi, dar aveau o esență divină.

Jerry fusese legat pentru prima oară în viață. Nu-i plăcea deloc. Încercă în zadar să roadă bambusul cu colții. Unii dintre aceștia tocmai se schimbau, căci îi apărea cea de a doua dantură. Bățul de bambus nu putea însă fi ros. Nu-l uitase pe stăpânul său, dar, pe măsură ce treceau zilele, pierderea se diminuea, regretul devenea mai puțin pregnant și dragostea de libertate trecea pe primul loc.

Când fu dezlegat, Jerry nu mai profită de ocazie ca să fugă pe plajă. Lenerengo îi dădu drumul, bucuroasă că scăpa de el. Numai că, dezlegat, el rămase acolo, dând din coadă pentru a-i mulțumi și zâmbindu-i din ochii lui jucăuși.

Ea îi dădu un șut și strigă la el. Făcu zgomot mare, ca să-l sperie și să plece. Dar Jerry nu știa ce e frica. Nu avea de gând să fugă pentru un fleac. Nu înțelegea nimic, dar nu mai dădu din coadă, ci o privi foarte serios.

Observase că Lenerengo avea porniri ostile, de aceea se păzea, fiind pregătit să răspundă la orice atac.

Ea țipă din nou, îl lovi cu piciorul, ceea ce avu ca efect faptul că atenția lui Jerry se concentrează asupra membrului ei inferior. Nemulțumită de cât de încet se îndepărta câinele, după ce îi dăduse drumul, se supără și vru să-l atingă iar. Terierul se feri și colții lui o apucară de gleznă.

În clipa aceea izbucni războiul. Poate că femeia l-ar fi ucis pe Jerry dacă n-ar fi apărut, tocmai atunci, Lamai. Animalul fusese dezlegat, lucru care l-a

enervat rău. Se repezi asupra mamei lui pentru a opri piatra cu care ea voia să dea în cățel ca să-i spargă capul.

Astfel, chiar Lamai fu în pericol, căci lovitura ce-i era destinată lui Jerry se îndreptă asupra lui. Dar în clipa aceea, Lumai, trezit de zgomot, veni să-i împace. Lenerengo uită de toate celelalte din dorința de a-i face un scandal teribil soțului ei.

Așa se termină întâmplarea. Copiii se opriră din strigat. Lamai îl legă iar pe Jerry. Lenerengo își sparse plămâni strigând la bărbatul ei, iar acesta fugi la hangarul unde oamenii puteau dormi liniștiți fără a fi deranjați de neveste.

În seara aceea, Lamai povesti unor tovarăși de-ai săi ceea ce pățise. Le spuse cum îl găsisese pe cățelul de pe vasul Arangi. Întâmplarea a făcut ca Agno, șeful vrăjitorilor, să-i audă povestirea și să-și amintească de felul în care îl trimisese ca să-l ducă pe Jerry în hangarul bărbaților, alături de ceilalți prizonieri și de bărci.

După o jumătate de oră înțelese tot ceea ce s-a petrecut. Fără nici o îndoială, Lamai violase tabu-ul. Îl luă de o parte pe micul negru, iar acesta, plângând, i se aruncă la picioare, implorându-l să-l ierte, căci merita pedeapsa cu moartea.

Dar moartea unui copil nu-i servea la nimic vrăjitorului, în vreme ce viu el putea să-i fie de folos. Ocazia de a-l avea la mână pe Lamai era prea frumoasă pentru ca Agno să o piardă. Din moment ce lumea nu știa despre încălcarea tabu-ului, nu avea decât să păstreze secretul.

Îi porunci lui Lamai să meargă de îndată în hangarul celor mici și să înceapă să facă muncile, ceremoniile și probele necesare. Acestea aveau drept scop să-l formeze pentru a avansa, mai târziu, așa încât să fie demn de a locui în hangarul tinerilor, apoi în cel al bărbaților.

Dimineața, Lenerengo, supunându-se ordinelor date de vrăjitor, l-a legat de labe pe Jerry după o luptă înverșunată în cursul căreia cățelul a primit destule lovituri în cap, iar femeia s-a ales cu mâinile zdrelite, și l-a dus în sat până la coliba lui Agno. Ajunsă în locul unde se aflau oalele pictate, a lăsat jos animalul ca să vadă ce stârnea veselia celorlalți oameni din sat.

Bashti nu era doar stăpân sever, ci și singurul. În ziua aceea se hotărâse să le pedepsească pe două femei certărețe și să dea astfel supușilor săi motive de bucurie că ascultau de un om atât de ales.

Pentru că Tiha și Wiwau, tinere, viguroase și bondoace, tulburau liniștea din sat cu certurile lor interminabile, Bashti le-a obligat să participe la o întrecere. Și ce întrecere! Aveau să fie stoarse ca niște rufe!

Bărbații, femeile și copiii urlau de bucurie. Chiar și bătrânele matroane sau soții lor, care erau dea cu un picior în groapă, se sufocau de atâta râs, participând la acel spectacol.

Cele două trebuiau să parcurgă o jumătate de milă, trecând prin mijlocul satului, plecând din locul de pe plajă unde fusese ars vasul Arangi și ajungând la cealaltă extremitate a peretelui de la fortăreața maritimă. Distanța trebuia

străbătută, alergând, dus și întors, de către Tiha și Wiwau, fiecare înțepând-o pe cealaltă ca să înainteze mai repede.

Trebuia să ai imaginația lui Bashti ca să inventezi așa ceva. În brațele lui Tiha s-au pus două pietre mari, rotunde, având fiecare în jur de patruzeci de livre. Ea trebuia să le țină tot timpul în mâini, să nu le lase niciodată jos pe durata întrecerii.

În ceea ce o privea pe Wiwau, aceasta stătea mai în spate și era înarmată cu o tulpină lungă din bambus, pe care fuseseră prinse multe ace folosite la tatuări. Ea urma să o lovească pe spinare pe Tiha, îndemnând-o să alerge cât mai repede. Desigur, acele ar fi însângerat-o pe aceasta, dar nu i-ar fi făcut nici o rană serioasă. Era ceea ce urmărea Bashti: să le facă să sufere, dar să nu le rănească.

Wiwau lovea fără milă cu bambusul acoperit de ace, iar Tiha tremura toată de durere și se zbătea ca să meargă mai repede. Știa că, odată ce va ajunge la capătul cursei, locurile se vor schimba. Va veni rândul ei să lovească, iar Wiwau va căra pietrele. Nu avea să o menajeze pe dușmana ei și o va înțepa cât va putea de tare.

Sudoarea se scurgea pe fețele celor două femei. Fiecare avea în mulțime susținătorii proprii, care o încurajau sau râdeau de loviturile date.

Dincolo de glumă, triumfa legea crudă a sălbaticilor. Cele două pietre trebuiau cărate pe lungimea întregului traseu. Femeia care lovea cu acele era obligată să o facă fără milă și fără pauză.

Cea care era bătută nu avea dreptul să se oprească, să se înfurie și să se lupte cu cea care o chinuia. Regulile fuseseră bine puse la punct de către Bashti și orice încălcare a acestora ducea la pedepsirea publică a vinovatei. Aceasta urma să fie legată de un recif în timpul refluxului, pentru a fi devorată de rechini de îndată ce apele mării creșteau.

Când cele două supuse au ajuns în apropierea locului unde se aflau Bashti și Aora, primul ministru, ele și-au dublat eforturile. Wiwau lovea cu toate puterile, Tiha tresărea și țipa, amenințând că lasă jos pietrele. După ele veneau grămadă copiii din sat și mulți câini, care lătrau și mârâiau.

— O să zaci mult în barcă să te vindeci, Tiha, îi strigă Aora când trecură prin dreptul lor, ceea ce îl înveseli foarte tare pe Bashti.

O înțepătură mai puternică o făcu pe Tiha să scape o piatră din mână. Fu lovită bine cât timp, ingenuncheată, încercând să ia de jos piatra, se opri din alergare. În cele din urmă reuși, astfel că își reluă cursa.

Doar o dată durerea produsă o făcu să-și piardă mințile. Se întoarse către călăul ei și îi strigă, furioasă:

— Sunt forte supărată! O să-ți vină rândul!

Nu mai putu să rostească altceva. O nouă înțepătură violentă o forță să pornească mai departe. Tremurând, datorită efortului și a furiei, alerga gândindu-se la plăcerea răzbunării ce avea să urmeze.

Strigătele mulțimii se pierdeau pe măsură ce femeile se apropiau de capătul cursei lor. Ajunseră curând în locul unde efectuară schimbarea.

Apoi se apropiară iar de Aora și Bashti. De această dată, Wiwau, respirând cu mare greutate, venea cu pietroaiele în brațe. Tiha o lovea neîncetat, amintindu-și de ceea ce îndurase.

Când ajunsese în dreptul lui Bashti, lui Wiwau îi scăpă o piatră și, datorită efortului pe care îl făcea ca să o ridice, îi alunecă din brațe și cealaltă, rostogolindu-se cam douăzeci de pași. Tiha abia aștepta momentul. Lovea cu toată puterea.

Mulțimea era în delir. Bashti se ținea de coastele lui descărnate și râdea în hohote, ba chiar lacrimile de bucurie începură să i se scurgă pe obrajii ridați.

Când se termină întrecerea, el se adresă tribului său, vorbindu-i în limbajul său specific:

— Așa se vor lupta în viitor toate femeile care vor să se bată!

CAPITOLUL XV.

CASA LUI BASHTI.

După ce se termină spectacolul oferit de cursa femeilor, șeful tribului mai rămase acolo un timp ca să vorbească cu cei mai importanți oameni din Somo, printre care se număra și Agno. La rândul ei, Lenerengo mai întârzie și ea, ca să stea de vorbă cu niște bătrâne. Uitat de toți, Jerry zăcea pe o parte. Atunci apăru câinele sălbatic pe care îl necăjise când se afla la bordul lui Arangi. Acesta se apropie și începu să-l miroasă.

Jerry îl observa cu ochii scânteietori. În clipa când botul câinelui sălbatic îl atinse, începu să mârâie. Adversarul său sări într-o parte și apoi o luă la fugă cât putu de repede, fără să observe că nu-l urmărea nimeni.

Se opri la vreo douăzeci de metri. Reveni prudent, așa cum îi era obiceiul, târându-se, aproape cu burta lipită de pământ. Se mișca asemeni unei feline. Din când în când arunca repede priviri în jur, fiindu-i frică să nu-l atace cineva prin surprindere.

Răsul răsunător al câtorva băieți aflați la mică distanță îl făcu să se înfigă cu ghearele în sol, să se încordeze, pregătit să o ia la fugă într-o direcție necunoscută, departe de pericolul care îl amenința. Dându-și însă seama despre ce era vorba și înțelegând că nu-l periclita nimic, continuă să avanseze prudent către terierul irlandez.

Ar fi greu de spus ce s-ar fi întâmplat dacă în clipa aceea n-ar fi apărut Bashti, a cărui privire a căzut chiar asupra câinelui capturat pe Arangi. Aproape că uitase de existența lui.

— Ce e cu câinele ăsta? întrebă cu o voce tunătoare, care îl sperie pe câinele sălbatic și o făcu atentă pe Lenerengo.

Ea, aplecându-se până la pământ, speriată de îngrozitorul bătrân, șeful tribului, bâlbâi o întreagă povestire. Ticălosul ei fiu, Lamai, pescuise animalul acela din mare. Câinele cauzase multe necazuri în casa lor. În prezent însă, Lamai locuia în hambarul celor foarte tineri și ea ducea animalul acasă la Agno, așa cum îi ceruse chiar vrăjitorul.

— De ce-ți trebuie câinele? întrebă Bashti privind către Agno.

— Eu îl kiai-kiai, răspuse el. Animal bun, gras, tare bun pentru kiai-kiai.

O idee lumină mintea lui Bashti chiar în clipa aceea.

— Prea bun animal, zise el. Mănâncă mai bine câinele ăla de tufiș, adăugă el, arătând cu degetul către fostul și actualul adversar al lui Jerry.

Agno își clătină capul:

— Câinii de tufiș nu sunt buni pentru kiai-kiai.

— Câinii de tufiș nu sunt buni, zise Bashti, pentru că sunt prea fricoși. Întotdeauna le e frică. În schimb, câinii albilor au curaj. Se bat cu mare înverșunare. Câinii de tufiș fug întotdeauna. Vei vedea.

Bashti se îndreptă către Jerry și, cu un cuțit, îi tăie corzile care-l legau. Terierul irlandez se ridică imediat de jos și, de data asta, nu mai stătu să-i mulțumească celui care-l eliberase. Se aruncă asupra câinelui sălbatic, îl ajunsese din urmă, deși acesta fugea disperat, și-l trânti de câteva ori pe jos într-un nor de praf.

De fiecare dată când adversarul său sălbatic încerca să scape, Jerry îl învârtea și îl mușca sub aplauzele lui Bashti, care-și chemă apropiatii ca să se bucure de spectacol.

Terierul irlandez se făcuse foarte rău. Toate chinurile suferite din ziua când Arangi dispăruse cu stăpânul lui cu tot și le răzbuna revărsându-și furia asupra câinelui sălbatic. Proprietarul acestuia din urmă, un „întors”, avu nefericita idee de a-l goni pe Jerry cu lovituri de picior. Într-o clipă, terierul i-a însângerat glezna cu colții, apoi a sărit asupra lui cu atâta putere că l-a trântit la pământ.

— Ce înseamnă asta? strigă furios Bashti către negrul care, speriat, rămase jos fără a îndrăzni să se ridice, așteptând îngrozit pedeapsa pe care șeful tribului urma să o pronunțe împotriva lui.

Dar Bashti începu să râdă în hohote. Câinele sălbatic o luase la fugă cu toată viteza, iar Jerry se pornise după el, urmărindu-l de la o sută de pași distanță, într-un nor de praf.

Cum cei doi combatanți dispărură din vedere, Bashti își expuse ideea. Dacă oamenii plantau bananieri, o făceau pentru a le recolta fructele. Dacă plantau iam, o făceau ca să obțină tot iam, nu cartofi.

Cum toți câinii negrilor erau fricoși, pe insula lor nu se vor naște decât animale fricoase. Câinii albilor erau curajoși, vor da viață deci unor animale îndrăznețe. Din moment ce aveau un exemplar așa de valoros, nu era o nebunie să-l mănânci și să pierzi astfel curajul din el?

Bashti îi porunci apoi marelui său vrăjitor să se ocupe de Jerry și să-l păzească bine. Anunță apoi tribul că animalul acela era tabu. Nimeni, bărbat, femeie, copil nu mai avea dreptul, în consecință, să dea cu pietre sau cu bățul în el ori să-i facă vreun alt rău.

Din clipa aceea și câtă vreme nu va încălca el însuși un alt tabu, mai mare, cățelul urma să trăiască fericit în coliba cu ierburi magice a lui Agno. Bashti, spre deosebire de alți șefi de trib, își stăpânea vrăjitorii cu o mână de

fier. În general, conducătorii comunităților din insule, chiar și Nau-hau din Langa-Langa, erau sub influența vracilor, iar populația din Somo credea că așa se petreceau lucrurile și cu Bashti. Negrii nu cunoșteau adevărul și nu știau ce se întâmpla dincolo de cortină. Bashti, un necredincios convins, stăpânea totul și se impunea ușor în fața vrăjitorilor din sat.

Când se găsea numai cu ei, le arăta că le cunoaște orice șiretlic și că nu-l afectau prezicerile întunecate, nici nu era superstițios. Minciunile grosolane îi foloseau și lui, ca să-și domine poporul.

Se impunea în fața lor și le cerea să-și unească eforturile ca să rămână la putere. Era bine că negrii credeau în zeii lor și îi vedeau pe vrăjitori ca pe purtătorii de cuvânt ai divinităților. Aceștia aveau multă autoritate în ochii poporului său, dar trebuiau să asculte de poruncile lui.

Nu se îndoia de prefăcătoria afișată de vrăjitori și credea în descântecele lor mai puțin chiar decât ei înșiși. Știa valoarea unui tabu pentru populație și le cerea să fixeze interdicțiile în funcție de dorințele lui.

Agno îi alesese ca interdicție lui Bashti consumul de carne macerată, dar aceasta numai după ce se sfătuisese cu șeful de trib și aflase că nu-i plăcea alimentul respectiv.

Bătrânul Nino, predecesorul lui Agno, pronunțase același tabu după ce-și plecase urechea la dorința zeului-rechin. De fapt, Bashti însuși îi ceruse, în secret, să pronunțe interdicția.

Cum trăise mai mult decât oricare vrăjitor, i se părea normal ca el să-i numească pe cei aflați în funcții. Îi cunoștea bine. El îi făcuse ceea ce erau și, dacă mai trăiau, se datora voinței lui. Trebuiau deci să primească în continuare porunci de la el, dacă nu ar fi riscat să moară în condiții misterioase. Nu avea decât să le amintească de sfârșitul lui Kori, vrăjitorul care se crezuse mai puternic decât șeful său de trib. Și-a plătit greșeala prin strigătele de durere pe care le-a scos timp de o săptămână, până a murit.

În coliba lui Agno era puțină lumină și mult mister. Acest din urmă element nu era cunoscut de Jerry, care înțelegea doar atunci când era vorba de lucruri, pe care le știa sau nu. Dacă nu le știa, nu avea motiv să se frământa prea mult.

Iată de ce capetele uscate la fum ori alte părți din trupuri omenești mai bine sau mai puțin bine conservate nu-l impresionau mai mult decât aligatorii sau peștii morți și conservați care împodobeau locuința întunecată.

Jerry se simțea bine acolo. Nici femeile, nici copiii nu tulburau liniștea casei. Câteva bătrâne, o fată de unsprezece ani, care alungau muștele, și doi băieți, care studiau vrăjile sub directa îndrumare a lui Agno, compuneau pe cei care se ocupau de locuință și îl îngrijeau pe Jerry.

Cățelul era hrănit cu mâncăruri alese. După ce Agno gusta din bucate, Jerry era servit imediat. Băieții și fata mâncau resturile de la masa celor doi. Ceea ce mai rămânea revenea bătrânelor.

În caz de ploaie, când câinii sălbatici se refugiau sub acoperișul colibeii, în afara pereților acesteia, terierul se afla în loc uscat, în interior. Stătea printre

capetele uscate ale oamenilor din junglă sau ale negustorilor de abanos, uciși de mult, și atârinate de tavan, amestecate cu viscerele rechinilor, cu craniile de crocodili și scheletele de șobolani din insulele Solomon, care nu măsurau mai puțin de șaiszeci de centimetri în lungime.

De multe ori, Jerry, care era liber să se plimbe pe unde vroia, a străbătut satul și s-a dus până la coliba lui Lamai care, de când dispăruse stăpânul său, fusese singura ființă omenească apropiată de inima lui. Terierul nu se arăta pe acolo, ci stătea ascuns în tufișuri, observând în acest timp coliba de pe malul pârâului și adulmecându-i pe locuitorii ei. Cum nu simțea deloc prezența lui Lamai, își încetă vizitele și îl acceptă ca stăpân pe Agno și ca domiciliu casa lui.

Stăpânul nu-i plăcea deloc. Agno care, în coliba lui misterioasă, inspira oamenilor numai frică, nu cunoștea ce înseamnă iubire și nu manifesta afecțiune pentru nimeni. Nu-l anima nici un gest spontan care să trădeze vreun sentiment bun. Era la fel de crud ca o fiară sălbatică.

Poziția lui socială era depășită de cea a lui Bashti și vrăjitorului îi părea rău că nu ajunsese el primul. Nu avea nici un motiv să-i vrea binele lui Jerry, dar teama de șeful său îl oprea să-i facă vreun rău.

Trecură astfel câteva luni. Lui Jerry îi crescuseră colți adevărați, puternici. El deveni un câine voinic, mărindu-și dimensiunile și greutatea. Era răsfățat, pe cât putea fi un câine acolo, căci nu durase mult până aflase că domina populația din Somo și că i se permitea aproape orice. Nimeni nu avea voie să dea cu pietre în el sau să-l lovească folosind bâta.

Simțea că Agno nu-l privea cu ochi buni, dar și că vrăjitorul se temea de el și nu îndrăznea să-i facă rău. Nu știa însă că Agno era foarte cumpănit și își alegea cu grijă momentul în care să lovească, spre deosebire de Jerry, care se avânta imediat în luptă.

De la apele lagunei, unde nu se arunca niciodată, căci își amintea de crocodilii periculoși de la Meringe, până în satele din junglă care făceau parte din stăpânirea lui Bashti, terierul putea să umble după bunul lui plac. I se făcea loc oriunde. Fiecare om îi dădea să mănânce, dacă dorea. Câinele era tabu și se putea culca nepedepsit pe pânzele sacre ori să se hrănească folosind vasele făcute de indigeni din tigră.

Putea să fie chiar supărat sau furios pe cineva. Nimeni nu i se opunea. Bashti poruncise chiar ca, în cazul când va fi atacat de mai mulți câini sălbatici, oamenii din Somo să-l apere alungându-i adversarii cu pietre.

Lui Jerry îi mergea foarte bine. Dacă n-ar fi fost temperamentul său nervos și curiozitatea lui mereu trează, ar fi devenit curând deosebit de gras. Mereu pe drumuri, își explora domeniul din Somo ca să-i cunoască pe sălbaticii locuitori din pădure și din mlaștini, care nu știau de tabu-ul reprezentat de el.

Trăi astfel multe aventuri. De două ori se bătău cu șobolanii de pădure care erau aproape la fel de mari ca și el. Aceștia, când se vedeau în imposibilitatea de a mai fugi, luptau atât de aprig, că terierul nu mai întâlnește nicăieri asemenea rezistență. Pe primul l-a ucis să-și dea seama că era bătrân și slăbit. Al doilea însă, plin de vigoare, l-a rănit așa de rău, că abia a mai putut

merge până la coliba lui Agno, unde s-a prăbușit. A zăcut opt zile până când și-a revenit.

A început apoi să sperie, prin atacuri false, animalele timide, să le gonească pe rațele de la tropice din cuiburile lor bine ascunse.

S-a aventurat, cu mare atenție, în mijlocul crocodililor adormiți pe mal, a pândit papagalii zgomotoși, vulturii, șoimii și alte păsări minuscule din junglă.

A întâlnit de trei ori, dincolo de limitele domeniului lui Bashti, pe micii negri din pădure, care păreau mai curând duhuri decât oameni, fiindcă se mișcau foarte repede și fără zgomot. Ei își păzeau porcii sălbatici și puțin a lipsit să nu-l străpungă pe câine cu sulile lor. La fel ca și uriașii șobolani, negrii ascunși în întunericul din junglă l-au convins că trebuia să fie prudent. Nu le căuta ceartă, deși ei fuseseră gata să-i rănească de câteva ori.

A înțeles repede că oamenii aceia nu semănau cu cei din Somo și că tabu-ul său nu-i afecta. Ei erau tot zei cu două picioare, care țineau în mâini moartea și o puteau trimite la distanță.

Jerry a cercetat satul în întregime. Nu i-a rămas nici un loc necunoscut. În casele vrăjitorilor, unde femeile și bărbații se târau înspăimântați din pricina misterelor, el pășea apăsător și își zburlea părul atunci când vedea noile capete atârinate și simțea mirosul negrilor pe care-i cunoscuse la bordul vasului Arangi. În casa cea mare a vrăjitorilor a văzut capul lui Borckman, apoi și-a amintit de înfruntarea pe care o avusese cu marinarul beat. Începu să mârâie.

I se întâmplă ca, o dată, pe când se afla în coliba lui Bashti, să dea peste resturile stăpânului său.

Bashti trăise prea mult. Se gândise un timp îndelungat și ajunsese la concluzia că, deși se bucurase de atâtea izbânzi, viața era totuși scurtă. Ar fi vrut să afle sensul și scopul vieții omenești. Îi plăceau traiul pe care îl ducea, ca și lumea ce-l înconjură. Era mulțumit că îi domina pe vrăjitori și pe oamenii din Somo.

Nu se temea de moarte, dar se întreba dacă va trăi după aceea. Se va mai naște o dată? Neluând în seamă explicațiile superstițioase pe care i le ofereau vrăjitorii, nici minciunile lor grosolane, se zbătea singur în haosul produs de problema fără răspuns.

Viața lui fusese atât de lungă și presărată cu reușite prin care își satisfăcuse toate poftele, ca și cele mai arzătoare dorințe. Avusese femei și copii. Cunoscuse toate aspirațiile tinereții. Copiii lui crescuseră, deveniseră părinți, apoi bunici. După cea savurat toate satisfacțiile acelea s-a simțit blazat.

La ce-i mai servea hrana? Abia putea mânca. Pofta de mâncare pe care o arătase în tinerețe n-o mai simțea deloc. Se hrănea din necesitate, dorind doar ouăle megapodelor, care se utilizau în interesul lui, fiind declarate tabu-uri. Era ultima plăcere gustativă pe care și-o putea oferi. În rest, trăia mai mult ca să gândească, își conducea poporul și căuta să găsească legile care să-i dea acestuia cât mai multă putere.

Își dădea însă seama de diferența dintre trib; un lucru abstract, și individ, ceva foarte concret. Oamenii trăiau și mureau, tribul rămânea. Acesta

păstra istoria și urmele celor care existaseră, deși ele se diminuau cu scurgerea timpului. Nu aveau să rămână decât faptele și oamenii deosebiți, păstrați în memoria tribului.

Mai devreme sau mai târziu, nu peste prea mult timp, se va duce și el. Ce i se va întâmpla? Întrebarea era fără răspuns. Din acest motiv, pentru că dorea să rezolve problema aceea, porunca uneori celorlalți ca să-l lase singur în marea lui colibă, ca să se gândească. Cobora atunci capetele atârinate de grinzi acoperișului, unele păstrate înfășurate în pânză. Aparținuseră unor oameni pe care îi văzuse în viață, demult. Ei trecuseră pragul misterios ce ducea la moarte și neant.

Nu colecționase capetele acelea din lăcomie. Nu se uita la ele ca un avar ce-și contemplă comoara ascunsă. Le ținea pe genunchi și le mișca pe toate părțile. Voia să știe. Voia să afle ce cunoșteau capetele acelea de multă vreme trecute de pragul morții.

Astfel se frământa Bashti în coliba întunecată, la apusul soarelui, când briza mișca frunzele palmierilor și ale arborilor de pâine. Avea chiar și un cap de japonez, singurul om dintr-un popor necunoscut, pe care nici Bashti nu l-a auzit vorbind. Trofeul căzuse în mâinile tatălui său, înainte de a se naște el. Fusese preparat destul de prost și se dezagrega.

Studiindu-l cu atenție, văzu că omul acela avusese odată buze care se mișcau, ca și el, împrejurul unei guri care vorbise și mâncase. Mai avusese și doi ochi, un nas, păr pe cap și două urechi, ca și el. Cu siguranță, străinul acela avusese un trup, mâini și picioare, dorințe și poftă.

Un alt trofeu, care îl intriga mult, avea o poveste mai veche, fiind obținut înainte de a se naște tatăl său ori bunicul său. Aparținuse unui francez, dar Bashti nu știa lucrul acela. Nu cunoștea că era vorba de celebrul navigator La Perouse, care pierise cu echipajul său și cu cele două fregate ale sale, Astrolabe și Boussole, pe țărmurile neprimite ale insulelor Solomon.

Alt cap era și mai vechi. Fusese obținut cu două secole înainte de La Perouse, în epoca spaniolului Alvaro de Mendana. Aparținuse unui armurier al lui Mendana, ucis în cursul unui atac-surpriză pe o plajă.

Se găsea acolo și un trofeu care era al unei femei. Care fusese povestea lui? Cine era femeia? De unde venea? Nimeni nu știa. Cercei din aur, împodobiți cu rubine, îi ornau urechile alterate și lungi fire de păr blond îi mai atârnavă încă de craniu.

Bătrânul șef îndepărtă capetele obișnuite, cele aparținând oamenilor din junglă sau din insulele mării și chiar pe ale bețivilor, ca Borckman. Era un bun cunoscător în domeniu și știa să facă selecția. Îi rămase unul care-l atrăgea foarte mult, al unui german cu părul și barba roșcate, care, deși uscat bine după moarte, își păstrase rigiditatea trăsăturilor și emana o forță ce îl deruta. Desigur, nu știa că fusese al unui german, profesor de astronomie, că multe gânduri și cunoștințe se îngrămădiseră acolo, nu doar despre stele și rolul lor în univers, ci și despre felul în care se putea naviga noaptea, despre mișcările scoarței terestre, lucruri despre care Bashti nu aflase nimic până atunci.

Cel mai recent trofeu, care-i atrase cel mai mult atenția bătrânului, aparținea lui Van Horn. Îl ținea pe genunchi și îl contempla când Jerry, care era liber să intre peste tot în Somo, pătrunse în coliba șefului. El adulmecă și recunoscuse resturile stăpânului său. Mai întâi urlă de durere, apoi părul i se zbârli de furie.

Bashti, cufundat în gânduri, observa întrebător capul lui Van Horn, de aceea nu-l băgă în seamă pe câine. Cu numai câteva luni în urmă, capul acela, încă plin de viață și de inteligență, se găsea pe un trup bine clădit, care se îmbrăca în pantaloni scurți din pânză, purta un revolver automat la centură, fiind astfel mai puternic decât Bashti. Numai că fusese mai puțin deștept decât șeful de trib, căci acesta reușise, cu un pistol vechi, să-i stingă lumina gândurilor și să-i taie gâtul omului care poruncea și uscatului și mării de pe puntea lui Arangi.

Ce s-a întâmplat cu inteligența albului? Reprezenta, numai ea însăși, pe arogantul și mândrul Van Horn? Dispăruse ca o pânză sub flăcări din care nu rămâne decât un pumn de cenușă? Van Horn însuși dispăruse ca o pânză arsă de foc?

Oare ajunsese el în neant așa cum se întâmplă cu crocodilii loviți de sulițe, cu peștii prinși în cârlig sau în plasă, cu porcul spintecat și cu toate celelalte animale din junglă? Neantul unde se afla Van Horn era același cu cel al muștei uriașe pe care fata ce îl îngrijea o lovea din zbor și o strivea când cădea pe pământ?

Bashti își zicea că soarta aceluia alb al cărui cap îl studia trebuia să fie identică aproape cu cea care îl aștepta pe el. Ce pățise omul acela după ce a trecut porțile întunecate ale morții avea să pățească și el. Parcă însuși Van Horn îi puna întrebări șefului melanezian, ba chiar buzele lui uscate voiau să-i destăinuie marele mister și să-i arate sensul vieții, dar și al morții, de care nimeni nu scapă.

Geamătul prelung scos de Jerry, văzând și înțelegând ceea ce mai rămăsese din stăpânul său, îl smulse pe Bashti din gândurile lui. Îl privi pe câinele voinic, cu blană aurie, și imediat începu să mediteze despre el.

Era o ființă vie, ca un om. Îi era foame, putea fi furios, suferea... Ca un om, prin vene îi curgea sângele pe care un cuțit putea să-l facă să țâșnească. Animalul murea dacă era lovit sau tăiat. Își iubea părinții și puii. Dar, mai ales, era supus morții. Câți câini și câți oameni nu mâncase el în tinerețe, când nu-l interesa altceva decât forță și rapiditate, calități ce-i asigurau victoria în luptă și pe care le întreținea cu ospățuri sălbatice?

Jerry trecu însă de la durere la furie. Se zburli și sări la atac, cu gura spumegând de ură. Se aruncă asupra lui Bashti, care ținea pe genunchi capul stăpânului său!

Atacul lui era întocmai cu al lupului ce sare asupra iepii ce abia a fătat. Bătrânul, căruia, în lunga lui existență, nu-i fusese niciodată frică de moarte, care zâmbise când își văzuse degetul atârând de trăgaciul pistolului, avu o sclipire de bucurie în ochi, fiindcă manifesta nu doar o admirație deosebită

pentru câinele acela, ci și o mulțumire intelectuală profundă. Jerry nu-și atinsese încă talia finală, se mai afla în creștere, dar curajul lui era nebunesc. Șeful de trib se mulțumi să-l țină la distanță cu un băț gros.

De fiecare dată când terierul ataca, cu multă îndrăzneală, bătrânul îl lovea cu bâta și râdea văzând curajul tânărului animal.

În același timp, se mira de prostia câinelui, care-l împingea mereu înainte, ca să capete lovituri de ciomag. Pasiunea rezultată din amintirea unui mort era motivul asaltului furios, iar animalul suporta astfel toată suferința fizică fără să renunțe la acțiunile sale violente.

— Asta face parte din viață, își zise Bashti, respingând un atac al câinelui.

Da, era viața tânără, lipsită de respect, furtunoasă și dezechilibrată, care se manifestă atunci când un adolescent provoacă la luptă un alt adolescent pentru a-și satisface o pasiune, o iubire sau dorința de a-și răzbuna orgoliul rănit. Se gândi că în câinele acela cu sângele fierbinte, ca în capul căpitanului mort sau al oricărui alt om, se afla poate cheia existenței, soluția întrebărilor ce-l frământau.

Apărându-se de colții lui Jerry, admira în același timp și invidia, cu tristețe, fuga tinereții sale, pe care ar fi dat orice să o aibă iar, inclusiv înțelepciunea experienței și gândirii sale.

— Ah! Ce câine! Ce câine pe cinste! ar fi spus Van Horn.

Bashti, în limba lui, și-a zis:

— Pe cuvântul meu! Nu îi e frică deloc de mine!

Dar șeful de trib, obosind primul, puse capăt spectacolului izbindu-l cu putere pe Jerry cu bâta după ureche, și-l întinse la pământ, amețit. Din nou, gândirea lui speculativă interpretează evenimentul.

Ce se întâmplase cu furia și vijelia câinelui? O lovitură bine plasată fusese destul ca să i le stingă pentru moment. În curând, Jerry se va reanima, la fel cum suflul vântului reaprinde focul din cenușă. Dar în intervalul acela de timp, cât câinele zăcea la pământ, unde îi erau viața, voința, dorințele?

Bashti scoase un suspin și înveli iar capetele în pânzele în care le păstra, pe multe dintre ele, apoi le suspendă de grinzele tavanului. Făcu însă o excepție. Capul lui Van Horn nu-l atârna acolo, ci îl puse pe pământ și ieși din încăperea fără zgomot pentru ca de afară, printr-o crăpătură din perete, să vadă tot ce avea să urmeze.

Jerry începu să se zbată, apoi, vreme de un minut, făcu eforturi apreciabile ca să se ridice pe labelle sale. Rămase așa, amețit și slăbit. Bashti, cu ochiul lipit de crăpătură, observa cum revenea viața în trupul inert.

Îl văzu apoi pe câine animându-se, zburându-și părul, retrăgându-și buzele într-un rânjet furios și începând să-și caute dușmanul. În locul acestuia dădu însă peste capul stăpânului său. Se apropie imediat de acesta și începu să-l acopere cu mângâieri, așa cum putea el, lingându-l pe obrajii întăriți, pe ochii închiși pe. Care tandrețea lui nu-i mai deschidea, pe buzele strânse care

nu mai aveau cum să articuleze vreodată cuvintele pline de dragoste la adresa cățelului.

După aceasta Jerry se lăsă pradă unei teribile mâhniri. Își ridică botul și începu să urle trist. Stătea în fața stăpânului său și îl plângea așa cum putea el.

În cele din urmă, cu sufletul plin de tristețe, văzând că toate încercările lui de a-l readuce la viață pe Van Horn se dovedeau zadarnice, se furișă afară din colibă și fugi către adăpostul celui alt stăpân al său, vrăjitorul. Acolo, în ziua ce urmă, nu putu să doarmă de vise urâte.

De atunci, lui Jerry i s-a făcut frică de casa lui Bashti. Nu bătrânul șef îi inspira spaima. Acolo îl văzuse pe șeful de trib ținând pe genunchi resturile lui Van Horn și de aceea îl ura nespun pe acesta, dar era și înspăimântat de misterul acela prin care bătrânul putea porunci morții. Nu știa de unde venea frica lui, era nedefinită și de nedescris.

CAPITOLUL XVI.

CÂINELE SACRU.

S-au mai scurs încă trei luni de la ultimele evenimente descrise anterior. Musonul din nord-vest, după ce a suflat o jumătate de an, a făcut loc vântului din sud-est. Jerry a continuat să locuiască în casa lui Agno și să fie liber să umble prin sat. A luat iar în greutate, a mai crescut și, protejat prin tabu, își manifesta cu orice prilej curajul.

Nu avea însă nici un stăpân. Agno nu știuse a-i câștiga dragostea și nici n-a încercat vreodată să o facă. Dar, prin rezerva rece pe care o păstra față de câine, animalul nu putea ghici nici ura vrăjitorului pentru el.

Cei doi băieți, bătrânele și fetița care gonea muștele nu bănuiau că Agno îl detesta pe Jerry. Pentru ei, vrăjitorul era o ființă pe care oamenii normali n-o înțelegeau, de aceea nici nu-i interesau reacțiile lui. Câinele știa că oamenii din casă erau servitorii lui Agno și că, deși îi dădeau de mâncare, aceasta nu era de la ei, ci de la stăpânul colibei.

Toți cei din jurul său, cu excepția lui, fiindcă era protejat prin tabu, se temeau de puterea lui Agno, iar locuința acestuia trecea drept casa groazei, unde, evident, nu exista afecțiune pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru un animal.

Poate că fetița de unsprezece ani s-ar fi apropiat de sufletul lui Jerry, dacă n-ar fi fost pedepsită sever pentru orice încercare de a-l mângâia sau de a se atinge de un asemenea tabu.

Agno a așteptat șase luni de muson ca să înceapă complotul ce viza viața câinelui, pentru că sezonul de ouat al megapodelor începea odată cu vântul din sud-est.

Își făcuse planul de mult și urmărea, cu răbdarea care-l caracteriza, să-l pună în aplicare.

Megapodele din insulele Solomon sunt înrudite cu curcanul sălbatic din Australia. Puțin mai mare decât un porumbel voinic, femela de megapod depune ouă mari ca ale rațelor domestice. Aceste păsări nu se tem de nimic și

sunt atât de proaste că specia lor ar fi dispărut de mult dacă n-ar fi fost declarate tabu de către vrăjitori și șefi de trib.

Negrii erau obligați să întrețină locuri cu nisip special pentru ele și să le protejeze de hoți și de câini. Megapodul își ascunde ouăle în nisip și le lasă acolo, la căldura soarelui, să se clocească. Pasărea respectivă continuă să sape în nisip și să ouă chiar când un negru, aflat la doi-trei pași de ea, le fură pe cele depuse mai devreme.

Împrejmuirea pentru ouat aparținea lui Bashti, care, în timpul sezonului, se hrănea numai cu așa ceva. Foarte rar, mânca și megapode. Nu o făcea însă decât dintr-un capriciu, din orgoliu de a se hrăni cu ceva ce nu-și putea permite decât un om aflat într-o poziție așa de înaltă ca el. De fapt, carnea păsării aceleia sau a oricărei alteia nu-i mai producea nici o plăcere de multă vreme și nu mai avea nici un gust pentru el.

Doar ouăle formau singurul aliment care-l mai atrăgea și pe care-l mânca întotdeauna cu poftă. De aceea, sub acoperirea tabu-ului, el era singurul din Somo care se hrănea cu așa ceva. Pe de altă parte, fiindcă tabu-ul era un element mistic, lui Agno îi reveneau paza și îngrijirea împrejmuirii pentru ouat.

Dar și vrăjitorul îmbătrânise. Și el își pierduse pofta de mâncare din tinerețe. Înghițea ceva doar de nevoie, iar toate cărnurile i se păreau a avea același gust. Doar ouăle de megapode îl tentau și îi stimulau facultățile digestive. De aceea, călcând tabu-urile impuse chiar de el, sorbea în secret conținutul ouălor puse de o parte pentru Bashti.

Se întâmplă deci ca, în momentul când începu perioada prielnică de depunere a mult doritului aliment după care Bashti și Agno, care nu gustaseră de șase luni bunătatea respectivă, salivau abundant, vrăjitorul să-l ducă pe Jerry la împrejmuirea pe care o păzea, pe cărarea tabu ascunsă de mangustani. Drumul acela, nefiind unul obișnuit, traversa mlaștinile cu emanații urât mirositoare, unde vântul nu sufla niciodată. Pentru a-l parcurge, trebuia să treci peste multe rădăcini groase, pe care Jerry le depășea doar prin sărituri: Din cauza dificultății sale, câinele nici nu se aventurase pe acolo, de câte ori rătăcise pe insulă. Se bucură deci că Agno îl ducea pe poteca respectivă.

După ce ieșiră dintre mlaștini, dădură peste un loc nisipos, încă acoperit de sarea mării, astfel că nici un arbore nu creștea acolo ca să-l protejeze, prin crengile lui, de arșița soarelui. O poartă grosolană permitea accesul în împrejmuire.

Vrăjitorul nu o deschise însă ca terierul să intre, ci începu să-l încurajeze, cu glasul și prin gesturi, să sape un tunel pe sub gardul din fața lor. De fapt, chiar el se lăsă în genunchi și începu să dea la o parte nisipul cu amândouă mâinile. Avea însă grijă ca acolo să rămână întipărite urmele de gheare ale câinelui, ca și dăre lăsate, chipurile, de colții lui.

Când Jerry intră astfel înăuntru, Agno, care pătrunse pe poartă, începu să-l incite ca să scormonească după ouă. Dar acestea nu-i trezeau nici o poftă lui Jerry, de aceea nu-l tentau deloc. Agno înghiți opt dintre ele și ascunse

două, ca să le ducă la el acasă. Avu grijă să spargă cojile de la cele opt ouă, așa cum ar fi făcut câinele.

Puse la punct scena pe care și-o imaginase spărgând încă unul și murdărindu-l cu gălbenuș pe terier nu pe lângă gură, unde animalul s-ar fi șters repede cu limba, ci în jurul ochilor, pe unde nu se putea curăța.

Pentru a duce până la capăt profanarea, îl încurajă pe Jerry să atace o femelă megapod care se oua. Știind că, de îndată ce animalul prindea gustul aceluia aliment dorit așa de mult de șeful de trib, nu se va opri și va sparge multe dintre ouăle îngropate acolo, îl părăsi pe terier în interiorul împrejurării și fugi la Bashti să-i povestească necazul.

Tabu-ul câinelui, îi explică el șefului, îl împiedicase ca să intervină atunci când devora pasărea, căci nu a știut care dintre interdicții era mai mare. Iar Bashti, care de șase luni nu gustase mâncarea lui preferată și care abia aștepta bunătatea aceea, porni imediat pe poteca dintre mlaștini, mergând cu atâta viteză că-l lăsă în urmă pe Agno, chiar dacă vrăjitorul avea mai puțini ani decât el.

Ajuns la împrejurare, Bashti îl surprinse pe Jerry cu gura și cu labele pline de sânge, în timp ce omora a patra pasăre. Gălbenușul de ou, aplicat cu măiestrie de Agno în jurul ochilor și pe frunte, nu lăsa nici o îndoială asupra hoțului.

Șeful de trib, fiert de îndelunga așteptare, căută în zadar măcar un singur ou. Jerry, care fusese încurajat și îndemnat de vrăjitor să facă toate acelea, veni dând din coadă lângă bătrân, așteptând să fie felicitat pentru abnegația lui.

Văzându-l rânjind astfel, cu gura plină de sânge uscat, mânjit pe lângă ochi, Bashti nu-și dădu frâu liber mâniei, cum ar fi făcut dacă ar fi fost singur. Nu vroia să-și arate, în fața vrăjitorului, vulgaritatea și agresivitatea gândurilor.

Oamenii importanți din lumea aceasta știu să se rețină și să temporizeze dorințele lor firești. Agno se stăpânea mult mai puțin. Ca dovadă, nu reuși să-și ascundă flacăra de ură din privire. Bashti o remarcă și o puse pe seama curiozității. Așa se face că, dacă oamenii cei mari pot să-i înșele pe subordonații lor, pot fi păcăliți, în același timp, de ei.

Bashti privi râzând la Jerry, ca și cum era vorba despre o glumă. Privi cu coada ochiului spre vrăjitor, citindu-i dezamăgirea din ochi.

„Aha” își zise șeful, „l-am păcălit”.

— Care tabu este mai mare? întrebă vrăjitorul în limbajul folosit în Somo.

— Desigur, megapodul.

— Și câinele?

— Trebuie să suporte încălcarea tabu-ului. Această interdicție a fost impusă de Somo însuși, primul care a dat legi tribului nostru... Pasărea aceasta a fost întotdeauna tabu-ul șefilor. Câinele trebuie să moară!

Se opri să se gândească o clipă, în vreme ce Jerry, care se întorsese la întărcuirea cu nisip, începu să sape într-un loc unde mirosul îi promitea o recoltă bună. Agno vru să-l împiedice, dar Bashti îl lăsă să continue.

— Câinele trebuie să se trădeze în fața mea, îi zise șeful.

Jerry, descoperind două ouă, le sfărâmări sorbi conținutul lor care nu se scursesese încă în nisip. Impasibil, Bashti întrebă:

— Bărbații au azi un ospăț cu carne de câine?

— Nu azi, ci mâine la prânz, îi răspunse Agno. Câinii ce vor fi sacrificați au venit deja. Sunt cincizeci.

— Vor fi cincizeci și unu, fu verdictul lui Bashti, arătând către Jerry.

Cu o mișcare promptă, vrăjitorul vru să-l prindă pe terier.

— De ce acum? îl întrebă șeful. Va trebui să-l cari printre mlaștini. Mai bine îl lăsăm să se întoarcă singur în sat și apoi îl legăm de labe în fața hangarului pentru bărci.

Jerry, sărind vesel pe urmele celor doi, traversă mlaștina și se apropie de hangar, de unde veneau urletele de durere și de spaimă ale numeroșilor câini legați acolo. Fără să înțeleagă de ce, se neliniști îndată. Chiar în clipa în care-și ridica urechile și adulmea mai atent, Bashti îl apucă de blana din jurul gâtului, îl ridică în aer, iar Agno începu să-i lege labele.

Jerry nu scoase nici un geamăt, nici un lătrat și nu dădu semne că i-ar fi frică. Se mulțumi să mârâie și să încerce să muște din când în când. Se zbătea și încerca să zgârie cu labele.

Un câine nu poate însă să se apere de doi oameni îndemânatici și inteligenți, care știu bine să-și folosească mâinile. Terierul află lucrul acesta.

Labele din față și din spate îi fură legate împreună, apoi reunite, și astfel legat, Jerry fu dus, cu capul în jos, până în locul nu prea îndepărtat unde urma să se desfășoare tăierea și frigerea. Fu aruncat între alți douăzeci de câini legați ca și el.

Era vremea prânzului și multe dintre animalele ce zăceau acolo fuseseră aduse încă de dimineață, fiind lăsate în soarele nemilos de la tropice. Cei din jurul terierului erau câini sălbatici, de tufiș, care nu rezistă mult la sete. Durerile cauzate de legături, de lianele strânse tare pe labele lor, faptul că nu știau ce urma, spaima instinctuală și modul în care se purtau canibalii cu ei, care nu prevestea nimic bun, îi făceau să urle disperați.

Cele treizeci de ore care se scurseră în continuare fură groaznice pentru Jerry. Vestea că își pierduse tabu-ul se răspândise repede și negrii profitară de acest lucru. Până la căderea nopții, se strânseseră în jurul lui și începură să-l necăjească.

Râdeau de el, îl loveau cu piciorul sau îi făcură o gaură în nisip, suficient de adâncă, astfel ca terierul să nu se poată răsuci, și îl așezară acolo, cu labele în sus.

Jerry nu putea face altceva decât să mârâie de furie și de supărare fiindcă, spre deosebire de ceilalți câini, nu voia să geamă de durere. Împlinise un an și ultimele șase luni îl maturizaseră mult. Apoi, rasa lui nu se temea de nimic.

Stăpânii lui albi îi inoculaseră ura și disprețul față de negri. Acestea aveau să dobândească o intensitate uriașă în cursul celor treizeci de ore de suferință și chin.

Călăii săi nu uitară nimic din ceea ce ar fi putut să-l necăjească. Aduseră chiar și un câine sălbatic, pe care îl asmuțiră asupra lui. Era chiar cel de pe Arangi. Dar, spre dezamăgirea negrilor, câinele de tufiș nu atacă un adversar care nu se mișcă. Chiar dacă Jerry îi era cel mai mare dușman și îl bătuse de atâtea ori pe vas, animalul adus și asmuțit împotriva lui nu-i făcu nici un rău.

Dacă terierul irlandez ar fi avut o labă ruptă și le-ar fi putut mișca pe celelalte trei, câinele sălbatic s-ar fi aruncat asupra lui și l-ar fi bătut sau chiar ucis. Dar faptul că Jerry nu se mișca era altceva.

Distrația așteptată nu mai avu loc. Terierul irlandez mârâia, își arăta colții, iar adversarul său îi răspundea la fel. Nici încurajările frenetice ale negrilor nu-l împinseră pe noul venit ca să-l muște pe Jerry.

Abatorul, aflat în fața hangarului pentru bărci, era un loc al groazei. Din când în când, mai era adus câte un câine vagabond și aruncat în grămadă. Se auzeau mereu urlete. Făceau zgomot mai ales animalele aduse primele acolo și care fuseseră expuse la soarele nemilos, fără a li se da o picătură de apă.

Uneori, urletele de durere încetau pentru câteva clipe. Apoi începeau iar, mai intense. Concertul dură toate noaptea. În dimineața următoare, toți câinii sufereau cumplit de sete.

Soarele care încingea iar nisipul alb îi aducea în pragul turbării. În jurul lui Jerry se strânseseră din nou ticăloșii care vroiau să-și satisfacă răzbunarea și disprețul pentru cel ce-și pierduse tabu-ul.

Pe terier îl necăjea cel mai mult faptul că râdeau de el. Îndura loviturile de picior și alte torturi fizice, dar nu suporta râsetele lor și strâmbăturile ce-i erau adresate.

N-a gemut deloc, dar mârâielile lui feroce, combinate cu setea, îl răgușiseră și îi uscaseră mucoasa gurii, astfel că nu mai era capabil să scoată nici un sunet. Limba îi atârna afară din gură, iar soarele îl ardea nemilos.

Atunci unul dintre călăii săi a hotărât să-i aplice o nouă tortură. L-a scos din gaura în care zăcuse toată noaptea pe spate, cu labelle în sus. L-a pus pe o parte și i-a adus un vas cu apă. Jerry a băut cu atâta poftă, că nu și-a dat seama imediat că negrul pusese înăuntru mai multe boabe sfărâmate de piper. Cei din jur au început să râdă fericiți văzându-l cum suferă. Arsura produsă de sete era nimic față de cea cauzată de piper!

Evenimentul care urmă avu consecințe importante. În locul acela apăru Nalasu, un bătrân orb, de șaiszeci de ani, care mergea atingând pământul cu ajutorul unui baston gros. În cealaltă mână ținea un purcel cu picioarele legate.

— Am auzit că va fi mâncat și câinele albului, începu el. Unde este câinele stăpânului alb? Arătați-mi-l!

Agno, care tocmai venise acolo, se învârtea pe lângă el când orbul se aplecă și-l pipăi pe Jerry. Terierul irlandez nu mârâi și nici nu încercă să muște când fu atins, deși degetele i se plimbară, de mai multe ori, pe lângă colți.

Se comporta astfel pentru că nu simțea nici un fel de ostilitate. Nalasu pipăi apoi purcelul și repetă de mai multe ori aceleași gesturi, ca pentru a face o comparație între câine și purcel.

În cele din urmă spuse:

— Purcelul e la fel de mare pe cât e câinele, dar are mai multă carne bună de mâncat. Luați-l voi și dați-mi mie animalul stăpânului alb.

— Nu! îi răspunse Agno. Animalul omului alb a călcat tabu-ul! De aceea trebuie ucis și mâncat. Ia orice alt câine în locul purcelului. Ia cel mai mare câine!

— Îi vreau pe cel al stăpânului alb, insistă Nalasu. Numai pe acela!

Cei doi discutau în clipa când apăru Bashti, care nu se putu opri să nu tragă cu urechea.

— Ia câinele, Nalasu, îi zise el. Purcelul tău e gustos și îl voi mânca eu însumi.

— Dar a călcat tabu-ul, marele tabu al împrejmuirii pentru ouat, ripostă prompt Agno.

Ardoarea acelei obiecții îl puse pe gânduri pe Bashti și îi trezi o bănuială neașteptată.

— Tabu-ul trebuie răzbunat prin moarte și fierbere, continuă vrăjitorul.

— Foarte bine, zise Bashti. Voi mânca purcelul. Tăiați-i gâtul și puneți-l pe foc!

— Nu fac altceva decât să reamintesc legea tabu-ului, amenință vrăjitorul. Încălcarea ei trebuie pedepsită prin moartea vinovatului.

— Dar mai există o lege, zâmbi șeful melanezian, veche ca și zidurile fortăreței Somo. Ea spune că o viață o poate răscumpăra pe alta.

— Da, dar asta îi privește numai pe bărbați și pe femei, preciză Agno.

— Cunoscut bine legea, glăsui Bashti. Chiar Somo a stabilit-o. Nu s-a spus vreodată că un animal nu poate răscumpăra alt animal.

— E adevărat că nu s-a spus, vorbi Agno, căutând o portiță de ieșire.

— Și e firesc să fie așa, replică bătrânul șef. Până acum nici un om n-a făcut nebunia să dea un purcel în locul unui câine. Mai ales că purcelul ăsta e gras și bun. Ia-ți câinele, Nalasu. Ia-l chiar acum!

Vrăjitorul nu era însă mulțumit.

— După cum ai spus chiar tu, Bashti, animalul stăpânului alb e un purtător al forței și al curajului. Ucide-l și, după ce va fi prăjit pe foc, îl vom tăia bucățele, astfel ca fiecare om să poată gusta din el și să obțină astfel mai mult curaj. Pentru Somo e mai important ca o asemenea calitate să fie a oamenilor și nu a animalelor.

Dar Bashti nu manifesta nici un fel de ură pentru Jerry. Trăise prea mult și era prea deștept ca să învinuiască un câine pentru că violase un tabu despre care nici nu știa.

Desigur, și alte animale fuseseră sacrificate din același motiv. Fusese de acord cu uciderea lor pentru că-i erau indiferente. Sacrificiul lor întărea solemnitatea tabu-urilor.

Jerry însă îl interesa. De multe ori, după ce-l atacase din cauza capului lui Van Horn, el se gândise la incidentul acela. Ciudate erau manifestările vieții și mintea lui se apleca imediat asupra lucrurilor neobișnuite.

Admirase apoi la câinele acela curajul și faptul, inexplicabil, că nu gemea când era lovit cu ciomagul. Fără a o ști, fără a-și da seama, frumusețea, perfecțiunea liniilor și strălucirea blănii lui Jerry îi încântau privirea. Era un animal foarte plăcut vederii.

Dar mai era ceva care influențea decizia lui Bashti. Se întreba de ce dorea vrăjitorul atât de mult moartea unui simplu câine. Erau doar atâtea animale pe acolo. De ce ținea să piară tocmai acela?

Evident, avea un motiv, și încă unul întemeiat. Bashti nu reușea să-l dibuie. Poate că Agno voia să se revanșeze pentru că atunci, în prima zi, îi interzisese să-l mănânce. Dacă era așa într-adevăr, se comporta într-un mod de neiertat.

Însă oricare ar fi fost cauza, Bashti, prudent, se gândi că era bine să-l pună la locul lui pe vrăjitor și să-i arate că întotdeauna el avea ultimul cuvânt în Somo. Îi zise deci:

— Sunt bătrân și am mâncat mulți porci până azi. Îndrăznește cineva să spună că porcii aceia au intrat în mine și au făcut din mine unul de-al lor?

Tăcu apoi și aruncă în jur o privire sfidătoare, dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. Câțiva bărbați zâmbiră și se mișcară de pe un picior pe altul. Vrăjitorul nu vorbi, dar expresia chipului său nega evident că ar fi putut să existe vreo urmă porcină în spiritul șefului său.

— Am mâncat mult pește, continuă Bashti. Nu mi-a crescut nici un solz pe piele, nici o branhie în gât și vedeți cu toții că nu am nici o înotătoare pe spate. Ia câinele, Nalasu, iar tu, Aga, du purcelul la mine acasă. O să-l mănânc chiar azi. Agno, începeți tăierea câinilor pentru ca oamenii să mănânce bine azi!

Apoi, înainte de a se întoarce, îi spuse în englezește:

— Pe cuvântul meu! Tu împotriva mea. M-am supărat rău pe tine!

CAPITOLUL XVII.

CAPUL LUI NALASU.

În vreme ce orbul se îndepărta încet, atingând terenul dinaintea lui cu bastonul și ținându-l cu cealaltă mână pe Jerry, cu capul în jos, acesta din urmă auzi deodată urletele înfiorătoare. Măcelăria funcționa și câinii ghiceau soarta care le era destinată.

Bătrânul nu a făcut ca Lamai. Nu l-a dus pe Jerry până la el acasă. Cum a dat de un curs de apă, printre coline, s-a oprit din drum ca să bea câinele. Jerry a fost încântat de apa aceea proaspătă care-i uda limba, i se scurgea pe gât și îl răcorea. În același timp, fără să-și dea seama de ce, începu să creadă că negrul acela era, mai mult chiar decât Lamai, Agno și Bashti, cel mai bun om de pe insula aceea.

După ce a băut până nu a mai putut, i-a mulțumit lui Nalasu lingându-l pe mână, nu cu aceeași pasiune cu care făcea așa ceva cu stăpânul său, dar cu toată recunoștința ce i-o datora pentru că-i oferise lichidul minunat. Bătrânul

zâmbi mulțumit și îl rostogoli în apă pe animalul încins de soare. Având grijă să-i țină capul deasupra, la suprafață, îi frecă blana uscată pentru ca umiditatea să pătrundă bine peste tot. Îl lăsă în apă câteva minute, apoi îl scoase.

Casa lui Nalasu se afla încă destul de departe și bătrânul îl ridică iar pe Jerry, ducându-l legat. Nu-l mai ținea însă cu capul în jos.

Bătrânul avea de gând să se atașeze de câine. Nalasu, izolat de mai mulți ani în tenebrele orbirii, cunoștea foarte bine lumea din jurul lui. Avea nevoie de un câine pentru uzul personal și de mai multe ori a încercat să-și ia unul sălbatic, dar aceștia, fără să-i aprecieze bunătatea, au fugit cu prima ocazie. Ultimul a stat mai mult și a fost tratat foarte bine, dar a dispărut fără urmă înainte de a i se încheia perioada de educare. Nalasu auzise că animalul stăpânului alb era dintr-o altă rasă. Nu fugea niciodată, nu-i era frică de nimic. Toți spuneau că era mai deștept decât oricare alt câine din Somo.

Ideea lui Lamai, aceea de a-l lega pe Jerry cu un bambus, fu folosită și de Nalasu. Spre deosebire de băiat, orbul rămânea ore în șir lângă Jerry, preocupat să-l mângâie. Chiar dacă nu ar fi făcut așa, terierul irlandez, obișnuit să primească mâncarea din mâna bătrânului și care începuse să se obișnuiască să-și schimbe des stăpânul, ar fi acceptat să-l servească pe orb.

După ce Agno se purtase atât de urât cu el, legându-l și aruncându-l alături de ceilalți câini din fața abatorului, terierul irlandez își dădea seama că vrăjitorul nu mai avea nici un drept asupra lui. Dar, fiindcă el, încă din fragedă copilărie, avusese un stăpân, simțea nevoia imperioasă de a avea iar unul.

Așa se făcu că, în ziua când fu dezlegat, Jerry primi de bună voie să locuiască în coliba bătrânului. Când acesta și-a dat seama că terierul nu va încerca să fugă, a început să-l educe. La început orele consacrate într-o zi acestei activități erau foarte reduse, apoi s-au înmulțit.

Mai întâi, Jerry a trebuit să afle că are un nou nume, Bao. Răspundea acestei chemări de la o distanță tot mai mare, chiar dacă stăpânul doar o șoptea. Terierul avea o ureche foarte fină, dar și Nalasu avea auzul ascuțit, datorită faptului că era orb.

Auzul lui Jerry fu antrenat în continuare. Ore în șir, el stătea alături de orb și era atent la orice zgomot, cât de mic, ce venea dinspre tufișuri. A învățat apoi să distingă sunetele ce erau produse în junglă și să i le anunțe, prin mârâit, lui Nalasu.

Dacă terierul își dădea seama că zgomotul era făcut de un porc sau vreo pasăre, atunci tăcea. Dacă nu-i cunoștea sursa, mârâia ușor. Din contra, dacă era produs de mișcări ascunse, suspecte, poate ale unei ființe omenеști, mârâia tare. Dacă zgomotul era puternic, dar nu suspect, atunci schimba tonul.

Desigur, Jerry nu a întrebat niciodată pentru ce învăța toate lucrurile acelea. Le asimila fiindcă așa îi cerea stăpânul său actual. Lui Nalasu îi trebuia mult timp și destulă răbdare ca să-l învețe lucrurile acelea și încă altele în plus. Își îmbogățiseră vocabularul, astfel încât să poată comunica amândoi de la distanță.

Se întâmpla, de exemplu, ca Jerry, de la o depărtare de cincizeci de pași, să latre încet. Asta însemna că auzea un sunet care nu știa de cine era produs.

Nalasu îl fluiera într-un fel anume, poruncindu-i să stea liniștit sau să amuțească imediat, să latre mai încet ori mai tare, să plece să cerceteze cauza care producea zgomotul sau să treacă la atac.

Uneori se întâmpla ca Nalasu să audă un sunet din partea opusă celei unde se afla terierul. Atunci îl întreba pe câine dacă el a sesizat ceva. Jerry, prompt în captarea zgomotelor, îi răspundea omului printr-o modificare în intensitatea sau tonalitatea lătratului său, astfel că stăpânul își dădea seama dacă auzise ori nu. De asemenea, răspunsul putea să cuprindă ceva referitor la un câine străin, un șobolan de pădure sau un om necunoscut.

Nalasu era un bătrân ciudat. El rămânea singur într-o colibă situată în marginea satului. Cea mai apropiată locuință vecină se afla la o distanță apreciabilă, a lui fiind construită într-un luminiș al junglei dese. Bătrânul îndepărta mereu vegetația ce amenința să-i invadeze luminișul.

Se părea că Nalasu nu avea prieteni. Cel puțin, nu-l vizita nimeni. Mulți ani trecuseră de când ultimul lui musafir îi pășise pragul. Nalasu nu avea nici familie. Femeia lui murise demult, iar cei trei fii ai săi își pierduseră viețile într-o expediție dincolo de hotarele tribului Somo și fuseseră mâncați de oamenii din junglă.

Pentru un orb, era foarte îndemânatic. Nu cerea nimănui nimic, ci își câștiga singur existența. Luminișul din jurul colibei lui era cultivat cu iam, cartofi și taro, o plantă cu tuberculă comestibilă, care crește în regiunile tropicale. Într-un alt luminiș avea pătlagină, bananieri și cocotieri. Dintr-un motiv anume, el tăia toți copacii de lângă casă, de aceea plantațiile sale se aflau la o anumită distanță de coliba lui. Fructele și legumele pe care le obținea astfel le schimba în sat pe carne, pește și tutun.

O bună parte din timp o aloca pentru educarea lui Jerry. În timpul liber făcea arcuri și săgeți, foarte apreciate de oamenii din tribul său, cărora le vindea imediat. Foarte rar trecea vreo zi fără ca să nu tragă chiar el cu arcul.

Țintea în direcția de unde se auzea sunetul, când o rumoare sau un foșnet se ridica dinspre junglă. Jerry îi semnala cauza zgomotului și bătrânul își trimitea săgeata dacă așa credea de cuviință. Când aceasta nu-și nimerea ținta, câinele trebuia, cu orice risc, să se ducă și să i-o aducă înapoi.

O ciudățenie a lui Nalasu era că nu dormea niciodată mai mult de trei ore și că somnul acela scurt nu și-l făcea decât ziua și niciodată în coliba lui. Avea, în zona cea mai deasă a junglei învecinate, un fel de culcuș unde nu ducea nici o potecă.

Nalasu nu ajungea acolo niciodată pe același drum. Așa se făcea că bogata vegetație tropicală, nefiind călcată de mai multe ori în același loc, se refăcea și nu lăsa nici o urmă a trecerii omului.

Atât cât dormea el, Jerry trebuia să facă de pază și să nu se lase deloc cuprins de somn.

Bătrânul avea motive serioase ca să ia toate măsurile acelea de prevedere. În cursul unei înfruntări, cel mai mare băiat al său îl ucisese pe un anume Ao, unul dintre cei șase fii ai familiei Anno, care trăia într-un sat din munți.

Potrivit legii din Somo, familia Anno avea dreptul să ceară plata în sânge celei a lui Nalasu, dar fusese frustrată de aceasta fiindcă cei trei fii ai bătrânului muriseră în junglă. Cum legea din Somo permitea să se schimbe o viață pe alta și pentru că Nalasu era singurul supraviețuitor al familiei sale, toată lumea din trib știa că membrii Anno nu-și vor găsi liniștea până ce nu-l vor omori pe orb.

Dar Nalasu fusese un războinic vestit. De două ori cei din neamul Anno au încercat să-i vină de hac. Prima dată înainte ca el să orbească. Nalasu a înțeles primejdia, i-a păcălit și l-a omorât, prin surprindere, pe Anno-tatăl. Astfel, datoria în sânge s-a dublat.

Apoi a venit accidentul său. În timp ce încărcă pușca sa cu cartușe Snider, acestea au explodat și ochii i-au fost arși. Rănit, își îngrijea rănilile, când dușmanii au revenit. Dar el îi aștepta. În noaptea aceea, doi unchi și încă un frate al primului ucis din familia Anno au călcat pe spini otrăviți și au avut un sfârșit înfiorător. Datoria față de dușmanii săi urcase la cinci vieți și el nu era decât unul ca să îi mulțumească.

De atunci, cei din neamul Anno, temându-se de spinii otrăviți, n-au mai îndrăznit să-l atace, dar focul răzbunării ardea înăbușit. Ei sperau că odată capul lui Nalasu va împodobi coliba lor. Nu era o înțelegere între dușmanii jurați, ci numai o acalmie înaintea furtunii. Bătrânul orb nu putea încerca nimic împotriva lor, iar ei se temeau să-l atace.

CAPITOLUL XVIII.

DREPTATEA AUSTRALĂ.

Timpul trecea. Vântul din sud-est nu mai sufla. Musonul începuse să-și facă simțită prezența. După încă șase luni, Jerry mai crescuse în greutate, în înălțime și era viguros. Jumătatea de an petrecută în tovărășia orbului nu-i displicuse, chiar dacă Nalasu, sever și disciplinat, îl dresa ore în șir pe terier, îi cerea un timp de muncă mai îndelungat decât li se cere, în mod normal, câinilor.

Niciodată însă Jerry n-a fost lovit de bătrân și nici nu i s-a vorbit urât. Omul acela, care omorâse patru din neamul Anno, din care doi după ce orbise, negrul acela care răpusese mulți războinici în tinerețea lui năvalnică, nu ridica niciodată vocea la câine. Tot ce îi cerea n-o făcea decât cu blândețe în glas.

Educația dată lui Jerry în perioada ce preceda vârsta adultă a dezvoltat în creierul animalului calități pe care le-a păstrat în tot timpul vieții. Probabil că nici un alt câine din lume nu știa să-și folosească glasul ca el, și aceasta din trei motive: inteligența lui deosebită, facultatea de a recunoaște obiectele și ființele, dezvoltată la maximum de Nalasu, educația lui completă realizată zilnic timp de mai multe ore.

Vocabularul lui era foarte bogat pentru un câine. Aproape că se putea spune că el discuta cu stăpânul său, deși subiectele acelor conversații erau destul de limitate. Nu puteau să-și comunice decât foarte puține despre trecut și aproape nu mic despre viitor.

Lui Jerry îi era imposibil să vorbească despre Meringe și de dragostea lui față de Van Horn ori despre motivele pentru care îl ura pe Bashti. La fel, Nalasu nu-i pomenea nimic despre datoria de sânge față de neamul Anno sau despre cum își pierduse vederea, fiindcă nu avea cum.

Practic, orice discuție între ei se limita la prezent, deși ar fi putut atinge și trecutul foarte apropiat. Nalasu, de exemplu, îi dădea lui Jerry o serie de instrucțiuni privitoare la plecarea în recunoaștere, drumul până la culcușul suspendat din junglă, felul în care trebuia să-i dea târcoale de la distanță, modul de a reveni în luminișul cu arbori fructiferi, traversarea pădurii până la cărarea principală, urmărirea acesteia în deplasarea către sat până la bananierul cel mare, iar de acolo întoarcerea pe poteca îngustă până la coliba bătrânului orb.

Terierul irlandez îndeplinea întocmai cele cerute și revenea pentru a face un adevărat raport. Povestea, de exemplu, că la culcușul din junglă totul era în regulă, dar că un șoim negru dădea târcoale prin împrejurimi. În celălalt luminiș căzuseră pe jos trei nuci de cocos. Nu trebuie uitat că știa să numere până la cinci. Până la cărarea principală văzuse patru purcei. Când a mers pe drumul acela a mai întâlnit un câine, câteva femei și doi copii. La revenire, pe cărarea îngustă, a văzut papagali și doi negri tineri.

Era însă incapabil ca să-i explice lui Nalasu în ce stare sufletească se afla și de ce era mâhnit. Nalasu era doar un zeu negru, nu unul alb.

Terierul însă îi detesta pe negri, cu excepția lui Lamai și a bătrânului orb. Pe aceștia îi tolera, iar față de ultimul nutrea chiar o afecțiune, lipsită însă de pasiune.

Zei negri erau de ordin inferior și îi era imposibil să-i uite pe cei mai puternici, ca Van Horn ori domnul Haggin, Derby și Bob. Cel pe care-l slujea în prezent reprezenta doar o elită din drojdia oamenilor din Somo, unde era forțat să-și ducă existența.

Albii erau mai înalți, mai puternici. Ei trăiau în locuri minunate, despre care păstrase amintiri foarte vii și de unde fusese îndepărtat fără voia lui. Ce să facă? Nu știa drumul de întoarcere și poate că lumea aceea încântătoare dispăruse în neant, ca Van Horn și Arangi.

Bătrânul făcuse totul ca să câștige dragostea lui Jerry. El nu avea însă cum să se lupte cu amintirile trecutului care-l bântuiau pe câine. De aceea nu obținuse de la însoțitorul lui decât fidelitate și un anumit atașament.

Era evident că, pentru Nalasu, Jerry n-ar fi luptat până la moarte cu aceeași pasiune ca pentru stăpânul său Van Horn. Ar fi făcut-o însă cu devotament. Iar bătrânul își dăduse seama că putea conta pe el oricând.

Astfel veni ziua când unul din familia Anno își încercă marea lui realizare. Era vorba de o încălțăminte în genul sandalelor, care proteja talpa piciorului de spinii otrăviți cu care orbul își exterminase trei dușmani.

Într-o noapte întunecată, cu luna ascunsă de norii groși, doisprezece războinici din neamul Anno, înarmați cu carabine Snider, cu pistoale, topoare și măciuci, apărură în luminișul lui Nalasu. Înaintau cu atenție, în ciuda sandalelor din pricina spinilor otrăviți, pe care, de altfel, bătrânul nici nu-i mai folosea.

Jerry stătea pe genunchii bătrânului și somnul încerca să i se lipească de gene. Deodată, dădu un prim avertisment omului de lângă el, care se afla în dreptul ușii, cu auzul încordat, așa cum făcea de mulți ani.

Ascultă foarte atent câteva minute în cursul cărora nu desluși nimic deosebit. În acest timp comunica în șoaptă cu Jerry. Câinele, în limbajul învățat, îi spuse că se apropiau niște oameni, destul de mulți, de coliba lor.

Cu răbdarea specifică bătrânilor, Nalasu rămase nemișcat clipe în șir, până în momentul când chiar în marginea junglei, cam la o distanță de șaizeci de pași, distinse zgomotul făcut de un bărbat neînsoțit.

Își încordă arcul, dădu drumul săgeții și un geamăt îl făcu să înțeleagă că și-a atins ținta. Prima lui mișcare a fost să-l oprească pe Jerry ca să se ducă pentru a recupera săgeata. Știa că aceasta putea fi găsită ușor mai târziu. A doua mișcare i-a folosit ca să-și pregătească iar arcul.

Au trecut apoi unsprezece minute de liniște. Bătrânul orb, nemișcat ca o statuie de piatră, îl atingea rareori pe câine pentru ca acesta să nu scoată vreun sunet. Jerry era înfierbântat și voia să lupte. Știa, ca și Nalasu, că moartea dădea târcoale prin împrejurimi, din întuneric.

Se auzi iar un zgomot ușor, din apropiere de data aceasta. Săgeata nu-și nimeri ținta. Se auzi cum aceasta pătrunse într-un trunchi de copac. Un scut se retrase în tufiș.

Apoi, după o clipă de liniște, Nalasu îi ceru lui Jerry să plece ca să aducă înapoi săgeata. Câinele fusese dresat bine și, fără să fie auzit nici măcar de orb, care avea urechi deosebit de fine, se deplasă până la trunchiul în care se înfipsese săgeata și o aduse în gură.

Nalasu ascultă atent ca să mai surprindă vreun zgomot făcut de om. După câteva clipe, însoțit de Jerry, își luă săgețile și se îndreptă către luminiș, mergând pe poteca îngustă. Chiar când plecară de acolo, o carabină Snider trase un glonț spre zona unde se aflaseră.

De la miezul nopții până în zori, orbul și câinele se luptară cu cei din neamul Anno. Bătrânul nu se apăra decât cu arcul și săgețile. Trăgea din toate pozițiile, de foarte multe ori. Jerry se ducea, le căuta și revenea cu ele în gură. A făcut de sute de ori asemenea drumuri.

Ajutorul câinelui a fost de neprețuit. Oricât de ascuțit era auzul lui Nalasu, terierul avea urechea mai fină. Apoi animalul se deplasa fără zgomot prin junglă, în jurul casei, îl vestea pe om de unde venea atacul și unde trebuia să țintească.

Cei din neamul Anno utilizară o mare cantitate de praf de pușcă și ajunseseră la concluzia că se luptau cu niște spirite. Nu se vedea nimic altceva decât strălucirea împușcăturilor. Nu l-au dibuit pe Jerry nici măcar o dată, deși îi simțeau prezența în apropierea lor atunci când venea după săgeți.

La un moment dat însă, unul dintre atacatori, căutând o săgeată care trecuse pe lângă el cu foarte puțin, îl atinse cu mâna pe câine. Mușcătura acestuia îi smulse un urlet de spaimă.

Cei din familia Anno au încercat apoi să tragă după zgomotul făcut de coarda arcului. Nalasu însă pleca imediat din locul respectiv, refugiindu-se în altă parte. De mai multe ori atacatorii, conștienți de prezența câinelui în luptă, au tras în apropierea bătrânului. O dată chiar un glonț i-a trecut razant pe lângă bot, rănindu-l ușor.

Când se făcu ziuă, în acel scurt interval de timp care marchează la tropice trecerea rapidă de la întuneric la lumina soarelui, cei din neamul Anno se retraseră. Nalasu se întoarse la colibă. Avea încă optzeci de săgeți datorită lui Jerry. Atacul se încheiase cu un mort și mai mulți răniți, care se târau ca să se ascundă în jungla deasă.

Bătrânul orb își petrecu cea mai mare parte din timp cu Jerry, pe care îl mângâia și îl dezmierda, recunoscător pentru faptele lui îndrăznețe. Mai târziu ieși, însoțit de câine, și se duse în sat ca să povestească întâmplările din noaptea aceea.

CAPITOLUL XIX.

DISPARIȚIA LUI JERRY.

Într-o dimineață, fumuri groase se ridicau de pe munții aflați pe coasta insulei Malaita pentru a semnală un mare vas de război care se îndrepta, printre insulele de corali, către Langa-Langa.

Vestea se răspândi imediat. Vasul de război nu se opri la Langa-Langa. Nu făcu escală nici la Binu. Veni drept spre Somo.

Nalasu, fiind orb, nu văzu mesajul transmis pe acea cale. Era prea izolat pentru ca să vină cineva la coliba lui și să-l anunțe. Își dădu seama însă că se petrecea un lucru neobișnuit, căci auzi vocile ascuțite ale femeilor amestecate cu plânsul copiilor și cu țipetele, formând astfel o zarvă ce nu prevestea nimic bun.

În toată agitația aceea nu distingea decât spaima și panica. Înțelese că oamenii din sat se refugiau în munții pustii. Cauza exodului nu o știa însă.

Îl chemă pe Jerry și îi ceru să plece în recunoaștere până la bananierul cel mare unde poteca îngustă ajungea la drumul principal. Terierul, de sub copacul acela, fu martor la fuga celor din Somo.

Bărbați, femei și copii, tineri și bătrâni, sugari aflați la sânul mamei sau invalizi, ce se ajutau de bastoane ca să meargă, se scurseră prin fața câinelui în mare grabă. Animalele din sat, îndemnate de spaima comună, fugeau urlând. Era cât pe ce ca și Jerry, contaminat de frică, să se amestece în hoarda celor mânați de pericolul unei catastrofe necunoscute.

Ochii lor străluceau în mod nefiresc, trezindu-i terierului în minte imaginea morții. Sentimentul de fidelitate față de bătrânul care, de șase luni, îl îngrijea și îl mângâia, îl făcu să-și domine spaima.

Se întoarse deci la Nalasu și, stând între genunchii lui, îi povesti tot. Nu putea să numere mai mult de cinci, deși oamenii care fugeau depășeau cu mult cifra aceea. Îl anunță deci pe stăpânul său negru că numărul maxim, cinci, de bărbați, de femei, de copii, de bătrâni, de sugari, de porci de câini părăseau satul.

Nalasu înțelese că era vorba de mulți oameni și îi ceru să-i numească. Jerry îi spuse despre Bashti, Agno, Lamai, Lumai. Evident, exprima numele prin anumite intonații în lătrat, iar singurul care-l înțelegea era Nalasu.

Bătrânul îi pomeni și pe mulți alții pe care câinele îi cunoștea după ureche, dar nu știa cum să-i pronunțe. Animalul răspundea însă afirmativ, mișcând din cap spre dreapta, când orbul îl întreba dacă oamenii aceia fugeau și ei.

Câteva nume nu-i provocară însă nici o reacție, semn că nu-i cunoștea. Pe alții îi marcă în sens negativ, fiindcă nu-i observase. Pentru aceasta clătină din cap și înaintă laba stângă.

Bătrânul își dădu seama că era vorba despre o amenințare foarte serioasă, mai periculoasă decât incursiunea unui trib maritim din vecinătate, pe care cei din Somo o puteau respinge ușor, datorită zidurilor de apărare. Ghici că era un vas de război care venea să se răzbune și pe care băștinașii îl așteptau mai de mult.

În ciuda celor șaiszeci de ani ai săi, nu cunoscuse ce înseamnă bombardarea unui sat. Auzise câte ceva despre așezările unde căzuseră obuze, dar nu era clarificat asupra respectivelor evenimente. Își închipuia însă că erau niște gloanțe mai mari decât cele folosite la carabinele Snider și care puteau fi trase de la o distanță mai mare.

Trebuia să afle însă, înainte de a muri, ce anume era un bombardament. Bashti, care aștepta de mult să apară crucișătorul ca să răzbune distrugerea vasului Arangi și moartea celor doi albi, poruncise tribului său ca să fugă în munți, pentru că își imaginase distrugerea ce avea să vină.

Ultimii fugari ieșeau din sat pe când Nalasu, strângând la piept arcul cu săgeți, pornea la drum cu Jerry după el. Deodată, deasupra lui s-a auzit un zgomot asurzitor, așa de puternic încât crezu că-i plesnește capul.

Bătrânul se așeză jos. Era prima oară când auzea un tun și i se părea de o mie de ori mai înspăimântător decât și-l imaginase. Tunetul acela, urletul nefiresc ce anunța o catastrofă naturală, elementele acelea dezlănțuite de zei, îl speriaseră tare. Părea că totul în jurul lui se destrămase ca o pânză firavă.

Nu doar că Nalasu se așeză în fața ușii sale, ci își ascunse capul între genunchi și își acoperi urechile cu palmele. Jerry, care nu auzise niciodată despre tun, fu impresionat de solemnitatea acelei scene. Crezu că era vorba despre o catastrofă naturală, asemeni furtunii care culcase vasul Arangi pe o parte, cu mult timp în urmă.

Totuși, în loc să se pitească speriat de primul obuz, terierul irlandez se zburli și își arătă amenințător colții.

Nalasu se strânse și mai mult când obuzul explodează la distanță. Jerry începu să mârâie furios. La fiecare bubuitură făcea la fel. Deși nu mai făceau un zgomot atât de puternic, obuzele cădeau în junglă, tot mai aproape de ei.

Bătrânul, care până atunci trăise ca un viteaz printre pericolele pe care le cunoștea, devenise un laș în fața spaimii produse de acele evenimente, rod al puterii omului alb. Pe măsură ce bombardamentul se apropia de ei, își pierdea tot mai mult cumpătul.

În cele din urmă groaza lui deveni așa de intensă, că era gata să-și muște venele. Urlă ca un nebun, se ridică și se repezi înăuntru, în coliba lui, ca și cum acoperișul acesteia l-ar fi putut apăra. Se lovi de stâlpul ușii. Mai înainte ca Jerry să-i vină în ajutor, se prăbuși la pământ. Chiar atunci un obuz căzu pe coliba lui.

În clipa în care acesta explodează, câinele se apropiase de pragul ușii. Coliba fu făcută bucăți și împrăștiată în jur, împreună cu Nalasu. Terierul fu luat de suflet și aruncat la douăzeci de pași de acolo. Izbindu-se de pământ, își pierdu cunoștința.

Trecură cinci minute până când primele mișcări spasmodice să-l facă să-și agite etichetele. Când își reveni pe jumătate, nu mai știa de când zăcea acolo. I se păru că doar cu o clipă în urmă primise o lovitură așa de puternică, încât ar fi putut-o compara doar cu efectul produs de băta unui negru.

Gâtul și plămânii îi erau pline de un fum înțepător și sufocant. Nările îi erau pline de pământ și de praf. Începu să strănute și să tușească. Sări în toate părțile, își frecă botul cu o labă din față. Se gândea să gonească astfel durerea și senzația neplăcută din nări și din gât.

Printr-un noroc extraordinar, nici o schijă a obuzului nu-l atinse și, fiindcă inima, alături de celelalte organe, nu se resimțeau după explozie, își reveni repede. După cinci minute nu-l mai durea nimic, iar senzațiile neplăcute dispăruseră.

Se îndreptă clatinându-se către coliba lui Nalasu. Dar nu mai găsi nimic... Nu se vedeau decât urmele a ceea ce fusese locuința sau stăpânul acesteia.

În timp de alte obuze continuau să sufle sau să explodeze, Jerry adulmecă resturile acelea. Nalasu și coliba dispăruseră ca prin farmec. Fuseseră furați de neant...

De altfel, tot ce era în jur părea supus distrugerii. Viața se retrăsese pe colinele înalte și în jungla deasă în care se ascunsese tribul, cât mai departe de fostul sat. Jerry îi fusese credincios stăpânului pe care îl servise atâta vreme. Nalasu îl hrănise și îl îngrijise, știind astfel să-i trezească o adevărată afecțiune pentru el. Dar stăpânul acela nu mai exista...

Jerry se retrase fără grabă. Continuă, o vreme, să se zburlească și să mârâie de fiecare dată când un obuz șuiera prin aer sau făcea explozie prin tufiș. Apoi deveni nepăsător.

În loc să fugă urlând, precum câinii sălbatici, mergea pe cărare cu pas sigur și demn. Ajunse la drumul principal și văzu că era pustiu. Ultimii refugiați se aflau, desigur, departe. Drumul acela, pe care-l parcursese de atâtea ori, de dimineața până seara, și pe care-l văzuse de curând plin de oameni, îl întristă prin pustietatea ce-l stăpânea. Îi crea senzația că se apropia sfârșitul unei lumi aflate în pragul pieirii.

În loc să se oprească sub bananier, continuă să meargă în direcția în care fugise tribul.

În timp ce mergea, cu ajutorul mirosului său, se punea la curent cu anumite episoade din cursul retragerii precipitate. Dădu peste un grup de negri atinși de obuze. Acolo zăcea un om care mersese ajutându-se cu o cârjă, pentru că un rechin îi smulsese piciorul mai de mult. Lângă el se afla o negresă, care strângea la piept un sugar mort și ținea de mână un copil de trei ani, care nici el nu mai trăia. Doi porci mari și grași, pe care femeia a vrut să-i ducă în siguranță, fuseseră sfărtecați, la rândul lor, de schije.

Mirosul îi arată câinelui că valul celor care fugeau se despărțise în dreptul grupului de morți, apoi se unise iar, nu departe de acolo.

Un copil își pierduse bucata de trestie de zahăr pe care o sugea. Mai încolo, o pipă din lut fusese zdrobită, călcată în picioare. Pana ce împodobeă părul unui tânăr se pierduse lângă un vas cu cartofi și fructele prăjite de iam pe care o negresă a vrut să le pună la adăpost, dar nu a putut să le care mai departe și le-a pus în marginea drumului.

În vreme ce Jerry se plimba pe cărarea aceea largă, bombardamentul încetă și lăsă loc împușcăturilor. Oamenii albi debarcaseră și ucideau porcii domestici pe ulițele din Somo.

Nu auzi și zgomotul produs de copacii tăiați. Nu se mai întoarse niciodată acolo ca să vadă stricăciunile făcute.

În clipele acelea, cu Jerry se petrecu un lucru foarte ciudat. Nu știu de ce și cum, dar fenomenul care avu loc n-ar putea fi explicat nici de cei mai mari gânditori.

Terierul irlandez se supuse unui impuls al creierului său. În loc să facă tot ce i se părea mai ușor și firesc, el alese ce era mai greu. De bună seamă, i-ar fi fost mai ușor să îndure soarta pe care o cunoștea decât să se avânte în necunoscut.

Fiindcă atunci când ești nefericit și speriat cauți să nu fii singur, se părea că terierul ar fi trebuit să-i urmărească mai departe pe cei din tribul Somo. Totuși, Jerry se îndepărtă de calea urmată de ei și se îndreptă spre nord, dincolo de hotarele stăpânirii lui Bashti. Drumul lui ducea deci către nord, într-un ținut necunoscut și ciudat.

Dacă Nalasu n-ar fi fost anihilat, poate că terierul ar fi rămas cu el. Jerry însă nu gândea, ci acționa conform impulsurilor venite din creierul său. Putea să numere obiectele și să le numească, dar nu să judece dacă era bine să rămână în Somo. Ce s-ar fi întâmplat dacă bătrânul orb ar fi trăit? De ce pleca din Somo dacă pierise Nalasu?

Pleca pur și simplu pentru că bătrânul murise. Bombardamentul cumplit începea să i se șteargă din memorie. Toată atenția lui se îndrepta asupra prezentului. Porni pe cărările folosite de oamenii junglei știind că moartea îi dădea târcoale, cu auzul ascuțit la maximum, sesizând și cel mai mic zgomot, a cărui cauză căuta să o descopere din priviri.

Chiar Cristofor Columb, când s-a urcat la bordul corăbiilor sale ca să plece în necunoscut, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Jerry în timp ce a parcurs jungla întunecată din insula Malaita.

Jerry nu s-a mai întors niciodată în Somo. Chiar în aceeași zi, Bashti și oamenii lui au revenit acolo. Au râs și s-au strâmbat la adresa albilor când au văzut ce efecte au avut obuzele lor. Câteva colibe au fost distruse de bombardament și mai mulți cocotieri au fost dărâmați cu topoarele. Cât despre porcii omorâți, de teamă să nu li se strice carnea, șeful melanezian a dat poruncă să se facă un ospăț pe cinste.

Un obuz făcuse o gaură în zidul ce îi apăra de atacurile dinspre mare. Bashti ceru oamenilor săi să o mărească, pentru a realiza un tunel. Apoi îngrămădi în jurul acestuia mai multe stânci din corali, construind astfel un nou hangar pentru bărcile lor.

Singurul lucru pe care Bashti nu și l-a explicat a fost lipsa lui Nalasu.

CAPITOLUL XX.

ÎN JUNGLĂ.

Jerry rătăci timp de o săptămână prin junglă, fără să poată să ajungă în munți pentru că sălbaticii supravegheau tot timpul potecile. L-ar fi fost greu să-și găsească hrana dacă n-ar fi dat, chiar a doua zi, peste un purcel de lapte care se pierduse. Aceea a fost prima lui vânătoare. Din instinct, și-a devorat prada, din care nu a mai rămas aproape nimic.

În zadar se mai învârti în jur, căci nu mai găsi altceva de mâncare. Fu obligat să se întoarcă la resturile rămase de la purcel și să încerce să se hrănească, până la urmă, cu acestea.

Nu era prea fericit în libertate pentru că era prea domesticit, prea civilizat. Trecuseră secole de când înaintașii lui nu mai gustaseră libertatea. Jerry era un singuratic. Nu putea să trăiască decât în apropierea omului. De multă vreme generațiile care îl precedaseră nu trăiseră decât alături de zeii cu două picioare. Specia lui iubea omul, îl servea și era gata să moară pentru el.

Singurătatea îl apăsa așa de mult pe Jerry, că ar fi fost mulțumit și cu un zeu negru, având în vedere faptul că divinitățile albe dispăruseră demult pe cărările amintirii. Dacă s-ar fi luat după împrejurările de față, ar fi tras concluzia că toți zeii albi au pierit.

Plecând de la ideea că unul negru era mai bun decât nimic își termină de mâncat resturile de purcel și porni către stânga, îndreptându-se spre mare. Rătăcea astfel, fără căpătâi, pentru că experiența îi influența gândurile, chiar fără voia lui. Trăise întotdeauna în apropierea mării. Acolo existau oameni. Coborî panta colinei și ajunse la țarm.

Se trezi pe plaja unei lagune protejate de un recif coralifer. Colibele ruinate erau mărturia faptului că oamenii locuiseră odată acolo. Jungla învinsese însă, astfel că satul fusese înghițit de vegetație.

Arbori groși crescuseră prin acoperișurile deteriorate. Vegetația se întindea peste tot, acoperind spațiile dintre colibe, ascunzând idoli din gurile rechinilor sculptați în lemn, râzând de vanitatea omenească. Un biet zid al fortăreței maritime, care niciodată nu a fost prea impunătoare, zăcea în ruină între cocotieri și mal. Bananierii și arborii de pâine putreziseră în locul unde se prăbușiseră.

Oseminte omenești erau împrăștiate pe acolo. Jerry le mirosi și le recunoscuse. Erau emblema fragilității specifice vieții omenești. Nu găsi nici un craniu. Aceasta pentru că orice cap împodobește colibele vrăjitorilor. Așa se obișnuia și în satele din junglă situate pe coline.

Cu multă plăcere simți în nări aerul sărat. Sesiză și mirosul specific mlaștinii.

Apoi, ca un Robinson Crusoe care a descoperit urma unui Vineri, fu străbătut de un șoc electric. Jerry adulmecase și își dăduse seama că un om trecuse de curând pe acolo. Urma de picior aparținea unui negru, fiind lăsată de foarte puțin timp. Se luă după aceasta cam douăzeci de metri și ajunse la o altă cărare, al cărei miros trăda, fără nici o îndoială, prezența unui alb.

Dacă l-ar fi văzut cineva pe Jerry în clipele acelea, ar fi crezut că a înnebunit. Începu să alerge peste tot, se întoarse pe propriile-i urme, adulmecă lipindu-și botul de pământ, apoi ridicându-și-l în aer și urlând trist. Nu avea liniște deloc, sărea într-o parte sau alta și, cum sesiza o mireasmă nouă, pornea impetuos în dreapta sau în stânga, de parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea cu un prieten invizibil.

Explicația constă în faptul că, adulmecând pe acolo, descoperise urmele mai multor oameni. Un alb trecuse însoțit de un grup de negri.

În locul unde se afla, un negru se urcase în cocotier și aruncase de sus nuci coapte. În altă parte, un bananier rămăsese fără fructe. Ceva mai departe fusese cules un arbore de pâine.

Ceva îl tulburase însă pe Jerry. Dăduse peste o mireasmă ce nu aparținea nici unui alb, nici unui indigen. Dacă el ar fi avut atenția necesară, ar fi observat că urma lăsată pe solul nisipos de persoana misterioasă era mai mică decât a unui bărbat și că era diferită de cea a unei negrese prin faptul că degetele mari de la picioare pășeau apropiat și nu apăsau greu pământul.

Era afectat și prin aceea că nu cunoștea parfumurile franțuzești. Nările sale sesizau miresmele necunoscute pe care nu le mai întâlnise până atunci.

Dar misterul acela nu-l stăpâni prea mult. Adulmecase urmele unui alb și, în ciuda pașilor întipăriți peste tot prin jurul lui, se încăpățână să se ia numai după amprentele europeanului. Trecu astfel printr-o crăpătură în zidul de apărare dinspre mare și ajunse pe plaja spălată ritmic de valuri.

Acolo dădu peste numeroase urme omenești, lăsate de curând, în jurul unei șalupe ce acostase și îi debarcase. Fără îndoială că, reveniți din expediție,

străinii se urcaseră iar în ambarcațiune și porniseră în larg. De aceea Jerry, cu labele din față intrate în apa până la umeri, rămase câteva clipe nemișcat, privind înainte, către oceanul fără sfârșit.

O jumătate de oră mai târziu, văzu ceva brăzdând apele lagunei. Era o barcă mare, cu motor. Descoperi apoi un alt Arangi. De astă dată era vorba despre un vas mai mare decât Arangi. Nava, albă și lungă, avea catarge și plutea pe valuri în zare.

Cele trei catarge aveau aceleași dimensiuni. Jerry nu observase diferența care exista între construcția aceluia vas și cele două catarge, unul mai înalt și altul mai mic, ale iahtului lui Van Horn. Nu cunoscuse decât lumea plutitoare ce se numea Arangi. De aceea, fără nici o îndoială, înțelese că aceasta se afla în fața lui. Stăpânul lui alb, pe care-l iubea atât de mult, trebuia să fie la bordul navei!

Nu avea nici un dubiu. Din moment ce Arangi reapăruse, Van Horn se găsea pe punte. Jerry înțelese că acel pe care-l văzuse ultima oară pe genunchii lui Bashti se întorsese la trupul lui și revenise pe lumea plutitoare ce se zărea înaintea sa. Terierul se aruncă deci în valuri și înfruntă marea.

Dăduse frâu liber acelei nebunii, călcând astfel cel mai mare tabu pe care îl știa. Dacă, în vocabularul lui, nu corespundea nimic cuvântului „crocodil”, în schimb el cunoștea foarte bine monstrul acela care putea să înoate sub apă și la suprafață, care avea o gură îngrozitoare, cu fălci puternice și care însemna moarte sigură pentru câini ce se avântau în valuri.

Sfida însă acel tabu fără nici o teamă. Spre deosebire de om, care este conștient în același timp de două lucruri și anume că îi este frică, dar se luptă cu valurile mânat de curajul ce îi domină spaima, terierul irlandez nu se gândea decât la felul în care să ajungă mai repede la Arangi și să-și vadă stăpânul.

Cu o clipă mai devreme de a sări în mare se gândise la pericolul pe care îl prezenta sfidarea aceluia mare tabu. Dar, odată în apă, hotărât să lupte, toate eforturile lui se îndreptau numai spre a-și regăsi stăpânul.

Deși nu era învățat cu asemenea mișcări, înota cu toate puterile, exprimându-și, prin sunetele variate pe care le scotea, dragostea lui pentru Van Horn, care se afla, neîndoielnic, la bordul iahtului alb dinaintea lui.

Cântecul lui de dor, care căpătase un ton mai înalt pe întinderea pustie a mării, ajunse la urechile unui bărbat și ale unei femei care stăteau întinși pe șezlonguri. Femeia, cu auzul mai ascuțit, îl sesiză prima.

— Lăsați o barcă la apă, soțul meu, comandă ea. Se vede un cățel. Ar fi păcat să se înece.

— Câinii nu se îneacă așa ușor, îi răspunse el. Acesta nu va avea probleme. Dar ce caută pe aici?

Își ridică binoclul la ochi și privi prin el câteva clipe.

— S-ar zice că este câinele unui om alb!

Jerry, bătând apa cu labele, înainta continuu, cu ochii fixați asupra iahtului ce creștea în dimensiuni. Deodată simți că-l amenință ceva.

Tabu-ul își lua revanșa. Lucrul acela se apropia de el. Era un fel de copac plutitor, dar își dădu seama că nu era așa ceva, ci o ființă periculoasă. Văzu chiar o parte din aceasta mișcându-se încet la suprafață.

Apoi ființa necunoscută trecu pe lângă el, atingându-i labele din față și făcându-l să mârâie. Câinele se învârti puțin în loc, datorită vârtejului produs. Jerry înfrunta un rechin și nu un crocodil, iar lipsa de îndrăzneală a acestuia se explica ușor prin faptul că de abia se ospătase cu o bătrână broască țestoasă, prea lentă ca să-i scape.

Fără să-l vadă, câinele simțea că lucrul acela, acel instrument de distrugere, îi dădea târcoale. Nu-i zări nici înotătoarea dorsală care se afla la suprafață, altfel ar fi înțeles că rechinul se apropia iar de el.

Auzi o serie de împușcături trase de la bordul iahtului și sesiză, în spatele lui, cum trunchiul de copac se scufunda repede în adânc. Asta a fost tot.

Pericolul a trecut și a fost uitat. Câinele nu făcu legătura între dispariția acestuia și împușcături. Nu știa și nici nu avea să afle vreodată că marinarul căruia i se spunea Harley Kennan și căruia i se adresa cu „domnul soțul meu” cea care era pentru el „doamna soția mea”, omul acela care era și proprietar al iahtului cu trei catarge Ariel, îi salvase viața trăgând un glonț în înotătoarea rechinului.

Jerry avea să-l cunoască în curând pe Harley Kennan. Chiar el, după ce și trecu o frânghie înfășurată pe trup și pe sub brațe, fu coborât de câțiva marinari pe lângă coca vasului, astfel că îl prinse pe câine de blana de după gât. Terierul irlandez, luptând cu apa, nici măcar nu-l văzuse. Ochii lui cercetară apoi cu teamă chipurile celor care-l priveau și stăteau înșirați de-a lungul sabordului.

După ce fu deșus pe punte, câinele nu se opri ca să-i mulțumească salvatorului său. Își scutură blana și porni să alerge peste tot, căutându-și stăpânul. Bărbatul și femeia nu-și putură stăpâni râsul.

— Ai zice că e nebun de bucurie că l-am salvat, vorbi doamna Kennan.

— Nu, îi zise soțul ei. Cred că nu e întreg la minte. Să spunem că i-a ruginit o roțiță. Pun pariu că nu se va opri din alergat decât când va cădea epuizat.

De fapt, Jerry fugea în dreapta și în stânga, la tribord, la babord, în față și în spate, agitându-și bucata de coadă și privindu-i prietenește pe toți zeii cu două picioare pe care îl întâlnea.

Dacă s-ar fi gândit puțin, s-ar fi mirat de numărul mare al albilor de la bord. Erau cel puțin treizeci, fără a-i mai lua în considerație și pe ceilalți zei, care nu erau nici albi, nici negri, dar prin îmbrăcăminte și prin atitudine demonstrau că rămâneau divinități.

Nu dădu însă peste Van Horn. În zadar îl mirosi pe bărbatul din fața lui, din buncărul unde doi bucătari chinezi îi vorbeau într-o limbă necunoscută. Nu-l găsi pe stăpânul său nici în cabine, nici în sala mașinilor, unde se simțeau foarte tare mirosurile de ulei și de benzină.

Nu-l găsi nicăieri, în nici un colț al vasului. În zadar încerca să-i adulmece prezența pe acolo.

Se duse lângă cârmă, se așeză și începu să-și exprime dezamăgirea printr-un urlet trist. Un zeu alb, evident comandantul, care purta o șapcă din pânză și o uniformă brodată cu fir auriu, îi adresă câteva cuvinte.

Imediat Jerry, care știa să se poarte, își lăsă jos urechile, îi rânji politicos, își mișcă bucata de coadă și înaintă spre el. Mâna zeului alb se îndreptă către capul său ca să-l mângâie, când doamna vorbi într-o limbă necunoscută câinelui.

Deși nu înțelegea cuvintele, pricepu că era vorba de un ordin, pentru că zeul alb își retrase brusc mâna cu care urma să îl mângâie. Se ridică și îi arătă cu degetul lui Jerry un loc spre care îl îndemna să se îndrepte. Terierul irlandez înțelese că trebuie să se apropie de femeie.

De fapt, aceasta îi spusese zeului alb:

— Trimite-l la mine, te rog, căpitane Winters.

Jerry se agită, fericit să asculte de cineva, și ar fi mers cu capul înainte către mâna întinsă a femeii, pentru a fi mângâiat, dacă ea nu ar fi arătat într-un mod atât de ciudat. În timp ce se îndreptă către ea, se opri la jumătatea drumului și, arătându-și colții, se dădu înapoi.

Până atunci nu mai văzuse decât negrese. Fusta ei, umflată de vânt, îi amintea de pânza cea mare de pe Arangi, atunci când aceasta făcea zgomot, iar catargul pârâia, amenințându-l cu pericolul că-i va cădea în cap.

Cuvintele pronunțate de doamnă păreau plăcute, dar fusta înfiorătoare flutura neîncetat în vânt.

— Ce câine caraghios! râse ea. N-o să te mușc, micuțule...

Soțul ei, întinzând hotărât mâna către Jerry, îl chemă la el. Terierul irlandez fu extaziat să simtă mângâielile zeului alb și îi linse mâna.

Apoi, Harley Kennan îi făcu semn să se îndrepte către soția lui care, așezată pe un șezlong de pe punte, se apleca înainte, cu brațele deschise către el.

Jerry ascultă, porni către ea cu urechile lăsate, cu gura zâmbitoare. Înainte însă ca doamna să-l atingă, vântul îi umflă iar fusta și câinele sări înapoi, mârâind.

— Nu din cauza ta îi e frică, Villa, îi spuse atunci soțul ei, ci din pricina fusteii. N-a mai văzut niciodată așa ceva!

— N-o să-mi spui, zâmbi doamna Kennan, că acești canibali, colecționari de capete, care trăiesc prin locurile din jurul nostru, întrețin crescătorii de câini și îngrijesc rasele nobile. Micul nostru aventurier este un terier irlandez adevărat, așa cum Ariel este o goeletă construită din lemn de pin de Oregon.

Harley Kennan începu să râdă și Villa se luă după el. Jerry înțelese că avea în fața lui un cuplu de zei albi fericiți și simți și el nevoia să fie vesel.

Din proprie inițiativă se apropie de doamnă, atras de mirosul parfumului și de alte miresme necunoscute pe care le sesizase încă de pe plajă. Dar o altă

rafală de vânt umflă fusta ei și se dădu înapoi, însă mai puțin ca până atunci. Se zbârli, dar nu-și mai arată colții.

— Îi e frică de fustă, insistă Harley. Privește-l! Ar vrea să se apropie de tine, dar fusta îl îndepărtează. Strânge-o puțin, ca să nu se umfle și să vedem ce va urma.

Villa Kennan făcu ceea ce i se sugeră și Jerry, apropiindu-se precaut, își lăsă capul în jos și se bucură de mângâierile ei, mirosindu-i în același timp încălțăminte. Recunoștea ca fiind cea ale cărei urme le sesizase în satul ruinat de pe țârm.

— Nu există nici o îndoială, vorbi Harley. A fost selecționat de către albi și crescut de ei. Ce poveste ciudată trebuie să fie viața lui! Sunt sigur că, dacă ar putea să ne spună prin ce a trecut până azi, am sta să-l ascultăm zile întregi. În mod cert nu a cunoscut doar negri în viața lui. Să vorbim cu Johnny!

Johnny îi fusese recomandat domnului Kennan de către Comisarul-Rezident al insulelor Solomon, din Tulagi, pentru a servi ca pilot pe Ariel și a conduce vasul pe acea porțiune a traseului său.

Pilotul se apropie zâmbitor și imediat Jerry își schimbă atitudinea. Trupul său tresări sub mâna Villei Kennan, care-l mângâia. Se îndepărtă de ea pentru a se apropia de negru cu o expresie sfidătoare.

Urechile nu și le coborî, gura nu-i era zâmbitoare. Îl cerceta pe Johnny foarte atent și îi mirosea pulpa piciorului. Făcu dovada unui mare dispreț față de negru și, după scurta lui inspecție, reveni lângă doamna Kennan.

— Ce-ți spuneam eu? îi zise soțul ei, cu un aer triumfător. Distinge oamenii după culoarea pielii! E, în mod cert, câinele unui alb, care l-a dresat astfel.

— Pe cuvântul meu! făcu Johnny. Eu cunosc așa câine. Eu cunosc tata și mama lui. Mare stăpân domnul Haggin, trăiește la Meringe, cu tata și mama lui.

Harley Kennan scoase un strigăt de mirare.

— E firesc! făcu el. Comisarul mi-a vorbit despre povestea asta. Vasul Arangi, pe care l-au capturat oamenii din Somo, venea de la plantația Meringe. Johnny a recunoscut câinele ca fiind din rasa lui Haggin din Meringe. Dar de atunci a trecut ceva timp. Pe vremea aceea animalul din fața noastră era doar un cățel. Firește, e câinele unui alb!

— Uiți de dovada cea mai evidentă, glumi doamna Kennan. Câinele poartă dovada cu el.

Harley îl examinează cu atenție pe Jerry.

— E evidentă, insistă doamna.

După ce îl cercetă și a doua oară, mai atent, Kennan clătină din cap.

— Nu văd nimic neobișnuit.

— Dar coada? strigă femeia. În mod cert, indigenii nu se distrează scurtând cozile câinilor. Nu-i așa, Johnny? Oamenii din Malaita taie cozile câinilor?

— Nu, răspuse convins Johnny. Domnul Haggin din Meringe taie. Pe cuvântul meu!

— Atunci, în fața noastră se află singurul supraviețuitor de pe Arangi, concluzionă doamna. Nu-i așa, domnule Sherlock Holmes Kennan?

— Servitorul dumneavoastră, doamnă Sherlock Holmes, îi răspuse el vesel. Nu-ți mai rămâne decât să ne conduci până la capul lui La Perouse. Se știe că și l-a pierdut pe undeva, prin apropierea insulei acesteia.

Nimeni nu bănuia că Jerry trăise o vreme lângă un oarecare Bashti, nu departe de coasta aceea, care, în Somo, la ora respectivă stătea în mod cert în coliba lui meditând cu un cap pe genunchi. Capul acela era chiar al marelui navigator. Povestea lui fusese uitată de multă vreme de descendenții celui care i-l tăia.

CAPITOLUL XXI.

FRUMOASA DE PE ARIEL.

Eleganta goeletă cu trei catarge care urmărea să facă înconjurul lumii, plecase din San Francisco de un an. Jerry, aflat într-o asemenea companie, a zeilor albi, o găsea incomparabilă. Nava nu avea dimensiunile reduse ca ale lui Arangi și nici nu găseai pe acolo un mare număr de negri. Singurul de la bord era Johnny, ceilalți fiind zei albi.

Jerry îi vedea pe aceștia peste tot. La cârmă, la pază, măturând puntea, lustruind obiectele din alamă, făcând manevre. Există însă o deosebire între ei. Erau zei și zei, iar Jerry sesiză în curând ierarhia din acel Olimp.

Cei care munceau și făceau manevrele erau sub comanda căpitanului și a celor doi ofițeri îmbrăcați în uniforme albe și împodobiți cu aur. La rândul lor, aceștia ascultau de Harley și Villa Kennan. Dintre ultimii doi, terierul nu știa care era mai important. Fără să mai piardă timpul ca să rezolve problema ivită astfel, el a acceptat dualitatea conducerii. Nici unul din ei nu părea să-l domine pe celălalt. Ei păreau să domnească asupra celorlalți din jurul lor.

N-ar fi adevărat să spunem că e destul să dai de mâncare unui câine ca să devii stăpânul lui. Harley sau Villa Kennan nu i-au dat mâncare lui Jerry și totuși acesta pe ei i-a ales ca stăpâni, pe ei i-a iubit și servit, chiar mai bine decât steward-ul japonez care-i pregătea zilnic hrana.

Spre deosebire de alți câini, terierul știa să delimiteze pe cel care îi servea masa de cel care i-o comanda. În subconștientul lui exista noțiunea precisă că nu doar el, ci toți oamenii de la bord le datorau hrana lui Harley și soției lui. Ei îi conduceau. Căpitanul Winters putea da ordine marinarilor, dar asculta de Harley Kennan.

Așa fusese obișnuit el dintotdeauna, atât cu domnul Haggin, cât și cu Van Horn, cu Bashti și cu șeful vrăjitorilor din Somo. Se atașă deci de cei doi zei albi importanți și fu tratat în consecință.

Van Horn, pe vasul Arangi, și Bashti, în Somo, îl proclamaseră tabu. La fel se întâmplă și la bordul lui Ariel. De la Sano japonezul și numai de la el primea terierul mâncarea. Nu trebuia să accepte nimic de la altcineva. Cei de la bord nu trebuiau să-i dea biscuiți, sau să-l invite la o plimbare pe țarm. Nu

aveau voie nici să se joace cu el sau să-l fluiere ca să fugă dintr-un capăt în altul al punții.

Jerry, care prin firea lui se considera câinele unui singur stăpân, acceptă ușor acea stare de lucruri. Desigur, existau nuanțări și el înțelegea foarte bine așa ceva. Astfel, le-a permis celor doi ofițeri să-l salute printr-un „Halloo!” și chiar să-l atingă pe cap.

Căpitanul Winters avea voie să-i frece urechile, să-i strângă laba și să i-o scuture bărbătește, să-l bată cu palma pe spate și chiar să-l apuce de bot. Dar întotdeauna când soții Kennan apăreau pe punte, căpitanul îl lăsa în pace.

Villa îl necăjea cu tot felul de glume, dar el nu se supăra niciodată. Îi băga înăuntru vârful urechilor, îl puneă să stea în două picioare, ținându-și echilibrul prin mișcarea labelor din față. Uneori îi sufla în față și în nas.

Harley Kennan se apropia de el când dormea pe fusta soției sale Villa și îl gădila pe pernele labelor, făcându-l să dea inconștient din picioare până când se trezea, distrându-și astfel stăpânii.

Seara, pe punte, ea își acoperea picioarele cu o cuvertură, simulând astfel o creatură care se apropia de Jerry. Acesta părea speriat și pornea la atac împotriva a ceea ce trebuia luat drept un dușman. Jocul era însoțit de hohote de râs presărate de țipete, când el strângea prea tare cu colții. Se termina întotdeauna cu mângâieli și terierul ajungea în brațele doamnei. Cine altul se juca astfel cu ea pe puntea vasului Ariel? Jerry nu și-a pus niciodată o asemenea întrebare, dar își dădea seama de favoarea ce i se făcea.

Într-o zi a descoperit un joc foarte plăcut. Se apropia de ea adulmecând, într-un gest de mare afecțiune. Apoi se ciocneau nas în nas, până când ea se retrăgea țipând. Din întâmplare, repetă jocul și își dădu seama de efect. De atunci, de câte ori ea îl necăjea prea tare, înainta către ea cu botul înainte și o împingea, dându-i capul pe spate. După un timp, constatând că orice asemenea acțiune a lui se termina mereu în brațele ei, iar Villa continua a se juca trăgându-l de urechi, prinse un gust deosebit pentru acele distracții copilărești.

Orice câine își adoră stăpânul. Mai fericit ca toți ceilalți, Jerry avea doi zei care, deși îl comandau, îl iubeau foarte mult. Dacă ar fi vrut cineva să le facă un rău soților Kennan, el și-ar fi dat și viața ca să-l împiedice. Nu trăia pentru ca să aibă mâncare, un adăpost, un refugiu confortabil. Trăia pentru iubire și s-ar fi sacrificat bucuros pentru stăpânii săi.

În Somo, Jerry i-a uitat foarte greu pe domnul Haggin și pe Van Horn. În satul acela de canibali, vieții sale îi lipsea ceva. Dragostea. Doar afecțiunea putea vindeca o rană sufletească. La bordul lui Ariel aceasta se cicatrizase repede. Nu-i uitase pe Van Horn și pe domnul Haggin, dar amintirea lor și regretul pentru că lipseau deveniră mai puțin dureroase. Jerry îi visa tot mai rar pe foștii lui stăpâni...

CAPITOLUL XXII.

NOII ZEI.

Ariel, urmând coastele insulei Malaita, înainta încet spre nord prin lagunele delimitate de recifuri și de țărnișe. Vasul se aventura prin trecători atât de strâmte și de accidentate, că Winters pretindea că i se albea părul tot mai mult cu fiecare zi care se scurgea. Aruncau ancora în fața fiecărei fortificații de pe insulițele din recifuri de corali și în dreptul oricărei plantații de arbori unde existau urme ale canibalilor.

În acest timp, Jerry nu a fost învățat să răspundă la un alt nume.

— Trebuie să-l strigăm într-un fel, îi zise Harley soției sale. Fără îndoială că Haggin i-a pus un nume înainte de a-l îmbarca pe Arangi. De aceea aș vrea să ne întoarcem la Tulagi și să ne informăm despre asta.

— Cu ce ne ajută așa ceva?

— Ne ajută enorm, draga mea, îi răspunse el. Dacă după un naufragiu, salvatorii ți-ar zice doamna Riggs ori domnișoara Maupin sau, mai familiar, Topsy? Dar dacă mie mi-ar spune Benedicte, Arnold, Judas ori Haman? Mai bine nu-i punem nici un nume până nu i-l găsim pe cel adevărat.

— Totuși trebuie să-l strigăm cumva, obiectă ea. Nu mi-l pot imagina fără nici un nume.

— Atunci pune-i mai multe, dar nu-l striga de două ori la fel. Într-o zi spune-i Căine, în alta Domnule Căine, apoi Aventurierul și așa mai departe.

Astfel Jerry, care nu-și mai știa numele, fu chemat în toate felurile. Răspundea la fiecare apel, mai ales dacă era rostit cu intonații călduroase.

Era dezamăgit însă că nu putea să-și folosească vocabularul. Nimeni dintre cei de la bord nu cunoștea limbajul lui Nalasu. Tot vocabularul bogat al lui Jerry, progresele făcute în modul de a-l folosi, lucrul care-l făcea să fie altfel decât toți ceilalți câini, s-au dovedit inutile acolo. Nimeni nu-i vorbea ca Nalasu, nici măcar nu bănuia existența unui limbaj bazat pe intonația lătratului. Totul se pierduse o dată cu moartea bătrânului orb.

În zadar încercă terierul să comunice cu zeița lui. Așezat pe labele din spate, cu capul aplecat în față și ținut de mâinile Villei, îi vorbea fără încetare, dar nu primea nici un răspuns.

Prin intermediul sughițurilor, urletelor, gemetelor și lătrăturilor ori altor zgomote provocate de laringele său, încerca să-și spună povestea. Ea se dovedea tare binevoitoare. Își plina urechea chiar lângă botul lui, astfel că îi ajunseră câteva fire din părul ei chiar în gură. În ciuda eforturilor, nu înțelegea nimic din ce-i spunea el, deși tare mult ar fi dorit să afle.

— Oh! Domnule soțul meu, zise ea într-o zi, câinele acesta vorbește. Știu că vorbește. Îmi spune povestea lui, dar nu i-o pot înțelege.

Harley se arată sceptic. Intuitiv, soția lui ghicise corect.

— Sunt sigură de ce spun, continuă ea. El ne-ar povesti întâmplările prin care a trecut dacă noi am putea să-l înțelegem. Nici un câine nu mi-a mai vorbit în felul acesta. Îmi povestește viața lui, sunt sigură. Câteodată mi se pare că-și exprimă bucuria, dragostea, mândria, spiritul de luptă. Altă dată e supărat, revoltat, trist sau disperat.

— Firește, făcu Harley liniștit, un câine civilizată, care se pierde printre canibalii din Malaita, trebuie să aibă toate stările sufletești pe care și le închipuie o frumoasă femeie de rasă albă, scumpa și minunata Villa Kennan. Dar, draga mea, în realitate nu e decât glasul mării pe care-l ascuți într-o scoică, adică glasul pe care tu i-l atribui scoicii.

— Totuși...

— Nu ai dreptate, draga mea Villa. Intuiția este o facultate mintală periculoasă, pentru că ne îndepărtează de realitate.

— Văd că râzi de mine cu toată superioritatea inteligenței tale masculine. Dar eu nu mă înșel...

Se opri, ca să găsească un cuvânt potrivit pentru a-și exprima exact gândul. Negăsindu-l, își puse mâna în dreptul inimii.

— Deci suntem de acord! zise el vesel. Este exact ceea ce voiam eu să spun. Inima se poate impune uneori în fața minții și întotdeauna i se dă dreptate, deși se demonstrează că, de cele mai multe ori, greșește.

Harley Kennan n-a vrut niciodată să creadă ce pretindea soția lui în ceea ce privea limbajul lui Jerry. A considerat lucrul acela ca o iluzie poetică și sentimentală manifestată de iubita lui Villa.

Dar frumosul terier irlandez cu blana roșcată și linsă avea darul vorbirii.

Dacă nu putea să-și folosească limbajul, cel puțin îi înțelegea repede pe ceilalți. Fără efort, doar prin practică, a prins din zbor modul de vorbire folosit la bordul lui Ariel. Din păcate, acesta nu corespundea deloc celui pe care îl inventase Nalasu, ceea ce îl încurca pe Jerry, deoarece nu se putea exprima.

Zeita lui era chemată în trei feluri: Villa, doamna soția mea și doamna Kennan. Cel puțin așa auzea când o striga cineva. El nu avea cum să exprime numele acelea. Numai zeii albi vorbeau folosind acel limbaj. Dimpotrivă, cel inventat de Nalasu fusese un compromis între felul de a comunica al zeilor și cel al câinilor, astfel că om și animal puteau discuta împreună.

Află și numele diferite ale zeului: domnul Kennan, Harley, Căpitanul Kennan și, foarte rar, în intimitate, domnul soțul meu sau altele.

Nici pe acestea nu le putea folosi. Își aminti de nopțile liniștite, când vântul nu clătina nici o frunză, cum discuta încet cu Nalasu prin intermediul lătrăturilor sale. Bătrânul orb stătea atunci chiar la o distanță de o sută de pași de el.

Într-o zi, stăpâna lui, care-și usca părul la soare, după ce înotase puțin, se aplecă asupra lui, ținându-i capul în mâini ca să-l împiedice să o lingă pe față. Ea se distra îngânându-i un cântec.

În altă zi, ea începu iar cântecul acela, chiar lângă urechea lui. Jerry făcu atunci un lucru surprinzător. Până atunci nu mai făcuse în mod conștient așa ceva. Acționă împotriva voinței lui, împins de puterea instinctului, așa cum se scutura după ce ieșea din apă sau dădea din labe prin somn când era gădilat pe pernuțele acestora.

În vreme ce vocea cântăreței îi producea vibrații dulci în ureche, stăpâna lui dispăru din privire și el se lăsă furat de farmecul modei.

Era plecat atât de departe, că aproape brusc, fără să-și dea seama, își retrase capul dintre mâinile care îl înconjurau și, ridicându-și botul la patruzeci și cinci de grade, începu să se balanseze ușor și să respire zgomotos, marcând astfel ritmul melodiei. Cu o mișcare rapidă, botul lui se îndreptă în sus, își deschise gura și scoase sunete tot mai înalte, care după un timp se stinseră.

Nu era decât începutul. De atunci, Jerry a căpătat porecla de Micul Cântăreț. Villa Kennan a sesizat imediat în urletele lui aptitudinile vocale pe care a încercat să le dezvolte. Când se așeza jos, îl invita cu un gest al mâinii:

— Vino, Micule Cântăreț.

El se apropia, se așeza lângă ea, trăgând în piept mirosul plăcut al părului ei. Își pune capul lângă al ei, își ridică botul și începea să urle ușor după ea, căci Villa dădea tonul melodiei. Odată ce începea, cânta alături de doamna Kennan cât voia ea.

Cânta, într-adevăr. Jerry era apt să vorbească, de aceea învăță curând să tragă aer în piept și să-i dea drumul modulând sunetele pe care le scotea. Putea să le reducă intensitatea până când păreau niște șoapte, apoi să le exprime iar cu putere, să accelereze ori să încetinească ritmul, după cum îi cerea cea care îl conducea.

Terierul irlandez se bucura de cântecul său, la fel cum fumătorul de opiu gustă fericirea viselor sale. De fapt și câinele se transpunea într-o altă lume, deși stătea cu ochii deschiși, iar miresmele din părul zeiței lui îl învăluiau, în timp ce vocile lor se contopeau melancolic.

Se pierdea în clipele acelea într-o lume necunoscută evocată de cântec. Îi reveneau în memorie toate suferințele lui, dar acestea nu-i mai provocau durere. Îl cuprindea o tristețe plăcută, care-l ducea departe de Ariel, vasul ancorat într-una din numeroasele lagune.

În momentele respective îl năpădeau imaginile. Se vedea, în noaptea rece, singur pe o colină pustie, iar urletul său dezolat se ridica până la stele. În depărtarea întunecată se auzea cum îi răspundea o voce plângătoare și alte glasuri triste se ridicau de pretutindeni, apropiate sau îndepărtate, umblând noaptea cu lamentările lor. Acolo era întreaga lui rasă și, fără să-și dea seama de ce, o simțea alături de el.

Nalasu, când îl învățase acel mod de comunicare, făcuse apel la inteligența lui. Villa însă, fără a înțelege profunzimea actelor ei, reușea să-i cucerească inima și să-i trezească amintirile cele mai profunde.

Câteodată umbre și forme nedefinite se detașau din noapte și se mișcau cu viteză, ca niște năluci. Ca prin vis, le auzea asemeni unor lătrături ale haitei. Sângele îi pulsa mai tare în vene și în el se trezea instinctul de vânător, iar urletul stins devenea plâns.

Își retrăgea capul de lângă pletele stăpânei sale, dădea din labe de parcă alerga într-o cursă. În momentele acelea depășea hotarul timpului și al realității pentru a se lăsa cucerit de vis. Se avânta, astfel, în mijlocul haitei fantasmagorice.

Mulți oameni au căutat să ajungă în lumea vedeniilor folosind grăunțe de mac sau suc de cânepă. Asemeni lor, Jerry încerca să-și găsească plăcerea când Villa Kennan, luându-l în brațe, îl atingea cu părul ei și îl ducea, cu melodiile ei, prin spațiu și timp, până la începuturile lumii pe care o cunoștea.

Senzațiile acelea nu se declanșau însă întotdeauna când se porneau să cânte amândoi. De obicei se formau numai anumite impresii, destul de vagi. Abia mai târziu începeau adevăratele viziuni. În mod cert însă, nălucile triste ale amintirilor îl înconjurau.

Îi apăreau astfel, în fața ochilor, chipurile lui Van Horn și al domnului Haggin. Uneori se întâlnea, în felul acela, cu Terrence, Bidy, Michael, alerga alături de ei pe îndepărtata plantație de la Meringe.

— Scumpa mea, îi zise într-o zi Harley soției sale, după un asemenea duet, din fericire pentru el, nu ești un dresor de profesie ori doamna care prezintă pe scenă un animal inteligent. Ai putea totuși să-l prezinți într-un spectacol de music-hall.

— Dacă aș face-o, îi răspunse ea, sunt convinsă că ar fi fericit să asculte tot ce-i poruncesc eu.

— Ar fi într-adevăr un lucru extraordinar, ripostă Harley.

— Adică?

— Ar fi singurul caz pe care îl cunosc când animalul ar vrea să muncească din plăcere și și-ar iubi dresorul.

— Credeam că demult nu mai folosim niște cuvinte atât de crude.

— Publicul își poate imagina că animalul își iubește dresorul, dar în nouăzeci și nouă la sută din cazuri se înșală.

Villa oftă și zise:

— Înseamnă că, din păcate, va trebui să abandonez strălucita carieră care mă aștepta chiar în momentul când ai descoperit ce dresoare minunată aș putea fi. Numele meu ar fi fost scris cu litere mari pe atâtea afișe!

— Da... Villa Kennan, marea soprană, și Micul Cântăreț, câinele tenor, făcu Harley.

Amândoi izbucniră în râs și Jerry le împărtăși bucuria, a cărei cauză nu o cunoștea. El era însă bucuros că îi vedea veseli.

Terierul irlandez găsisese ceea ce, prin firea lui, își dorise cu atâta ardoare: dragostea unui zeu. Convins de dualitatea suveranității lor la bordul lui Ariel, îi iubea pe amândoi, pe Villa și pe Harley. Dar, fiindcă ea reușea, prin magia ei, să ajungă la inima lui, să-l poarte prin ținuturi necunoscute, o iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, cu excepția lui Van Horn.

CAPITOLUL XXIII.

VÂNĂTOAREA LUI JERRY.

Aflat la bordul lui Ariel, Jerry a aflat repede că fugăritul negrilor nu mai era permis. Dornic să le facă pe plac noilor săi zei și să-i servească, a profitat de prima ocazie ca să atace un grup de negri veniți cu o barcă pentru a vizita nava. Un strigăt al Villei și un ordin al lui Harley l-au oprit însă. Convins că era la mijloc o greșeală, a sărit totuși pe unul din negri, dar o comandă mai

hotărâtă, a domnului Kennan l-a făcut să vină, cuminte, agitându-și bucata de coadă, la locul lui. Nu știa ce să găsească pentru a fi iertat. Până la, urmă i-a lins mâna lui Harley, care voia să-l mângâie.

Apoi l-a chemat Villa și l-a ținut lângă ea, strângându-l de bot cu mâinile, privindu-l în ochi, lipindu-și fața de el și explicându-i foarte serios cât de rău era pentru că se lua de indigeni. Ea îi spunea că nu era un vulgar câine sălbatic, ci un terier din rasa cea mai pură și că nu trebuia să-i atace pe cei lipsiți de apărare. O asculta cu cea mai mare atenție, fără să înțeleagă cuvintele pronunțate de ea, dar ghicindu-le sensul.

În limbajul folosit la bordul lui Ariel, întâlneau de mai multe ori cuvântul „rău”, care se auzi și în discursul ținut pentru el de Villa. „Rău” echivala, pentru el, cu „nu trebuie” și însemna deci un tabu.

Din moment ce așa doreau zeii lui, era obligat să-i asculte. Nu trebuia să sară pe negri. Era păcat, dar nu avea ce face. Altădată, Van Horn îl îndemna să-i fugărească. Jerry nu se gândi chiar în felul acela, dar ajunse la aceleași concluzii.

Pentru el, a iubi un zeu însemna a-l servi. Se bucura că le era de folos. La el, a servi însemna a asculta ce voiau ei. Îi părea, desigur, rău că nu mai putea să mârâie și să-i apuce de picioare pe băștinașii care treceau pe lângă el.

Fiecare lucru la timpul său. Avea să facă o nouă experiență în acest sens.

Astfel, într-o zi când Villa Kennan simți nevoia să facă baie în apa rece și înspumată a unui râu, Johnny, pilotul negru din Tulagi, făcu o greșală. Harta indica la o milă distanță locul unde râul Suli se vărsa în mare. Pe hartă nu mai figura altceva pentru că nici un alb nu explorase până atunci regiunea aceea.

Când Villa vru să facă baie, soțul ei îi ceru părerea lui Johnny, iar el îi răspunse:

— Pe aici nu sunt negri. Nu vă deranjează nimeni. Oamenii junglei mult mai departe.

Astfel, o barcă se duse până pe țârm și, în timp ce marinarii rătăceau la umbra cocotierilor de pe plajă, Villa, Harley și Jerry urcau pe firul apei, parcurgând un sfert de milă până când întâlniră în drum un heleșteu.

— Trebuie să fim foarte prudenți, zise Harley, scoțând din tocul de piele revolverul automat, pe care-l puse deasupra grămezii de haine. N-ar fi exclus ca vreun negru rătăcit pe aici să ne atace.

Villa, intrată până la genunchi în apă, își ridică ochii către bolta deasă și întunecoasă pe care jungla o făcea deasupra lor și care abia putea fi străbătută de câteva raze de soare. Simți că o trec fiorii:

— E locul perfect pentru o tâlhărie.

Râse apoi și, luând apă în palme, aruncă stropii înghețați către soțul ei. Acesta se aruncă după ea.

Jerry rămase un timp lângă hainele lor, urmărindu-le zbănțuiala. Un fluture imens îi atrase apoi privirea. Puțin mai târziu, fugea prin junglă după un șobolan de pădure. Urmele lăsate de acesta nu erau chiar recente. Știa lucrul acesta. Numai că în adâncul său se trezeau toate instinctele pe care le

credea pierdute: cel de a vâna, cel de a pândi și cel de a căuta vietatea ce avea să-i servească drept hrană. Se distra în felul acela, procurându-și singur mâncarea, deși de multe secole aceasta îi fusese oferită de mâna omului.

Folosindu-și astfel facultățile pe care le considerase inutile, dar care trăiau în el, dornic de țopăială, se avânta după șobolanul de pădure, cu întreaga atenție a vânătorului.

Urmele pe care le cerceta se încrucișară cu altele, mai proaspete. Jerry fu străbătut parcă de un șoc electric. Se opri brusc. Nările lui adulmecaseră locul pe unde trecuse un negru. Era un miros ciudat, cum nu mai întâlnise până atunci.

Nu se mai avântă după șobolan, ci porni pe noua pistă, mânat de curiozitate. Nu se temea pentru soarta lui Harley sau cea a Villei nici măcar atunci când dădu peste străinul care, evident, surprins că le auzea glasurile, stătea pe loc și nu știa ce să facă. Foarte nervos, fără a fi însă îngrijorat, Jerry urmărea noua pistă ca să se distreze.

Își auzea din când în când stăpânii țipând și râzând. Se bucura și el. Dacă ar fi avut cum să-și exprime senzațiile pe care le trăia, ar fi declarat că nici un sunet nu era la fel de armonios precum cele scoase de vocea Villei Kennan ori de glasul lui Harley. Aceasta, evident, din cauza iubirii și grijii pe care li le purta.

Văzându-l pe negru, care stătea în apropierea eleșteului, Jerry fu cuprins brusc de îngrijorare. Cineva cu intenții bune nu s-ar fi comportat ca el. Se târa pe pământ, așteptând clipa potrivită ca să facă un rău. Pândea de după o rădăcină groasă, observându-i cu mare atenție pe cei doi. Jerry se zburli și se pregăti ca să se târască el.

Străinul își duse arma către umăr. În zgomotul apei înspumate, în hohotele de râs, victimele păreau că se îndepărtează de el. Arma negrului nu era un model vechi, ca Snider, ci o modernă carabină Winchester cu repetiție. După cum o mânua, se părea că se pricepea foarte bine să tragă cu așa ceva.

Poziția lui, chiar lângă copac, nu-l avantaja prea mult. Își coborî arma și se târi mai aproape de lac. Jerry se lăsă și el mai jos și îl urmă. Se deplasa chiar pe lângă sol și nu putea fi văzut în nici un fel de străin. Când acesta se oprea, așa făcea și câinele. Când se deplasau, terierul irlandez avea grijă să se grăbească, astfel că distanța dintre ei se micșora. Din când în când, părul de pe cap și de pe umeri i se zburlea de furie și ferocitate. Nu mai era câinele cu blana minunată care se lăsa legănat în brațele zeiței. Devenise vânătorul dominat de instinctele primare, cum se vedea alături de părul despletit al stăpânei, în lumile ciudate unde îl purtau cântecele. Era făcut pentru luptă, o ființă sălbatică, pregătită să atace.

Se pregătea de atac pe măsură ce se apropia. Uitase cu totul de tabu-ul impus la bordul lui Ariel asupra negrilor. Știa doar că un pericol îi amenința pe stăpânii lui, iar pericolul venea de la străinul acela.

Terierul se apropiase destul de mult de negrul care se pregătea să tragă. Putea sări. Carabina era fixată bine în umărul ucigașului, când el se avântă

înainte. Agil, fără zgomot, nu fu observat de dușmanul său decât atunci când, ca un proiectil, îi ateriză între umeri, venind din spate. În aceeași clipă, colții lui îl apucară de ceafă, dar prea aproape de baza mușchilor umerali ca să-i atingă coloana vertebrală.

Speriat și surprins, negrul apăsă pe trăgaci, iar din gât îi ieși un urlet inuman. Aruncat cu fața la pământ, se rostogoli apoi cu Jerry, care îi sfâșia obrazii și o ureche, căci, spre deosebire de bulldogii care, după ce își apucă prada, n-o mai lasă, terierii irlandezi mușcă des și continuu.

Când Harley Kennan, cu revolverul său automat, sosi acolo, îi găsi pe cei doi luptători, om și câine, înlănțuiți, zbatându-se pe pământ. Negrul, cu fața plină de sânge, strângea între mâini gâtul terierului, care, apărându-se, îl zgâria cu ghearele labelor din spate. Nu mai erau ghearele unui câțel, ci puternicele arme ale animalului adult, și lăsa urme cumplite. Burta adversarului său era plină de sânge.

Harley Kennan nu îndrăzni să tragă, căci luptătorii erau prea apropiați. Se îndreptă spre ei și îi veni de hac negrului cu o lovitură dată cu patul puștii. Eliberat din strânsoare, Jerry se repezi să-l apuce de gât. Stăpânul său îl reținu cu un gest și o poruncă fermă. Terierul tremura de furie și mârâia cu ferocitate. Se opri totuși. Își ridică privirea spre stăpânul său, își coborî urechile și începu să dea din bucata de coadă.

— Bun câine... bun câine, îi zise Harley, mângâindu-l.

Jerry știa că acele cuvinte însemnau că își servise bine zeul.

— Știi că tâlharul acesta se pregătea să ne împuște? îi zise Harley soției sale, care se îmbrăca. Nu era decât la cincizeci de pași, astfel că nu avea cum să nu ne nimerească. Și ce armă are! Un Winchester... Un tâlhar cu o asemenea carabină trebuie să se priceapă bine să o folosească.

— Și de ce nu a tras în noi? întrebă ea.

Soțul ei i-l arătă pe Jerry.

Ochii ei străluciră. Înțelese tot.

— Vrei să spui că...

El îi făcu un semn din cap.

— Da. Micul Cântăreț l-a împiedicat.

Se aplecă deasupra omului și îl întoarse ca să-i arate rana de pe ceafă.

— Iată de unde l-a apucat mai întâi. Probabil că banditul avea degetul pe trăgaci și-l țintea pe unul dintre noi. Probabil că pe mine. Micul Cântăreț i-a dat planurile peste cap.

Villa nu ascultă decât jumătate din cele ce-i spunea soțul ei, fiindcă era ocupată să-l strângă în brațe pe Jerry. Îi vorbea cu blândețe, ca să-l liniștească și să nu mai stea zburlit.

Dar terierul începu să mârâie și se pregăti să sară iar asupra ucigașului când acesta mișcă și, deși amețit, dădu să se ridice. Harley îi luă cuțitul pe care-l ascundea între piele și centură.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

Dar negrul nu se uita decât la Jerry. În ochii lui se citea mirarea. Înțelesese că micul animal îi încurcase toate socotelile.

— Pe cuvântul meu! îi zise el lui Harley. Câinele ăsta m-a zgâriat tare.

Își pipăi apoi rănile de la gât și de pe față, observând că albul avea carabina Winchester.

— Dă-mi pușca! îi zise cu obrăznicie.

— O să-ți dau una în cap! îi răspunse Harley.

Apoi, către Villa:

— Nu pare a fi un melanezian. Unde a găsit o asemenea carabină? Și ce îndrăzneală! Probabil că ne-a văzut când am aruncat ancora. Știa de barca noastră de pe plajă... Și totuși voia să se distreze luându-le capetele și ducându-le cu el în junglă.

Se întoarse către negru.

— Cum te cheamă?

Nu primi însă un răspuns convenabil decât atunci când Johnny și marinarii apărură, abia trăgându-și sufletul după cât alergaseră. Văzându-l pe negru, pilotul îi zise lui Kennan:

— Dă-mi-l mie pe omul ăsta! Dă-mi-l mie!

— De ce?

Johnny nu vru să răspundă. Abia când Kennan zise că, neîntâmplându-se nimic, îl va elibera pe necunoscut, pilotul protestă energic.

— Poate tu duci băiatul ăsta la Casa Guvernator, la Tulagi, îi spuse el americanului. El e băiat rău, tare rău. Makawao numele lui. Guvernatorul îți va da douăzeci de lire. Băiat rău, tare rău. El din Queensland.

— Cum din Queensland? îl întrerupse Kennan. De acolo a venit?

Johnny clătină din cap.

— El mai întâi Malaita. De mult, tare de mult, vasul l-a luat ca să muncească în Queensland.

— Este unul dintre negrii reveniți din Queensland, îi explică Harley soției sale. Când Australia a decis să nu mai folosească negri, plantatorii i-au trimis pe toți înapoi de unde veniseră. Acest Makawao făcea parte dintre ei. Era un om periculos, dacă avem în vedere ce spune Johnny, că guvernatorul dă pentru el un premiu de douăzeci de lire.

Pilotul continuă să explice. Makawao era un om de temut. În Queensland făcuse patru ani de închisoare pentru furt, tâlhărie și tentativă de omor. Trimis înapoi în insulele Solomon de către guvernul australian, a plecat ca recrut pe plantația din Buli. Urmărea, de fapt, să pună mâna pe arme și muniții.

După ce a încercat să-l ucidă pe administratorul de acolo, a fost pedepsit cu cincizeci de lovituri de bici și un an de servitute penală. Întors la plantația din Buli ca să își termine timpul de muncă, a reușit să-l ucidă pe proprietar și, în absența administratorului, să fugă cu o balenieră.

A luat cu el toate armele și multă muniție, capul victimei, zece recruți din Malaita, doi recruți din San Cristobal care știau să manevreze baleniera. El și

cei zece malaiteni nu s-ar fi descurcat pe mare și nu ar fi reușit să facă o călătorie lungă așa cum puteau cei doi din Guadalcanar.

Pe drum s-au oprit pe insulița Ugi. Au prădat magaziile și i-au tăiat capul celui care le păzea, un metis tare de treabă. După ce au ajuns cu bine în Malaita, pentru că nu mai aveau nevoie de cei din San Cristobal, i-au ucis, i-au mâncat și le-au păstrat capetele.

— Pe cuvântul meu! El băiat tare rău! fu concluzia trasă de Johnny. Guvernatorul din Tulagi foarte mulțumit, dă douăzeci de lire pe el.

— Viteazul meu Cântăreț, murmură frumoasa femeie la urechea lui Jerry. Fără tine...

— Capetele noastre s-ar fi plimbat prin junglă la ora asta, adăugă Kennan. Makawao ochește bine. Câinele acesta nu e unul obișnuit, e o comoară! Și unde mai pui că l-am certat pentru că se luase de negri... Știa mai multe despre ei decât mine...

— Dacă vreodată ni-l va cere cineva înapoi...

Villa își completează fraza cu un gest semnificativ.

Harley îi întări hotărârea cu un gest al capului.

— În orice caz, dacă s-ar fi întâmplat nenorocirea și capul tău s-ar fi plimbat acum prin junglă, s-ar fi consolată, adăugă el.

— Consolată?

— Sigur, pentru că ar fi fost alături de al meu.

— Dragul meu! Dragul meu soț! murmură ea tu lacrimi în ochi. Rămase privind-l cu tandrețe, în timp ce în brațe îl strângea pe Jerry. Terierul irlandez lungea obrazul zeiței sale cu limba lui roșiatică.

CAPITOLUL XXIV.

ELDORADO.

După ce Ariel a părăsit Malu, aflat pe coasta nord-vestică a Malaita, și marea întindere de uscat a dispărut, la rândul ei, din vedere în urma dărei înspumate lăsate de iaht, o parte din viața lui Jerry a luat sfârșit, scufundându-se în uitare o dată cu lumea aceea tenebroasă unde pierise Van Horn. Căci pentru terierul irlandez Malaita era un cap așezat pe genunchii unui zeu primitiv și gânditor, mai mare decât Bashti, care ținea capul uscat la fum și soare al lui Van Horn, frământat de neputința sa în a-i smulge secretele.

Jerry nu-și făcea probleme legate de acele mistere. Pentru el, marea insulă nu mai exista. I se părea un vis. Deși el, o creatură vie, materială, cu greutate și dimensiuni, o realitate de necontestat, încă se mai mișca printr-un spațiu al umbrelor și nălucilor, fantasmagorii ale neantului.

Lumile acelea nedefinite dispăreau pentru el, ca să facă loc altora noi ce-l așteptau.

De atunci nu mai văzu niciodată insula sălbatică. Dar aceasta îi mai bântuia uneori visele, atunci când retrăia trecutul, începând cu distrugerea vasului Arangi, continuând cu orgiile canibale, până la fuga lui după moartea lui Nalasu, care dispăruse o dată cu coliba lui. Lucrurile acelea reprezentau pentru el un alt tărâm, ireal, care, dispărea ca fumul.

Umbra și fumul nu existau, nici Van Horn, al cărui cap se odihnea pe genunchii lui Bashti. Malaita adevărată, concretă și pipăibilă dispăruse pentru totdeauna, ca Meringe și căpitanul lui Arangi...

De la Malaita, Ariel se îndreptă către vest, apoi spre nord, către Ongtong, Java și Tasman, marii atoli de sub ecuator, care abia se văd pe harta Pacificului. După Tasman au pornit către Bougainville, de care îi separa o distanță apreciabilă. Acolo au hotărât să meargă spre sud-est. Vremea liniștită i-a ajutat. Ariel a ancorat în cele mai multe porturi din insulele Solomon, de la Choiseul și Ronongo până la Kulambangra, Vangunu, Pavavu și Noua Georgie. A ajuns chiar și în Golful celor O Mie de Vase.

În cele din urmă, Ariel a aruncat ancora în nisipul de corali de pe fundul mării din portul Tulagi, unde se afla Comisarul Rezident al acelor insule.

Pe mâna acestuia îl dădu Harley Kennan pe Makawao, care fu dus la închisoare și pus în lanțuri până avea să fie judecat. Johnny primi o bună parte din recompensă, restul fiind dată celorlalți oameni care veniseră alergând prin junglă ca să le sară în ajutor soților Kennan în acea zi de neuitat când Jerry împiedicase crima.

— Știu cum îl cheamă, vorbi comisarul, așezat între cei doi americani, în veranda locuinței sale. Este unul dintre terierii lui Haggin, un domn care trăiește lângă laguna Meringe. Părinții câinelui sunt Terrence și Bidy. Pe el îl cheamă Jerry. Eram de față când i s-a dat acest nume, când încă nu-și deschisese ochii. Așteptați, poate vi-l voi arăta pe fratele său Michael, care păzește negrii la bordul vasului Eugenia, o goeletă cu două catarge ancorată în amonte de Ariel. Stăpânul navei este căpitanul Kellar. Îl voi ruga să-l lase pe Michael să debarce. Fără îndoială, Jerry este singurul supraviețuitor de pe Arangi.

Tăcu puțin, apoi vorbi iar:

— Când voi avea timp și bani, îl voi vizita pe bătrânul șef Bashti, dar nu ca navele de coastă britanice. Voi lua cu mine forțele poliției negre și câțiva voluntari albi. Nu vom bombarda colibe. Vom debarca într-un loc de pe insulă și îi vom lua pe cei din Somo prin surprindere, în timp ce vasele vor ataca dinspre mare.

— Și veți pedepsi un măcelului printr-un alt măcel, obiectă Villa Kennan.

— Voi răspunde măcelul așa cum o cere legea, replică imediat comisarul. Voi impune legea la Somo. Sper să nu se mai întâmple vreun accident și să nu fie nimeni sacrificat, nici de o parte, nici de alta. Voi găsi capul lui Van Horn și cel al secundului său, Borckman, și le voi aduce la Tulagi ca să le îngropăm creștinește. Îl voi prinde pe bătrânul Bashti de pielea de după ceafă și o să-l pun să asculte toate legile civilizației.

— Credeți că se va prinde ceva de el? îl întrebă Villa. E destul de șiret ca să vă asculte în liniște cum îi citiți legile englezești, care pentru el nu sunt decât o glumă. Toate atrocitățile pe care le-a comis îi vor fi iertate în schimbul unui jurământ pe care-l va călca.

— Nu e așa, scumpă doamnă Kennan. Chiar dacă mă va asculta foarte atent, nu va scăpa de plata a o sută de mii de nuci de cocos, a cinci tone de alte produse, o sută de pumni de monede-cochilii și douăzeci de porci grași. Dacă refuză să mă asculte și vrea război, atunci o să-l zdrobesc mai întâi pe el, apoi satul lui. După aceea voi tripla amenda și îi voi învăța mai rapid legile noastre.

— Și dacă nu va voi să se bată, nici nu va asculta și nu va plăti amenda?

— Atunci Bashti va deveni oaspetele meu aici, la Tulagi, până își va schimba părerea și va fi gata să plătească și să învețe ce trebuie.

Astfel, Jerry își regăsi numele de altădată pe buzele noilor săi stăpâni și îl revăzu pe fratele său, Michael.

— Să nu spui nimic, îi șopti Harley soției sale când îl văzu în balenieră pe câinele cu blana aspră și roșcată cum privea peste sabord. Să ne prefacem că nu știm nimic și că nici nu ne uităm la ei.

Jerry, ocupat cu săpatul unei gropi în nisip, nici nu bagă de seamă venirea lui Michael. Era foarte absorbit de munca lui și adulmeca în fundul gropii sale, din care nu ieșea decât bucata de coadă ce i se agita.

La rândul său, Michael, obișnuit cu spațiul restrâns de la bordul vasului Eugenia, alerga pe plajă, nebun de bucurie, sărind, lătrând, adulmecând diversele arome sau prizându-i în colți pe crabii cei mari de pe țârm. Aceștia fugeau din fața lui și îl amenințau cu cleștii lor puternici.

Când ajunse la capătul plajei, în vreme ce comisarul îl prezenta pe căpitanul Kellar soților Kennan, Michael se întoarse și porni în fugă înapoi. Alergând așa de repede, nu observă coada lui Jerry care se vedea ieșind din nisip. Acesta însă l-a auzit că vine și a ieșit chiar în clipa când trecea pe acolo fratele lui. S-au ciocnit și s-au rostogolit unul peste altul. S-au ridicat imediat, zburliți, arătându-și colții, gata de luptă.

S-au recunoscut, dar n-au vrut să o arate. Michael, obișnuit mai puțin cu aventurile, stăpânindu-se mai puțin, s-a apropiat însă foarte emoționat de fratele lui, urlând încet și jalnic. Apoi și-a lipit blana de cea a lui Jerry.

Acesta l-a lins vesel. Cei doi s-au îndepărtat puțin, ca să se privească mai bine. Păreau veseli. Își puneau oare felurite întrebări? Plecară împreună, unul lângă altul, și începură să alerge fericiți pe plajă.

— N-am nici o îndoială, zise comisarul. Așa aleargă părinții lor. De câte ori nu i-am văzut!

După zece zile în care au stat împreună, au trebuit să se despartă. Michael a venit la bordul lui Ariel și cei doi câini au petrecut o minunată jumătate de oră. Iahtul se pregătea de plecare. Când Ariel a început să se miște, comisarul și căpitanul Kellar, care se aflau și ei la bord, și-au luat rămas bun și au coborât în balenieră.

— Spune-i adio fratelui tău, Jerry, a murmurat Villa, ținându-l pe câinele care privea foarte trist cum se îndepărta ambarcațiunea în care se afla fratele lui și dispărea în zare, așa cum se întâmplase, demult cu plaja din Meringe.

Jerry știa ce înseamnă despărțirea și aceea era greu de suportat. Nu avea de unde să știe că într-o zi avea să-l revadă pe Michael în valea lui din

California și că acolo își vor sfârși zilele, înconjurați de afecțiunea zeilor lor iubiți.

Încet-încet se pierdu în zare Tulagi cu locuința comisarului din vârful colinei și cu vasele ancorate în port. Dispăru din vedere asemeni plajei din Meringe, la fel ca Somo, Arangi și alte multe porturi, locuri, lagune și atoli pe care Ariel le-a vizitat în decursul lungii sale călătorii...

SFÂRȘIT